

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Insert this side into recorder

Do not touch the tape inside

"An emotionally charged,
twisty, and haunting thriller
you won't soon forget."

—LISA JEWELL

HOME IS WHERE THE BODIES ARE

New York Times bestselling author

JENEVA ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Başlık önerileri, çekilişler ve sadece abonelere özel indirimler için
bültenimize abone olun.

[Buraya katılın.](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

"Bu kadar nostaljik ve ilişkilendirilebilir hissettiren ama yine de her sayfayı çevirdiğinizde sizi şaşırtan bir şey okumak garip bir duygu. *Home Is Where the Bodies Are* hızlı tempolu ve taze ve kendi karanlık aile sırlarınızı ortaya çıkarmak için ailenizin tavan arasına koşmanızı sağlayacak."

-Ashley Flowers,

#*All Good People Here* kitabının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"*Ev Cesetlerin Olduğu Yerdir*, gerçekten empati kurabileceğiniz karakterleri, şaşırtıcı ve tatmin edici sonuyla hızlı ve sürükleyici bir kitap, bu kitabı hemen tüm arkadaşlarınıza tavsiye edeceksiniz. Ben Jeneva

Rose'un en iyi hali."

-Mary Kubica,

Yerel Kadın Kayıp ve *Sadece En İyi Çift* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

"Keskin bir üslup, baş döndürücü bir tempo ve şaşırtıcı derecede hassas bir yürek, bu aile sadakati, keder ve cinayet hikâyesini elden bırakmayı imkânsız kılıyor."

-Ashley Winstead,

Gece Yarısı En Karanlık Saattir kitabının yazarı

"Rose müthiş bir karakter hakimiyeti sergiliyor ... .

Hayranlar bu yolculuğun tadını çıkaracak."

-Publishers Weekly

"Aile trajedileri, hayat boyu süren sırlar ve çözülmemiş çocukluk kıskançlıklarıyla ilgili gerilimli ve üzücü bir hikâye. Rose'un insan doğasının karmaşıklığına dair derin kavrayışı ve muhteşem düzyazısı beni bir solukta sürükledi. soluksuz okunacak. Derinden etkileyen ve son derece ilgi çekici olan bu kitaba okuyucular bayılacak!"

-Karen Dionne,

The Marsh King's Daughter ve *The Wicked Sister* kitaplarının uluslararası çok satan yazarı

"[Özgün], hızlı tempolu, kusursuz bir gerilim ... .

Jeneva Rose güçlü bir yazar ve son derece yetenekli bir yazar. Bundan sonra ne yazacaksa beni de yazın!"

-Hannah Mary McKinnon,

İntikam Listesi'nin uluslararası çok satan yazarı

"En iyilerden biri tarafından kaleme alınmış, gömülü sırlarla ilgili sürükleyici bir hikâye. Bolca yalan ve çok sayıda uğursuz video kaset."

-Peter Swanson,

The Kind Worth Killing kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Keder, kardeş rekabeti ve bir ailenin geçmişinde gömülü olan cesetler üzerine karanlık ve dolambaçlı bir yaklaşım olan *Home Is Where the Bodies Are* çılgın bir yolculuk."

-Stacy Willingham,

Sadece Şanslıysan kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Kandırmak ve eğlendirmek için tasarlanmış bu dolambaçlı hikâyede cevaplara ulaşmak zor."

-Kirkus Reviews

"Şaşırtıcı derecede zekice! Jeneva Rose, sevdiğimiz insanları ne kadar iyi tanıdığımızın derinliklerine inerek yeni ve dehşet verici etkiler yaratıyor. Sizi sonuna kadar kavrayacak doruk noktası."

-Lisa Gardner,

#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı

"Atmosferik düzyazısı ve sürükleyici olay örgüsüyle *Home Is Where the Bodies Are*, duygu yüklü, dolambaçlı ve unutamayacağınız bir gerilim romanı."

-Lisa Jewell,

#Bunların Hiçbiri Doğru Değil kitabının 1 numaralı *New York Times*

çoksatın yazarı OceanofPDF.com

JENEVA ROSE'UN KİTAPLARI

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Mükemmel Evlilik

Eskiden Olduğum Kız

Birimiz Öldü

Buraya Gelmemeliydin, Bu Bir

Randevu (Tekrar)

#CrimeTime

Ev, Cesetlerin Olduğu Yerdir

DEDEKTİF KİMBERLEY KING KİTAPLARI

Ölü Kadın Son Gününü

Hayatta Geçiriyor

OceanofPDF.com

EV, CESETLERİN OLDUĞU YERDİR

JENEVA ROSE

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Jeneva Rose tarafından
Blackstone Publishing tarafından 2024 yılında yayınlanan
e-kitap Kapak tasarımı Sarah Riedlinger
Katharine Hannah tarafından çekilen yazar fotoğrafı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Ticari e-kitap ISBN 979-8-212-18286-7
Kütüphane e-kitabı ISBN 979-8-212-18285-0
Kurgu / Gerilim / Polisiye

Blackstone Yayıncılık 31
Mistletoe Rd.
Ashland, OR 97520

www.BlackstonePublishing.com

OceanofPDF.com

Aileme.

Hiç ceset saklamak zorunda kalmadınız ama gerekirse saklayacağınızı biliyorum. Babam bize bir sürü beton döktürdü,

Yani altında ne olduğunu kim bilebilir?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Beth](#)
2. [Michael](#)
3. [Beth](#)
4. [Beth](#)
5. [Nicole](#)
6. [Beth](#)
7. [Nicole](#)
8. [Beth](#)
9. [Nicole](#)
10. [Laura](#)
11. [Nicole](#)
12. [Beth](#)
13. [Beth](#)
14. [Nicole](#)
15. [Laura](#)
16. [Beth](#)
17. [Nicole](#)
18. [Beth](#)
19. [Laura](#)
20. [Beth](#)
21. [Beth](#)
22. [Nicole](#)
23. [Michael](#)
24. [Beth](#)
25. [Laura](#)
26. [Michael](#)

KAYIP GENÇ: Polis 17 yaşındaki kızın bulunması için halktan yardım istedi

27. [Laura](#)
28. [Nicole](#)
29. [Laura](#)
30. [Michael](#)
31. [Nicole](#)
32. [Laura](#)
33. [Beth](#)
34. [Nicole](#)
35. [Laura](#)

36. [Beth](#)
37. [Michael](#)
38. [Laura](#)
39. [Nicole](#)
40. [Beth](#)
41. [Nicole](#)
42. [Beth](#)
43. [Nicole](#)
44. [Beth](#)
45. [Nicole](#)
46. [Laura](#)
47. [Beth](#)
48. [Nicole](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

Hiçbir şey insanları ölümden daha iyi bir araya getiremez. Sahibinden ayrılan bir köpek için tiz bir düdük sesi gibidir. Bu gerçekleştiğinde, her zaman gelirler. Ölüm bize hayatın sonsuz olmadığını ve bir gün bizim de zamanımızın geleceğini hatırlatır. Bu hatırlatmayı dinlemek, kabul etmek, talep ettiği saygıyı göstermek için duraklarız ve sonra ölmekte olan bir karahindibanın üzerindeki pappi gibi dünyaya yayılırız, bizi tekrar çağırmasını bekleriz, bir sonraki çağrının etrafında toplanmaktan ziyade toplanmak olmasını umarız.

Tak, tak.

Endişelenme. Senin için değil. . . bu sefer.

OceanofPDF.com

BİR BETH

Yağmur bugün farklı yağıyor, yumuşak değil, sert değil, yana doğru değil, sadece farklı. Sanki annemin son istirahatgahını hazırlıyor, yakında yatacağı toprağı doyuruyor. Bakımevi hemşiresi gün sonuna kadar öleceğini söyledi. Bu çok garip. Bazı insanlar bunun geldiğini asla göremez, bazıların ise geri sayımı vardır ve ben hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Beş dönümlük araziye bakan mutfak penceresinden dışarı bakıyorum; ağaçlar, tepeler, düz çimenlik arazi ve hepsini kesen bir dere. Ailem araziye yetmişli yılların sonunda bir çiftçiden satın almış ve kısa bir süre sonra buraya bir ev inşa ettirmiş. Burası onların küçük cennet parçasıydı - ta ki öyle olmayana kadar.

Telefonum çalıyor. Kardeşimden bir mesaj. Uçağı inmiş ve bir saat içinde evde olacaktı. *Eve mi?* Yedi yıl önce babamız kaybolduğunda ziyaret etmeyi bıraktı. Bu yüzden küçük Wisconsin kasabamıza evim diyemem. Sadece yüz yetmiş dört kişi öyle diyebilir ama o diyemez. Grove'dan ayrılan çoğu insan geri dönmez. Dönerler de asla istedikleri için dönmezler. Bu yönden mezarlık gibi bir yer.

Saatler önce kız kardeşime gönderdiğim mesaja fiske atıyorum. Okunmamış. Muhtemelen bir motelde, ayak parmaklarının arasına bir iğne sıkıştırılmış halde sızıp kalmıştır çünkü damarları, peşinde koştuğu o kafayı bulmadan çok önce çökmüştür

tüm hayatı boyunca. Kız kardeşimi düşününce derin bir iç geçirdim. Bağımlılık hem kullananlar hem de kullandıkları için çok yorucu.

Dolaptan bir somun beyaz ekmek çıkardım ve iki dilime bolca mayonez sürdüm. Lavabonun yanında bahçeden toplanmış bir kase yuvarlak ve esnek biftek domates duruyor. En olgun olanını yıpranmış kesme tahtasına yerleştiriyorum. Bıçağım üzerinde kayarken domatesin suyu etinden sızıyor. Anneme neden domatesli mayonezli sandviç yaptığımdan bile emin değilim. Günlerdir bir şey yemedi ama bunun en sevdiği şey olduğunu söylüyor. Yoksul bir ailede büyüdüğü için daha iyisini yemediği için en sevdikleri bunlar. Onun için hep daha fazlasını yapmak, ona Grove'un dışındaki dünyayı göstermek istedim ama ben de hiç dışarı çıkmadım.

"Eliza . . . beth," diye sesleniyor annem oturma odasından usulca. Adımı Werther's şekerlerini tükettiği gibi söylüyor: yavaşça, kasıtlı olarak. Sanki tadını çıkarıyormuş gibi. Omuzlarım düşüyor, yenilgiyle yüzleşenlerin aşına olduğu bir yere batıyorum. Bir daha asla onun söylediğini duyamayacağımı biliyorum; bana verdiği ismi. Keşke uzanıp onu alabilseydim, bir tür aile yadigârı gibi güvenli bir yere saklayabilseydim. Ama o bu ana ait. Onun gibi, sonsuza kadar saklayabileceğim bir şey değil. Derin bir nefes alıyorum ve bıçağı elimden bırakıyorum. Kesme tahtasına çarpıyor. Son vedamı etme vakti geldi.

Duvardaki saat akşam sekizi gösteriyor. Kardeşlerim büyük ihtimalle zamanında gelemeyecekler. Yine de, burada onunla birlikte olmak için dünya kadar zamanları vardı ve bunu yapmamayı seçtiler. Belki de bunu hak etmiyorlardır. *Ölüm kimseyi beklemez.*

"Geliyorum anne." Mutfaktan çıkmadan önce dudaklarımın kenarlarını birkaç tık yukarı kaldırıyorum. Tek istediği çocuklarını mutlu görmektir, doğru olmasa bile bunu onun için yapabilirim.

Oturma odası üç ay önce onun yatak odasına dönüştürüldü. Bu şekilde olmasını istemişti, büyük cumbalı pencereden dışarı bakabilmek ve

güneşin batışını izlemek. Annem hayatının büyük bölümünde ikinci vardiyada çalışmıştı, bu yüzden kaçırdığını hissettiği tek şeyin bu olduğunu söylerdi.

Köşede bir televizyon duruyor, sesi kısılmış, ekranda bir araba galerisinin reklamı oynuyor. Annemin eşyalarının çoğu çiçek desenli: üzerini örten battaniye, uzaktaki duvara itilmiş kanepe ve iki ucuna yerleştirilmiş dekoratif yastıklar. Darülaceze yatağının arkasında çerçeveler içinde asılı çiçek resimleri bile var. Bana çiçeklerin ona hayatı hatırlattığını söylemişti; güzel, narin ve kısa ömürlü.

Yatağı destekli duruyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Merhaba anne," diyorum. Sesim neredeyse kısılıyor ama üzüntümü yutuyorum. O barajı daha sonra yıkacağım, ama şimdi değil, onun önünde değil.

Elini titreyerek kucağından bir santim yukarı kaldırıyor ve tekrar yerine bırakıyor. Bunu söyleyecek gücü yok ama sözlerini duyabiliyorum: *"Gel, gün batımını izle Beth."*

"Tamam, anne."

Yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. Son birkaç ay boyunca onunla oturduğum onca saatten dolayı arkamda kalıplanmıştı. Yedi hafta önce gerçekten kötüleşti, bu yüzden ona 24 saat bakmak için depodaki işimden FMLA izni aldım. Annemin daha fazla zamanı olabilirdi ama o inatçı bir kadın ve doktora DMV'ye gittiği kadar sık gidiyor. Kanseri yakalandığında çok ilerlemiş, karaciğerine ve kan dolaşımına yayılmıştı.

İnce parmaklarını oynatıyor, ben de onlara uzanıp nazikçe elini tutuyorum. Yağmur geçici olarak durdu. Bulutlar dağılıyor ve gökyüzü, batmakta olan güneşin pembe ve turuncu tonlarıyla katmanlanmış mükemmel bir maviye dönüşüyor.

"Çok güzel anne," diyorum ona bakarak.

Grileşen cildi bir ağacın kabuğu gibi, yaşam boyu stres ve kederden kaynaklanan derin kırışıklıklar. Yine de onları kucaklıyor. Her zaman gururla "Cilt ne kadar buruşuksa, hayat o kadar zordur" demiştir. Bu onun için bir onur nişanı, yaşadığı zorlukların kanıtı.

Göğsü zar zor inip kalkıyor. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için yakından izliyorum. Gözlerini batan güneşten ayırmıyor ve bir hafta önce, bir iki kelimeden fazlasını söylemesi çok zorlaşmadan önce bana söylediklerini duyabiliyorum.

Hayatta güvenebileceğiniz pek fazla şey yoktur, ama bu güvenebileceğiniz tek şeydir. Ne olursa olsun yükselecek ve düşecektir. Hasta ya da üzgün olmanız fark etmez. Savaş ya da barış olması fark etmez. Görseniz de görmeseniz de fark etmez. O güneş. Ona güvenebilirsiniz.

Ölmek üzere olduğu günlerde bile bana öğretmeye, yol göstermeye, sevgisini dersler ve bilgelik sözleriyle göstermeye çalışıyor. Hâlâ burada olduğumu bilsin diye elini hafifçe sıkıyorum. Küçük bir basınç vücudunu zorluyor, ciğerlerindeki havayı daraltıyor gibi görünüyor. Hırıldamaya başlıyor. Bir bardak suya bir sünger batırıyorum ve sıvıyı kısmen açık ağzına sıkıyorum. Annem gözlerini güneşten hiç ayırmıyor. Çatlamış dudaklarını nemli süngerle ıslatıyorum ve o kalan azıcık nefesini toparlarken tekrar yerine oturuyorum.

Güneş nihayet ufukta kaybolduğunda boynunu bana doğru uzatıyor. Ona gülümsüyorum ama o gülümsememe karşılık vermiyor. Ölümün yakın olduğunu biliyorum çünkü onun varlığı bile donuklaştı.

"Merhaba anne," diyorum. Mümkün olduğunca çok anne demeye çalışıyorum çünkü bir daha asla başka birine böyle hitap etmeyeceğimi biliyorum. Bu sadece ona özel. Yerine geçecek bir şey yok. Boğazım düğümleniyor ve nefesimin kesildiğini hissediyorum, sanki en derinden gelen, acıtan, durduramadığınız, her parçanızı titreten o ağlamalardan birini yaşayacakmışım gibi. Elini uzatıp tekrar tutuyorum. Soğuk geliyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Bana ya da belki biraz üstüme bakıyor, emin değilim. Gözlerinde kafa karışıklığı var. Ölümün geleceğini biliyordu ama yine de gelişi her zaman şaşırtıcı olmuştur. Sanki hepimiz büyük bir kuyrukta durmuş numaramızın söylenmesini bekliyor, o günün gelmeyeceğini düşünüyoruz ama gelecek ve

var. Vücudunu bana doğru döndürmeye çalışıyor ama çok zayıf, bu yüzden ona daha yakın eğiliyorum. Aramızda sadece bir adım varken, nefes alışının yavaş ve sığıdan hızlıya döndüğünü fark ediyorum. Neredeyse geldi ve ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama hepsini söylemenin bir ömür alacağını biliyorum, bu yüzden söyleyebildiklerimi söylemeye çalışıyorum.

"Seni seviyorum anne. Bana sahip olduğun, beni büyüttüğün, beni sevdiğin, güneş gibi olduğun ve her zaman güvenebileceğim tek şey olduğun için teşekkür ederim." Sesim titriyor. Hiç de söylemek istediğim gibi değildi. Yüzüm buruşuyor ve anında ıslanıyor, baraj bir anda patlıyor. Gözleri farkındalıkla ya da ona benzer bir şeyle parıldıyor.

"Baban ..." diye nefes nefese kalır.

Biraz daha yaklaştım. "Ne var anne? Peki ya babam?"

"O yapmadı ..." Kelimeleri çıkarabilmek için daha fazla hava emmeye çalışıyor ... içinde yaşıyor olması gereken kelimeler. Kanseri yüzünden birbirine mi karışmışlardı ve bu yüzden mi onları ancak şimdi konuşabiliyordu?

"Dis . . . görünür," diye kekeliyor.

Kötü bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuşum gibi hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Anne, ne söylemeye çalışıyorsun? Eğer kaybolmadıysa, nerede o?"

Sesim titriyor. Hiçbir şey anlamıyorum.

"Yapma," diyor. Gözleri bir an için kapanıyor ve ben onun gittiğini düşünüyorum.

Ama kapandıkları kadar çabuk yeniden açılırlar. "Güven," diye soluk soluğa bağırıyor. "Anne! Anlamıyorum. Babam nerede?" diye haykırdım.

Nefes veriyor, son sözlerini tamamlamaya çalışıyor ama son nefesi dışında başka bir şey çıkmıyor. Soğuk eli benimkinde gevşiyor. Bir insan öldüğünde ışıkların sönmesi hakkında söylenenler doğru. Gözleri hareketsiz ve karanlık. Ağzı kısmen açık duruyor.

Gitmiş.

Gitmiş.

Son sözleri zihnimde bir araya gelirken acı dolu bir hıçkırık bırakıyorum.

Baban. O kaybolmadı. Güvenme.

OceanofPDF.com

İKİ MICHAEL

Beni eve getirecek tek şeyin ölüm olduğunu hep biliyordum. Sadece kimin olacağını bilmiyordum. Yedi yıldır yoktum ve bugün bir telefon aldım. *Annem ölüyor. Eve gelmelisin.* Ben de San Jose'den Wisconsin'e giden ilk uçağa atladım çünkü ölüm çağırdığında cevap verirsin.

Allen's Grove'u dünyanın geri kalanına bağlayan iki yoldan biri olan X Otoyolu boyunca hız yaparken kiralık arabamın motoru sessizce mırıldanıyor. Gökyüzünde renkli bir gökkuşağı belirliyor ama batıdan gelen kara bulutlara bakılırsa bu uzun sürmeyecek. Yavaşlıyorum ve sol flaşörümü yakıyorum. Yolda sinyal verecek araba yok ama yine de alışkanlıktan yapıyorum. Grove hâlâ tahmin ettiğim gibi görünüyor. Küçük kasabalar gelişmez. Büyümüyorlar. Değişmezler. Her zaman oldukları gibidirler.

Şirketleşmemiş topluluğun merkezinde yer alan parkın yanından geçiyorum. Büyük ceviz ve şimşir ağaçları her tarafa dağılmış durumda. Burada yetişen tek şey onlar. Aynı kaydırak, salıncak seti ve piknik masaları orada duruyor; sadece paslanmış ve artık daha yıpranmış. Yeterli büyüklükte bahçeleri olan çiftlik tarzı evler parkı çevreliyor ve eminim her birinde hala aynı soydan gelenler yaşıyor.

Hustis Sokağı'ndan sağa döndüm. Çıkmaz bir sokak ama soldaki son ev benim büyüdüğüm yer. Sokağımızın nasıl hiçbir yere çıkmadığını düşündüm,

Buralarda kalan insanlar için neredeyse bir önsezi gibiydi. Geri dönmek istemedim ama kız kardeşlerimin mirası düzgün bir şekilde idare edeceklerine güvenemezdim. Onların da çözülmemiş yığınla sorunları var -Nikki, uyuşturucu bağımlılığı, Beth, sıradanlık bağımlılığı. Onlardan bununla ilgilenmelerini nasıl bekleyebilirim?

Kız kardeşlerime karşı kötü niyet beslemiyorum ama bana kızdıklarını biliyorum. Onlardan büyüktüm. Dışarı çıktım. Bu teraryumun dışında bir dünya keşfettim ve bunun için benden nefret ediyorlar. Ama kıskançlıkları için de onları suçlamıyorum. Güneşten daha parlak olduğunuzda, başkalarının size bakması zordur, bu yüzden iki seçeneğiniz vardır: bakar ve kızgınlıkla kör olursunuz ya da başka tarafa bakarsınız. Belli ki ikincisini seçmişler. Son yedi yıldır benimle neredeyse hiç temas kurmadılar. Sanırım onların yerinde olsaydım ben de aynı şekilde davranırdım. Her şey onlar için farklı olsaydı hayatın nasıl olabileceğini hatırlatan biriyim. Kimse böyle bir hatırlatma istemez.

Uzun beton araba yolunu yavaşça geçiyorum. En tepede kıvrılıyor, başka bir yaşamda inek otlağı olarak kullanılan geniş bir bahçeyi kesiyor. Ev, araba yolunun sonunda, Allen's Grove'daki en yüksek tepenin üzerinde yer alıyor. Eskiden konumumuzun özel olduğunu düşünürdüm ama öyle değil. Bu kasabada yaşamış en başarılı kişi olduğumu söylemek gibi bir şey. Karıncalar için bir dev. Arabayı üç arabalık garajın önüne park ediyorum. Büyük çiftlik tarzı evin dış kaplaması açık mavi, ama babamın baktığı zamanki kadar parlak ve temiz değil. Her bahar araba yolunu, verandayı, arka güverteyi ve dış cepheyi basınçlı suyla yıkardı. Bu ev onun gurur kaynağıydı, ama sonunda gurur çoğu erkeği olduğu gibi onu da yok etti.

Arka koltuktan bir spor çantası alıp araçtan iniyorum. Çok uzun kalmayı planlamıyorum, sadece yeterince uzun. Havada tatlı, keskin bir koku asılı, büyük olasılıkla yağıştan ve yaklaşan fırtınadan kaynaklanıyor. Rüzgâr hızlandıkça ıslık çalıyor. Araziye dağılmış ağaçlardan kuşlar cıvıldıyor ve ötüyor. Ön kapıya geldiğimde kırmızı boyanın yontulmuş olduğunu fark ediyorum.

Suluk, halledilmemiş başka bir şey ve neden burada olduğumu hatırlatan bir şey. Kapıyı çalmayı düşünüyorum, belki de çalmalıyım. Burayı evim olarak görmüyorum. Ama sanki misafirmişim gibi varlığımı duyurmak da doğru gelmiyor. Elim soğuk kapı kolunu kavırıyor ve derin bir nefes alarak kendimi asla dönmek istemediğim bir dünyaya girmeye hazırlıyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇ BETH

Sandalyemden kalkmadım. Annem vefat edeli yirmi dakika oldu. Belki de sadece iki. Ölüm ziyarete geldiğinde zaman durur. Sadece onu kaybetmenin değil, o son sözleri duymanın da şokunu yaşıyorum. Ne anlama geliyorlardı? Bana ne söylemeye çalışıyordu ve bunu söylemek için neden en sonuna kadar bekledi? *Neden?* Gözlerim onunla odanın köşesindeki televizyon ekranındaki renk cümbüşü arasında gidip geliyor. *Çarkıfelek*'in tekrarı, sesi hâlâ kısık. Üç harf gösteriliyor ve cümle iki kelimeden oluşuyor. Kategori "*Şey*". Annem bunu çoktan çözmüş olurdu. Bulmacaları severdi.

Baban. O kaybolmadı. Güvenme.

Kime ya da neye güvenmiyor? Yoksa genel olarak "güvenme" mi demek istedi? Gözlerim tekrar ona döndü. Bana bakıyor ya da en azından öyle görünüyor. Çenesi gevşemiş; ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açık. Ama söylemeyeceğini biliyorum. Çünkü o gitti. Ve ben bir ceset ve bir bulmacayla kalakaldım.

Ortadan kaybolmadı. Ama yedi yıl önce, arkasında anneme hitaben el yazısıyla yazılmış bir not bırakarak gitti. Otuz yedi yıldır evliydim ve ayrılırken tek söylediği beş veda kelimesiydi: *Laura, özür dilerim. Sevgiler, Brian.*

Kamyonu evimizin yedi mil güneyindeki bir benzin istasyonunun güvenlik kamerasına yakalandı ve bir kez daha Illinois sınırını geçen bir otoyolda görüldü ve sonra bir daha hiç görülmedi. Sıcak bir günde buharlaşan bir su birikintisi gibi sırra kadem bastı. Hiçbirimiz bunun geldiğini görmedik. Annem hariç. Sorunları olduğunu ve babamın uzun yıllardır depresyonla mücadele ettiğini söyledi. Bu benim için şaşırtıcıydı çünkü hiç kavga etmezlerdi ve ben babamın mutsuz olduğunu bile bilmiyordum. Annem bize ona yardım etmeye çalıştığını ama babamın bunu reddettiğini ve ona iyi olduğunu söylediğini anlattı. Polis kısa bir süre kayboluşunu araştırdı. İlk başta, bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünerek annemin üzerine gittiler. Her zaman eşidir, en azından neredeyse her zaman. Kamyoneti iki hafta sonra Teksas'ın McAllen kasabasında terk edilmiş halde bulununca bu teori de suya düştü

-Meksika sınırından 11 mil uzakta. Yetkililer bundan sonra soruşturmayı açık tuttular ama kimse onu gerçekten aramıyordu.

"Nerede o, anne? Babam nerede?" Uyanıp bana bir kez daha cevap vermesini dileyerek ağlıyorum.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve evdeki bayat havayı dışarı çekiyor. Hemen annemin üzerine bir battaniye örtüyorum, gözlerimi siliyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Merhaba," diye sesleniyor Michael.

Sesini yıllardır duymuyorum, tam olarak yedi yıldır, ama sesi aynı derinlikte ve kendine güvenen bir havayla geliyor. Döndüğümde onu oturma odasının girişinde, haki pantolon ve gri bir tişört giymiş halde buluyorum. O da neredeyse aynı görünüyor. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve artık gri benekli. Omuzları daha geniş, sanki düzenli olarak spor salonuna gidiyormuş gibi. Cildi bronzlaşmış çünkü Kaliforniya'da güneş biraz daha uzun süre ve biraz daha parlak parlıyor. Sağ yanağından aşağıya doğru uzanan birkaç santim uzunluğunda ince bir yara izi var, tanımıyorum. Yeni bir yara ve muhtemelen aptalca bir şey yaptı. Michael neredeyse otuz altı yaşında olmasına, benden birkaç yaş küçük olmasına ve benden uzun boylu olmasına rağmen, onu hala sinir bozucu küçük kardeşim olarak görüyorum.

"Merhaba Beth," diyor.

"Merhaba, Michael."

İkimiz de bir an için bir şey söylemedik. Orada öylece duruyoruz, dünyalar kadar ayrı, birbirimize bakıyoruz. O benim ailem ama aynı zamanda bir yabancı. Tanıdık bir yabancı, ne tuhaf bir şey.

"Annem . . . ?" Sertçe yutkunuyor, sorusunu bitiremiyor ama ben ne sorduğunu biliyorum. Omzumun üzerinden bakıyor, bir an için görmeye çalışıyor ama annem yorganın altına saklanmış ve gözden kaybolmuş.

Başımı salladım. "Evet."

Alnını ovuşturuyor ve sertçe nefes veriyor. "Ne kadar sürecek?"

"Çok uzun değil." Cevabım belirsiz çünkü zaman kavramını tamamen kaybettim.

Michael başını sallar ve makosen ayakkabılarına bakar. "Lanet uçak biz indikten sonra yarım saat piste kaldı. Zamanında yetişebilirdim."

Teselli arayıp aramadığından emin değilim, ama verecek bir şeyim yok, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Tıpkı babam gibi, o da uzak durmayı seçti.

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ölmeden önce bir şey söyledi mi?"

Alt dudağımı çiğniyorum ve ona annemin son sözlerini söylemeyi düşünüyorum. Ama bu mesaj benim içindi, onun için değil. Ve ne anlama geldiğinden bile emin değilim. En azından şimdilik.

"Hayır, gerçekten konuşamıyordum," diyorum.

Dudaklarını büküyor ve bana inanmıyormuş gibi gözlerini kısarak başını sallıyor. Onu suçlamıyorum. Ben çok iyi bir yalancı değilim, o da çok güvenen biri değil.

"Nicole nerede?"

Omuz silkiyorum. "Senin tahminin de benimki kadar iyi." "Yine mi kullanıyor?"

"Hiç durmadı."

Başını sallıyor. "Tanrım, çok fazla potansiyel boşa gitti."

Eminim benden de bahsediyordur. Hepimiz bir noktada, sonu görünmeyen raylar üzerindeki lokomotifler gibi ilerliyorduk. Ama benim trenim durdu, Nicole'ün treni raydan çıktı ve Michael'ınki tam gaz ilerledi. Ve bunun için ona kızmaktan kendimi alamıyorum. Yıllardır ona karşı kayıtsız hissediyorum. O yokken böyle hissetmek kolaydı ama şimdi burada olduğu için başka türlü hissediyorum. İçimde kaynayan bir öfke var ve eminim ki başından beri oradaydı; kaynıyor, taşmayı bekliyor.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordum.

Cevabını düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturuyor. "Doğum gününde ona bir mesaj gönderdim."

"Bütün bir metin mi?"

Michael kaşlarını çattı. Kendisine seslenilmesine alışık değil. Ve belki de bunun için doğru zaman değil, ama umurumda değil. Bütün bu ev kendi içine çöküp toprak tarafından yutulabilir ve çılgılık atacağını bile sanmıyorum.

"Bunu hak ediyorum," diyor başını sallayarak.

Verdiği yanıt beni hayal kırıklığına uğrattı. Kavga etmek, birini suçlamak, birine kızmak istiyordum. Ama küçük kardeşim beni olgunlaştırdı. Sanırım aynı yerde sıkışıp kaldığınızda ancak bu kadar büyüyebiliyorsunuz, tıpkı saksısı hiç değiştirilmemiş bir ev bitkisi gibi.

Ayaklarımı sürüyerek çizik ve yıpranmış parke zemine bakıyorum. Özür dilemeliyim ama üzgün değilim.

Bakışları etrafımda geziniyor. "Annemi görebilir miyim?" diye soruyor.

Yan tarafa geçiyorum ve Michael'ın görebilmesi için örtüyü yüzünden çekiyorum. Ama bu annem değil. Sadece bir beden. Annem olsaydı gülümserdi ama onun yerine çenesi gevşek. Gözleri parlak ve canlı olurdu ama bulanık ve hareketsiz. Ölürken huzurlu görünmüyor.

Boğazım düğümleniyor ve zor yutkunuyorum. Ben en yaşlısıyım. En güçlü benim olmam gerekiyordu. "Biraz zaman ister misin?"

Gözlerinin ona gittiğini görüyorum ama yüzünde boş bir ifade var. Acaba o da güçlü olmaya mı çalışıyor? Yine de, o asla ağlayan biri olmadı. Hiçbirimiz ağlamazdık. Babam bizi güçlü ve metanetli olmamız için yetiştirdi. *"Duygularını kontrol edebilirsen, her şeyi kontrol edebilirsin"* sözlerini hatırlıyorum. Bunu bir çeşit süper güç gibi gösterirdi. Ama aslında bu sadece korkunç bir başa çıkma mekanizmasıydı - ortadan kaybolduğunda bizi hazırlıksız bırakan bir mekanizma.

Michael bana doğru yürürken adımları yavaş ve temkinli. Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum. Elini uzattığında neredeyse irkiliyorum. Elini omzuma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Burada olmadığım için üzgünüm, Beth."

Sonunda bir cümle kurmadan önce birkaç cümleyi çiğneyerek ona bakıyorum. "Sen de olmadığın için üzgünüm," diyorum ondan uzaklaşarak. Eli omzumdan kayarak yanına geri dönüyor. Hani bazı ilişkilere girip çıkabilirsiniz derler ya, aradan çok zaman geçse bile kaldığınız yerden devam edersiniz. Bu onlardan biri değil.

"Ben mutfakta olacağım. Ne olduğunu öğrenmek için Marissa'ya ulaşmaya çalışacağım," diye ekliyorum.

Michael sadece başını sallıyor. Tek yeğeni olan kızım hakkında bir şey sormuyor. Bunun yerine benden uzaklaşıp yatağın yanına oturuyor. Öne doğru eğilerek dirseklerini yatağa dayıyor. Başını eğip yüzünü annemden geriye kalanlara gömerken annemin küçük eli onunkinde kayboluyor. Mırıltılı fısıltılar var ama ne dediğini anlayamıyorum. Sanki yine bir çocuk gibi, yanlış bir şey yaptıktan sonra af diliyor ama annem öldü ve onu affedemez. Artık hiçbirimizi affedemez.

OceanofPDF.com

DÖRT BETH

Seagram's 7 viskisini dört parmak dökerek yudumluyorum. Kayısı tatlılığı tat alma tomurcuklarıma dokunur dokunmaz dağılıyor ve en iyi zayıf ispiroto olarak tanımlanabilecek bir tat tarafından hızla bastırılıyor. Annemin nadiren keyif aldığı bir şey daha. Bu içki onun için bir ziyafetti. Ucuz ve tadı da güzel değil. Ama bazen hayattaki kötü şeyler bizi en canlı hissettiren şeylerdir. Mutfak tezgahına yaslanmış, kızımın geri aramasını bekliyorum. Dışarıda bıraktığım dilimlenmiş domatesin, yapmayı bitiremediğim sandviçin etrafında bir sinek vızıldıyor. Onu öldürmeyi düşünüyorum, ama bu evde bir gün için yeterince ölüm oldu, bu yüzden domates suyunda oynamasına izin veriyorum. En azından birileri bundan keyif alıyor.

Şu anda kötü viski içmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Her yudum kederimi biraz daha bastırıyor. Cenazeyi planlamam gerekiyor ama annemin ne istediğini bile bilmiyorum. Ne zaman bu konuyu açsam, "Bunu sonra konuşalım." derdi. Ama şimdi bunu konuşacak hiç zaman yok.

Telefonum çaldı. Arayan kızım, Marissa.

"Merhaba," diyorum. Parazit var. Kötü bir bağlantımız var. Yine de uzun zamandır böyle.

"Merhaba anne. Çavuşum aradığını söyledi. Ne oldu?" diye soruyor. Onun tarafında gürültü var. Ağır makineler, kükreyen motorlar, bir sürü gevezelik. "Sen

Geliyor musun Thomas?" diye bağıyor bir adam. Marissa, "Evet, hemen geliyorum," derken sesi daha uzaklardan geliyor.

Telefonu tekrar kulağına dayadığını anlayabiliyorum çünkü sesi daha yüksek çıkıyor. "Anne, hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Nasılsın?" Ona büyükannesinden bahsetmeye hazır değilim. Bunun onu ne kadar etkileyeceğinden bile emin değilim. Yedi yıl önce babam kaybolana kadar çok yakındılar. Bu annemi değiştirdi. Onu aynı anda hem kopuk hem de temkinli yaptı. Benim üzerimde de aynı etkiyi yarattı. Birinin hayatınızdan çıkmayı seçmesi, bununla yaşamak için zor bir şeydir. Ve ben bununla iyi yaşayamadım. Farkında bile olmadan Marissa'yı kendimden uzaklaştırdım. Annem de öyle yaptı ve tüm dünya aramıza girene kadar fark ettiğimizi sanmıyorum. Marissa bir yılı aşkın bir süredir Güney Kore'de bir donanma üssünde görev yapıyordu ve ondan önce de eğitimdeydi, yani iki yılı aşkın bir süredir büyükannesini görmedi bile. Büyük Göller'de, evine yakın bir yerde görevlendirilebilirdi ama tabii ki olabildiğince uzak bir yeri seçti. Eğer onu Ay'a yerleştirmeyi teklif etselerdi, eminim kabul ederdi.

"Meşgul, gerçekten meşgul. Bir süredir aramadığım için özür dilerim. Bu yüzden mi aradın?" diye sorar.

Seagram's'ı tekrar yudumluyorum, yutmadan önce bir an ağzımda tutuyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de kendimi cezalandırıyorum.

"Hayır. Aradım çünkü ..." Gözlerim tekrar sineğe döndü. Domates suyunun içinde sırt üstü dönmüştü. Ölmüştü. İyi bir şeyden çok fazlası. "Büyükkannen bugün vefat etti." Boğazımda bir yumru var. Bu bir hıçkırık. Viskinin geri kalanını zorla içiyorum.

"Ne? Anne, çok üzgünüm," diyor -çünkü bu benim kaybım, onun değil. "İyi misin? Eve gelmemi ister misin? Bana izin verip vermeyeceklerine bakabilirim."

"Ben ..." Doğru kelimeyi bulmam bir anımı aldı. *Tamam*, hayır. *Güzel*, çok küstahça. *Güzel*. Bu işe yarar. Ben iyiyim. İyi değilim. Ama iyiyim.

Duyguların güvenli battaniyesi. "Tamam. Ve eğer gelebilirsen, bunu isterim."

Sessizlik var ve telefonun kesildiğinden endişeleniyorum. Kulağımdan çekiyorum ve ekrana bakıyorum. Arama süresi hala ilerliyor.

"Tamam anne. Ne yapabileceğime bakacağım." Bir süre sessizlik olur. "Babamın haberi var mı?" diye ekliyor. O zaman gelmeyeceğini biliyorum. Burada beni teselli edecek birinin olduğundan emin olmak istiyor. Eski kocam bu fırsatın üzerine atlamayacaktır ve ben de atlamasını istemem. Marissa donanmaya gittiğinden beri onunla konuşmadım. Ayrıca, babam kaybolduktan bir yıl sonra bizden vazgeçti.

Ortadan kaybolmadı.

"Hayır, henüz bilmiyor."

"Peki ya Nicole Teyze?" diye soruyor.

Kız kardeşimden bahsedilmesi beni çok şaşırttı. Yaklaşık bir yıl önce, ne yapacağı kestirilemeyecek kadar tehlikeli olmaya başladıktan sonra onu hayatımdan çıkardım. Marissa'ya ne kadar kötü olduğunu hiç söylemedim çünkü nasıl olsa dünyanın öbür ucunda olduğunu ve Nicole'ün ona zarar veremeyeceğini düşündüm.

"Ona ulaşamadım," diyorum açık yüreklilikle. Sessizlik.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" Ekliyorum.

"Umm . . . Nicole Teyze bana mektup yazıyor," diyor.

Bu beni şaşırtmadı. Nicole her zaman yazmayı sevmiştir, çoğunlukla şiirler ya da kısa alıntılar. Uyuşturucu onu yiyip bitirmeden önce zihni gerçekten güzel bir şeydi. Eskiden temizlenebileceğini düşünürdüm, ancak çok sayıda rehabilitasyon seansı, aşırı dozlar, hırsızlıklar ve kanunla karşılaşması arasında bir yerde, kız kardeşime geri dönebileceğime dair tüm umudumu kaybettim.

"Ne yazıyor?"

"Bana sadece hayatından bahsediyor, donanma ve Güney Kore hakkında sorular soruyor." Gülümsediğini duyar gibiyim. Ben de öyle yapıyorum. Onun hayatını soruyorum. Ona kendiminkini anlatıyorum. Ama bu kelimeler benden çıktığında

onu gülümsetmek. Uyuşturucu bağımlısı kız kardeşimle, öz annesi olan benimle olduğundan daha iyi bağ kuruyor. İçimde bir şeyler çiçek açıyor. Kıskançlık mı? Hemen uzaklaştırıyorum. Nicole kıskanmam gereken son kişi.

"Selam anne. Büyükannem için gerçekten üzgünüm ama gitmem gerek. En kısa zamanda tekrar arayacağım."

"Tamam, tatlım ..." Ben cümlemi bitiremeden hat kesildi ve o gitti.

İçimi çekiyorum ve mesajlarımı gözden geçiriyorum. Kız kardeşime yazdığım mesaj okunmuş ama cevap yok. Öfke ve keder dolu uzun bir mesaj yazıyorum. Ona burada olmadığı için ne kadar kızgın olduğumu anlatıyorum. Annem ölmeden önce onu ziyaret etmediği için onu lanetliyorum. Onu bencil ve zayıf olmakla suçluyorum. Sonra da tüm mesajı silip telefonumu cebime geri koyuyorum. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir.

Çevremde bir hareket oluyor ve başımı kaldırdığımda Michael'ın kapının önünde durduğunu görüyorum. Yüzü kızarmış ve gözlerinde ağlıyormuş gibi bir parlaklık var. Seagram's şişesini tutup ona doğru işaret ediyorum.

"Biraz ister misin?"

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor ama omuz silkiyor. "Evet, neden olmasın."

Her biri dört parmak doldurdu. Michael bardağı benden alıp dudaklarına götürüyor ve sidiğe benzeyen donuk altın rengi sıvıya bakıyor. Başını geriye atıyor ve yarısını içiyor. Tüm vücudu titriyor ve yüzü sanki az önce limon emmiş gibi buruşuyor. Hayattaki güzel şeylere alışkın. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ama bilmemeyi tercih ederim. Neleri kaçırdığının, asla erişemeyeceğiniz şeylerin ve *yüzde birin* nasıl yaşadığının farkında olmamak daha iyidir - özellikle de bunun geçici olacağını bildiğinizde.

"Bu korkunç," diyor öksürerek.

Uzun bir yudum alıyorum, o sakinliğini yeniden kazanmaya çalışırken bardağımın üzerinden ona bakıyorum.

"Evet, öyle."

Michael bir sandalye çekip oturur ve yıpranmış mutfak masasının üzerinde bardağı yavaşça daireler çizerek çevirir. Ahşap oyuklar ve çiziklerle kaplıydı. Hepimizin bu masanın etrafında oturduğumuzu hatırlıyorum: Annem ve babam iki uçta. Ortada üçümüz ve bir boş sandalye. Hiçbir zaman aynı yerde oturmazdık, kime kızgın olduğumuza ve o gün kimi daha çok sevdiğimize göre yer değiştirirdik. Şimdi seçim yapmak zorunda olsaydım, nasıl hissettiğime bağlı olarak, bir koltuk bile almazdım. Ama ben ergen değilim. Yetişkinler masaya gelmek zorunda, bu yüzden kısa kenarlardan birine, Michael'ın tam karşısına, ebeveynlerimizin eskiden oturduğu yerlere oturuyorum.

"Marissa'ya ulaşabildin mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Eve geliyor mu?"

"Muhtemelen hayır." Burnumdan uzun bir nefes kaçıyor. "Güney Kore'de görev yapıyor."

Michael'ın gözleri biraz büyür. "Vay canına, bunu bilmiyordum. Ordu mu?" "Donanma," diye düzeltiyorum.

"Etkileyici," diyor. Onu neyin etkilediği umurumda değil. Saati masaya çarpıyor. Yarısı kırmızı, yarısı mavi. Işıldayan gümüş bir kordon ve yüzün ortasında *Rolex* yazıyor. Arabamdan daha pahalı olduğunu biliyorum ama sanki bozuk para makinesinden çıkmış gibi takıyor.

"Ne oldu?" Yanağındaki yara izini işaret ederek soruyorum.

Parmağının ucunu üzerinde gezdiriyor. Birkaç santim uzunluğunda, yanağı boyunca dikey olarak uzanıyor. "Araba kazası."

"Neden bana söylemedin?"

Başını eğiyor. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Gözlerim kısılıyor ama hemen rahatlıyorum. Michael haklı. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderebilirdim. Hatta aramış bile olabilirim. Ama hepsi bu kadar. Çiğnenmiş tırnaklarıma bakıyorum. Ben

Çocukluğumdan beri onları ısırdım ve kaç kez bırakmaya çalıştıysam da, her zaman ağızıma geri dönmenin yolunu buldular. Kötü alışkanlıklar ölmez.

"Şimdi iyi misin?" diye sordum.

Michael başını sallar ve içkisini yudumlar. Belli ki tadına alışıyor çünkü bu sefer tepki vermiyor. Her şeye alışılabileceğini öğrendim.

Birimizin iyi olmasına sevindim. Annem gözlerimin önünde öldü ve bunu kabulleneceğimi bilsem de bir daha iyi olabilecek miyim bilmiyorum. Bazı şeyler sizi sonsuza dek değiştirir.

"Şimdi ne olacak?" Michael omzunun üzerinden oturma odasına doğru kısa bir bakış atarak sorar. Annemin bedeni yine bir çarşafıla örtülü. Onun orada olduğunu sadece biz biliyoruz. Bu keder anını Michael'la paylaşmak boş geliyor çünkü o öldüğünde burada değildi. Yüzünün dış hatlarına bakıyorum. Bir hava püskürmesi çarşafı genişlemeye zorluyor. Birkaç kez göz kırpmıyorum. Hayal etmişim. Sanırım hüsnükuruntu. Ya da deliriyorum. Aslında bu deyişi hiç anlamamışımdır. Delirmek... çünkü delilik gittiğiniz bir yer değildir, doğrudan size gelir.

"Beth," diyor Michael, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Tekrar göz kırpmıyorum. "Özür dilerim. Emin değilim." Duvardaki saate bakıyorum, saat dokuzu otuz geçiyor. "Cathy, annemin bakım hemşiresi, her an moladan dönebilir. Bize bundan sonra ne olacağını söyleyecek."

Viskisini yudumluyor. "Cenaze ne olacak?" "Ne olmuş cenazeye?"

"Peki, annem ne istedi?"

"Bilmiyorum." Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. Elimin tersiyle hızlıca siliyorum. "Bana hiç söylemedi."

Michael ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi dudaklarını içeri çeker. Boğazını temizler. "Ee, ne var ne yok?" diye sorar, konuyu değiştirerek.

Son konuşmamızdan bu yana yedi yıl geçti ve keşke "Her şey" diyebilseydim. Her şey yeni olmalı ama değil, çünkü yerimde sayıyorum. Aynı fabrikada çalışıyorum, aynı evde yaşıyorum, aynı arabayı kullanıyorum. Sonunda "Boşandım," diyorum. Bunu söylerken üzgün değilim. Bilmiyorum. Eski kocamı hep sevdim. Fabrikaya ilk başladığımda tanışmıştık. Ben hatta çalışıyordum, o da makine operatörüydü. On dokuz yaşında, sıkıcı bir geleceği olan bir gençtim. Bana çıkma teklif ettiğinde, bu bana maaş çeki ya da izin günü dışında dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi. Sonra hamile kaldım ve evliliğin benim için değil ama onun ve kızımız için doğru şey olduğunu anladım.

Michael bana ciddi bir bakış attı ve mırıldandı, "Özür dilerim. Ne kadar zaman önce?" "Beş yıl önce." Omuz silkiyorum. "Ama ondan çok önce bitmişti."

"Ne oldu?" "Hayat oldu."

Şifreli konuşmaya çalışmıyorum ama öyle anlaşıldığını biliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Babam kaybolduktan sonra, Tom'un deyimiyle 'takıntılı' hale geldim. Evliliğime, hayatıma ve kızımın olan ilişkiye zarar verdi. Onu bulmaya o kadar takmıştım ki bu süreçte her şeyi kaybettim."

Michael sandalyesinde öne doğru eğilir, dirseklerini masaya dayar. Annem burada olsaydı, bunun için onu azarlardı. "Yanında olamadığım için özür dilerim. Tüm bunları yaşadığını bilmiyordum."

"Öyle değil miydin?"

Sandalyesine geri gömüldü. "Ben ne değil miydim?"

"Bunu da mı yaşayacaksın? Babamı bulmak istemedin mi?" Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki ama çok zorlarsam susacağını biliyorum. Çocukken de böyleydi ve çoğu insan değişmez. Aşırı düşünür, aşırı analiz eder ve sonra hepsini kendine saklar, zekice küçük sırlar biriktirir. Muhtemelen bu yüzden hayatında bu kadar başarılı oldu.

"Annem istemedi ..." Ön kapı gıcırdayarak açılır ve onu yarıda keser.

Cathy kafasını içeri uzattı. Uzun boylu ve zayıftır, siyah kıvrıkcık saçlarını arkadan atkuyruğu yapmıştır.

"Merhaba Beth," diyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Laura nasıl?" Gözlerim anında doluyor. Onun öldüğünü söyleyip durursam daha gerçekçi olur. Başımı sallayıp hafifçe indiriyorum. Cathy başını sallayıp sempatik bir bakış atıyor. Böyle bir işi nasıl yapabildiğini merak ediyorum, insanlarla son günlerinde sadece ölümlerini izlemek için buluşuyor. Bu ona zarar veriyor olmalı. Sanırım İnsanlar olarak yanımızda ancak bu kadar ölüm taşıyabiliriz.

"Ben Michael, Beth'in kardeşiyim," diyor sandalyesinden kalkıp elini uzatarak.

"Cathy. Kaybınız için çok üzgünüm." Onun elini hafifçe sıkar. Umutsuzluk zamanlarında selamlaşma böyle olur, kırılgan.

Cathy bir an garip bir şekilde orada durur. Yıllardır bakımevi hemşiresi olarak çalışıyordu ama tecrübesi bunu kolaylaştırmıyordu. Sonunda bana, "Burada olmadığım için üzgünüm," dedi.

Burada olmadığına seviniyorum ama bunu söylemiyorum. "Olma."

"İkiniz de onunla vakit geçirdiniz mi?" Cathy ikimize de baktı. Başımızı salladık.

"Düzenlemeler için cenaze evini aramamın bir sakıncası var mı?"

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Gelip onu alacaklar. Şey, onu değil. Cesedi. Onu bir daha gördüğümde, çürümeyi yavaşlatmak için birkaç galon formaldehit enjekte edilmiş olacak. Düğün gününden beri ilk kez makyaj yapıyor olacak. Saçları daha önce hiç yapmadığı şekilde yapılmış olacak. En güzel kıyafetlerini giyecek. Ve bunların hepsinden nefret edecek.

Ben cevap vermeyince Michael devreye girdi. "Evet, Cathy. Ayarlamaları yapabilirsin."

Onay için bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum ve mutfaktan çıkıyor. Michael yanıma oturdu ve elime uzandı,

sıkmak istiyorum. Bir fiske vurup uzaklaştırmak istiyorum. Ama ona istemediğimden daha çok ihtiyacım var. Seagram'ı yudum yudum içiyorum. Tadını kaybetmiş.

"Her şey yoluna girecek," diyor. Ona inandığımdan emin değilim.

Telefonum çalınca irkildim. Ekranın üst kısmında *bilinmeyen bir şey* yazıyor. Kötü haber olduğunu biliyorum. Annem her zaman kötü şeylerin üçer üçer geldiğini söylerdi. Bu iki numara, bundan eminim.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, Elizabeth Thomas ile mi görüşüyorum?" Hattın diğer ucundaki ses derin ve otoriterdir.

"Öyle."

"Ben Beloit Polis Departmanı'ndan Memur Ross. Kız kardeşiniz Nicole, yaklaşık bir saat önce saldırıya uğradı ve şu anda Memorial Hastanesi'nde tedavi görüyor."

"O iyi mi?"

Michael'ın gözleri büyüdü ve bana doğru eğildi.

"Gitmek istiyor ama yaraları göz önüne alındığında onu bırakacak birine ihtiyacımız var. Gelip onu alabilir misiniz?" diye soruyor memur.

"Evet, evet. Tabii ki. Yola çıkıyorum. Yirmi dakika içinde orada olabilirim." "Teşekkür ederim, Bayan Thomas. Birazdan görüşürüz."

Telefon kapandı. "Ne oldu?" Michael sorar.

Ayağa kalktığımda biraz sallanıyorum ve hemen tükettiğim alkolden pişmanlık duyuyorum. Genelde bu pişmanlık ertesi sabaha saklanır ama bazen bir eylem ile pişmanlık arasında hiç boşluk olmaz.

"Nicole. Kendisi hastanede. Beni oraya götürebilir misin?"

Michael tereddüt etmedi, hemen ayağa kalktı. Ona 2010 model Toyota Camry'min anahtarlarını fırlatıyorum. Anahtarları yakalıyor ve kararmış anahtarlara yabancı bir nesneymiş gibi bakıyor. Bir şey söylemiyor ama ne düşündüğünü biliyorum. Para insanları ölüm gibi değiştirir. Eğer her yönünü nasıl yöneteceğinizi bilmiyorsanız, içinizdeki en kötü şeyi ortaya çıkarır.

OceanofPDF.com

BEŞ NICOLE

Hafızanın çalışma şekli komiktir. Beynimiz neyin en önemli olduğuna karar verir ve onu saklar; geri kalanını ise bırakır. Şarkı sözlerini yıllarca, hatta on yıllarca hatırlarız. Önemli midirler? Büyük ihtimalle değildir. Ama göze çarpan anlarla bağlantılıdır. Red Hot Chili Peppers'ın "Californication" şarkısının tüm sözlerini biliyorum çünkü 1999 yılında sevdiğim ilk erkekle bu şarkıyı dinlerken öpüştüm. Papa Roach'un "Last Resort" şarkısının tüm sözlerini ezbere söyleyebiliyorum çünkü ehliyetimi aldıktan hemen sonra tek başıma araba kullanırken ailemin arabasının hoparlörlerinden bu şarkı bangır bangır çalıyordu. Bu benim için dünyalara bedeldi, özgürlük ya da en azından onun ilk tadı. Nine Inch Nails'in "Hurt" şarkısının sözlerini hatırlıyorum çünkü ilk kez aşırı doz aldığım da çalıyordu ve bunun duyacağım son şey olacağını düşünmüştüm. Sözleri ağzımda gevelediğimi hatırlıyorum. Hareket ettirebildiğim tek şey dudaklarımdı; kusmukla kaplanmışlardı, ileri geri ve yukarı aşağı kayıyorlardı. Bir de zihnime kalıcı olarak yerleşmiş rastgele anılar var, telefon numaraları gibi, cep telefonları artık onları bizim için saklıyor olsa da. Yıllardır aramamış olsam da babaminkini hatırlıyorum. Kız kardeşiminkini de hatırlıyorum. İki hayat çizgisi, ama sadece bir tanesini arayabilirim. Bugün telefonu açtı ve açmasına şaşırdım.

Hemşire hastaneye girerken "Nasıl hissediyorsun Nicole?" diye sorar. yattığım odada. Genç ve canlı, parlak gözlü ve nemli

Deri. Aslında muhtemelen benim yaşımda ama ben ona benzemiyorum. Ne de olsa bizi yaşlandıran tek şey zaman değil. Gülümsüyor, beni gördüğüne sevinmiş gibi değil, ben olmadığına sevinmiş gibi. Yatağımın ucundan bir pano çekerek, yapılan tüm hasarı detaylandırması gereken birkaç sayfayı çeviriyor. Bu ilk kez saldırıya uğrayışım değil. Tüm yanlış şeylerin peşine düştüğünüzde, yanlış zamanda yanlış yerde olmanız kaçınılmazdır.

"Ben iyiyim," diyorum, ama iyi değilim.

Sağ kolum alçıda ama bugünden itibaren değil. Bu yaralanma dört hafta önce oldu ve alçının bu hafta çıkarılması gerekiyordu. Ama şimdi doktor tedbir amaçlı biraz daha kalmasını istiyor. Yüzüm zonkluyor, bu yüzden cildimin şişmiş bir renk karışımı olduğundan eminim. Kaburgalarımın birkaçı çürük. Derin nefes almak acı veriyor, sanki sadece hayatta kalmama yetecek kadar hava emiyorum, gelişmeme yetecek kadar değil. Ama uzun zamandır hayat hakkında böyle hissediyordum. Doktor kaburgalarım kırılmadığı için şanslı olduğumu söyledi. Sanırım o ve ben *şanslı* kelimesinin farklı tanımlarına sahibiz.

Bir doz metadon yoksunluk semptomlarını hafifletmeye yardımcı oldu. Bugün erken saatlerde almam gerekiyordu. Tedavim için neden gitmediğimi sordular. Yalan söyledim, ulaşım ile ilgili bir bahane uydurdum ya da onun gibi bir şey. Kız kardeşimden gelen mesajı gördüğümde günlük dozumu almaya gidiyordum. Tam olarak okumadım, sadece bildirim önizlemesini okudum, bana neden ulaştığını anlamaya yetecek kadar. *Annem bugün vefat edecek*, diyordu. Bağımlılığım başladığından beri kullanmadığım en uzun süre olan ayıklığımın yirmi dokuzuncu günündeyim. Kabul etmek istediğimden çok daha fazla kez bırakmayı denedim ve başarısız oldum. Mesajı aldığım anda, arzum kontrolümün çok ötesinde yoğunlaştı. Varlığımın her zerresi bunu istiyordu... hayır, buna *ihtiyacım* vardı ve bir doz metadonun bunu kesmeyeceğini biliyordum.

Hemşire "Ağrınız birden ona kadar nasıl?" diye sorar.

Tereddüt ediyorum, doğru yanıtı karar veriyorum ve bununla dürüst **y a n ı t ı** kastetmiyorum. Zaten bana daha fazla ağrı kesici vermeyecekler.

Çünkü benim bir bağımlı olduğumu biliyorlar. Bunun yerine, beni buradan çıkaracak düşük bir rakamı hedefliyorum.

"Üç," diyorum.

Bunu çizelgeye yazıyor, birkaç hayati değerimi kontrol ediyor, onları da not ediyor ve panoyu yatağımın ucuna geri koyuyor. "Doktor hala gözlem için bir gece kalmanızı öneriyor. Kalmanızı sağlayamayacağımızdan emin misiniz?" Hemşire başını eğiyor.

"Eminim."

Hafifçe başını sallıyor ve sempatik bir bakış atıyor. "Tamam."

Kapı çalındı. Kapı yavaşça açılıyor ve ablam kapıda beliriyor. Beth'in yüzü ifadesiz olsa da kan çanağına dönmüş, şişmiş gözleri ağladığını söylüyor. *Annem öldü.* Bunu söylemesine bile gerek yok. Hemşire, doktoru çağırmak için odadan çıkmadan önce onu selamlıyor.

Beth yatağımın ayak ucunda garip bir şekilde duruyor, büyük boy lacivert yağmurluğunu rahatsız edici bir şekilde düzeltiyor. Kirli sarı saçları nemli ve omuzlarından sarkıyor. Kiraz rengi bir dudak kremi dışında makyaj yapmamış. Beth her zaman mütevazı bir şekilde güzel olmuştur. Gözleri üzerimde geziniyor, her yarayı dikkatle not ediyor. Artık bana hep böyle bakıyor, hasarı değerlendiren ve kurtarılabilir olup olmadığına karar veren bir eksper gibi. Bir yıl önce kurtarılmaya değmeyeceğime karar verdi. Sözlerini hala duyabiliyorum. Derin bir kesikti, şimdiye kadar yaşadığım tüm fiziksel yaralanmalardan daha derin.

Seni hayatımda istemiyorum, Nicole. Sana yardım etmeye çalıştım ama her seferinde bir öncekinden daha fazla yandım. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum, çünkü kız kardeşim olmadığın kesin.

Beth'in bunu söylerken sakın olduğunu hatırlıyorum. Sesinde hiç duygu yoktu. Gözlerinde yaş yoktu. Sanki kaybının yasını çoktan tutmuş ve hayaletime mesajını iletiyormuş gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Bir milyon dolar gibi."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. Esprilerini her zaman sevmiştir, ama sanırım şu anda benim için üzüldüğünden benimle dalga geçiyor.

"O zaman para tüm değerini kaybetmiş olmalı," diye espri yapıyor.

Kıkırdıyorum ama kaburgalarımda keskin bir acı hissedince kendimi durduruyorum. Elimi karnıma bastırırken bir an nefesimi tutarak irkiliyorum.

Beth bana doğru bir adım attı. "İyi misin?"

Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. "Evet. Gelmene şaşırdım."

Gözleri lazer gibi benimkilere odaklanmış, tıpkı sokağa çıkma yasağı için eve geç geldiğimde annemin bana baktığı gibi. "Evet, ben de öyleyim. Peki, ne oldu?" diye soruyor.

Başka tarafa bakıyorum, arkasındaki beyaz duvara odaklanıyorum. Göz temasını hiç sevmemiştir. Çok samimi hissettirir. Bu güven oluşturma bir yolu ama kimse bana güvenmemeli. Ben kendime bile güvenmiyorum.

Cevap vermeyince Beth devam etti, "Polis çok kötü dayak yediğini söyledi. Birine borcun mu var?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim." Başını eğiyor. "Kullanıyor musun?"

Ona hayır desem bile bana inanmayacak. Bağımlılığı olan insanlara güvenemezsiniz çünkü çoğu durumda, benimki gibi, bağımlılıkları sözlerinden daha güçlüdür.

"Merhaba." Dr. Cline parmak eklemlerini kısmen açık kapıya vuruyor. Saçları ağarmış ve kaygan, yağlı cildine rağmen gözlüklerini mükemmel bir şekilde yerinde tutan şişkin bir burnu olan yaşlı bir adam.

Rutin bir gülümseme veriyor ve panoyu eline alıyor. "Ağrı seviyesi üçe düştü." Onay için bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, o da devam ediyor. "Hayati değerler iyi görünüyor. Radyolog MRI taramanızı inceledi ve o da normal çıktı."

MR'ı reddetmeye çalıştım ama beni getirdiklerinde MR'a girip çıkıyordum ve bunun gerekli olduğuna karar vermiş olmalılar. Şimdi, iki bin dolar karşılığında beynimin güzel resimlerine sahip olacağım. Onları değerli sanat eserleri gibi çerçeveletmeliyim.

"Görünüşe göre yeni gibi iyiyim," diyorum.

"Tam olarak değil. İki hafta sonra seni tekrar görmek istiyorum, böylece alçıya bakabilirim. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişsin ve birkaç kaburganda zedelenme var. Ağır kaldırma ya da yorucu egzersiz yok. Buz, ibuprofen ve dinlenme. Sakin olun ve metadon tedavinize devam edin." Dr. Cline başını öne eğdi.

Beth'e bakıyorum. Tedaviden bahsedince gözlerinin akı görünüyor. Muhtemelen sonunda kız kardeşine kavuştuğunu düşünüyordur. Ama bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Sadece bir parçam burada.

"Sorusu olan var mı?" diye soruyor ve panoyu tekrar yerine yerleştiriyor.

"Tek bacakla ya da tek kolla yaşamak zorunda olsaydınız hangisini seçerdiniz doktor?" Suratımı asmadım.

Beth kahkahasını bastırır.

Dr. Cline bir kaşını kaldırıyor. "Tıbbi soruları kastetmiştim ama sanırım bir kolum var," diyor gülümseyerek. "Hemşireye seni kontrol ettireceğim. Kendine iyi bak Nicole." Başını sallar ve odadan çıkar.

Beth bana, hasara rağmen hâlâ bir değeri olduğuna karar veren aynı eksper gibi bakıyor. "Ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Yirmi dokuz gün."

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Böyle devam et."

Bu bana verebileceği en büyük cesaret çünkü onu daha fazlasını hak edemeyecek kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattım.

"Annem . . . ?" Cümlemi tamamlayamıyorum ve en başta neden başladığımdan bile emin değilim. Cevabı biliyorum. Ama bazen zaten bildiğimiz şeyleri sorgularız.

Beth başını sallar. "Evet, gitti."

Annemin bana gülümsediği son anlardan birini hayal ederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir Cumartesi sabahı hurdacıdan alışveriş yapıyorduk. Pazarlığı her zaman severdi ve bir adamın çöpünün başka bir adamın hazinesi olduğuna gerçekten inanırdı. Bir garaj satışında Remington Model 5 marka eski bir daktilo gördüm. Çok güzeldi, fiyatı dört yüz doların üzerindeydi, değerinin yarısından azdı ama benim karşılayabileceğimden fazlaydı. Kendimi çekmeden önce birkaç dakika hayranlıkla baktım. Annem küçük bir biblonun parasını ödemek için yukarı çıktı ve arabasının anahtarlarını bana atarak havayı açmamı söyledi. O sırada menopoz dönemindeydi ve sıcak basmalarıyla birlikte nemli Wisconsin yazlarına dayanamıyordu. On dakika sonra elinde daktiloyla arabaya döndü ve daktiloyu bana hediye etti. Ona bunun çok fazla olduğunu söyledim. Kabul etmedi. Ona bunu nasıl karşılayabildiğini sordum. Bana bu konuda endişelenmememi söyledi. Ona geri ödeyeceğimi söyledim. Gülümsedi ve bir kitap yazarak ona geri ödeyebileceğimi söyledi. Yazacağıma söz verdim ama asla yazmadım ve yıllar sonra daktiloyu uyuşturucu parası için sattım. Bir annenin olabileceğı kadar sabırlıydı ama ben onu o kadar çok yıprattım ki toz haline geldi.

Beth elini benimkinin üzerine koyuyor. Sıcak ve rahatlatıcı. sonsuza dek hissetmemiştim. Yirmi dokuzuncu gün. Bir gün uzaktaydım, sadece bir gün. Annemin sözlerini duyabiliyorum. Bana söylediğı son sözleri. *Çipin olduğunda geri gel.*

OceanofPDF.com

ALTI BETH

Michael uzun araba yolunda ağır ağır ilerliyor. Farlarımdan biri yanmış, bu yüzden sadece sağ taraf tamamen yanıyor. Kısmen açılmış penceremden giren rüzgârın annemin son sözlerini bana taşıdığını neredeyse duyabiliyorum. Dikiz aynasından Nicole'e bakıyorum. Arka koltukta sessizce oturmuş, not defterine bir şeyler yazıyor. Kalem kâğıdı çiziyor. O hep böyleydi. Hissettiklerini dışa vurmak yerine yazıyor, acısından şiirler ve özlü dizeler çıkarıyor. Hastaneden çıktıktan sonra arabada selamlaştığı Michael'a *merhaba* demekten başka bir şey söylemedi, belki de bunun hakkında yazıyordu.

Ev karanlık ve gelip annemi götürdüklerini biliyorum. Burası eskiden bir evdi. Şimdi ne olduğunu bilmiyorum.

"Şuraya park et," diyorum.

Michael motoru kapattı ve anahtarı bana verdi. "O farı senin için tamir edeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sırf bu yüzden mi nazık davranıyor, yoksa benim için üzülüyor mu bilemiyorum. Belki de hiçbir fark yoktur.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum."

Evin içinde ışıkları açıyorum. Mutfak masasının üzerindeki ampul titreyerek sönmek üzere olduğunu işaret ediyor ve aynı şeyi kendim için de söyleyebilirim. Annem olmadan b u r a s ı boş gibi geliyor. Michael elinde bir

Ben Nicole'la hastanedeyken aldığı küçük bir poşet yiyecek. Kapının eşiğinde aniden durdu, sanki onu dışarıda tutan görünmez bir güç varmış gibi. Ayaklarına baktı ve bir ayağını ileri attı. Birkaç büyük güve içeri uçuyor, mutfak masasının üzerindeki titrek ışığa doğru fırlıyor. Birbirlerinin etrafında dönerek bir tür senkronize hava gösterisi yapıyorlar.

"Nicole," diye bağıyorum. Kendine geliyor ve o kocaman boş gözleriyle bana bakıyor. "Kapıyı kapat. Bütün böceklerin içeri girmesine izin veriyorsun."

Sanki çocukluk evinin eşiğinde değil de bir uçağın kapısının kenarında, Dünya'nın otuz bin fit üzerinde paraşütsüz duruyormuş ve çarpışmaya hazırlanıyor gibi nefesi kesiliyor. Nicole hızla içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatarak iç çekiyor.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Birkaç kez başını sallıyor ve çapraz çantasını arkasında döndürüyor. Saldırı sırasında soyulduğu için içinde sadece kağıt ve kalemler var ama onun için en değerli şeyler bunlar. Onu kaybetmekten korktuğumu söylemek isterdim ama o o kadar uzun zamandır bu şekilde yaşıyor ki sanki çoktan kaybetmişim gibi geliyor ve bu kaybı bir yıl önce kabullenmişim.

Oturma odasında, annemin eskiden olduğu yerde boş bir alan var. Bakım yatağı gitmiş. Makineler ve serum standı gitmiş. O artık yok. Eskiden eşyaların olduğu yerde, tozun çöktüğü yerde çizgiler var. Yeterince konsantre olursam, onu hâlâ orada yatarken pencereden dışarı bakarken görebiliyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Nicole kemere yaslanmış, zayıf bedenini dik tutmak için kemeri kullanıyor, Michael ise yanımda metanetle duruyor. Onlar da benim gibi her şeyi kavlıyorlar. Ama onlar için durum farklı. Son birkaç aydır bu evde yaşamıyorlar. Evden hastaneye, oradan da anıta dönüştüğünü görmediler. Annemin yavaşça ve sonra aniden, bir anda ölümünü izlemediler. Ve bu yüzden onlardan nefret ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve artık orada olmayan yatağın etrafından dolaşmaya dikkat ederek odayı geçiyorum ve çiçek desenli kanepeye oturuyorum.

Michael boğazını temizler. "Biraz viski aldım. Sen de ister misin?"

"Seagram's senin için yeterince iyi değil mi?" Başımı eğiyorum, yarı alaycı ama çoğunlukla ciddi.

"Ben de biraz alacağım," diyor Nicole.

İyileşme süreci göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama bir şey de söylemiyorum. Ben onun annesi değilim ve zaten annemi dinlemedi.

"Pekâlâ, Nicole ve benim için Port Charlotte. Beth için Seagram's," diyor Michaels sırtarak.

"Bana o aptal viskini ver," diye homurdanıyorum.

Gülümser ve mutfağın içinde kaybolur. Birkaç dolap açılıp kapanıyor. Buz küpleri bir buz tepsisinden çıkıyor ve bardaklara çarpıyor. Nicole yanıma oturuyor. Kanepenin minderi zar zor battığında, ne kadar zayıfladığını fark ediyorum. Büyük boy sweatshirt'ünün kollarını başparmaklarının üzerine çekiyor ve ellerini kucağına koyuyor. Duruşu çok sert ve bunun çektiği acıdan mı yoksa bu evde bulunmaktan duyduğu rahatsızlıktan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

"Uzanmak ister misin?" diye sordum.

Nicole başını sallar. "Öldüğüne inanamıyorum," diyor fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Kahverengi saçlarını yüzünün dışına itiyor, annesinden aldığı yeşil gözleri ve hayatı boyunca yaptığı kötü seçimlerden dolayı yara bere içinde kalmış cildi ortaya çıkıyor.

"Onu yarın görmeyi planlıyordum." Konuşurken doğrudan bana bakmıyor. Gözleri biraz üstüme odaklanmış durumda, annemin son anlarında olduğu gibi.

Sessiz kaldım, kız kardeşimin daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Onun yerine gözleri doluyor ve nefesi kesiliyor. Sonra soğukkanlılığını geri kazanıyor, tıpkı babamın bize öğrettiği gibi gözyaşlarını siliyor ve yaklaşan hıçkırıklarla nefes alıyor.

Michael elinde üç bardak viskiyle oturma odasına yeniden girdi. Her birimize birer tane uzatıyor ve kanepenin en ucuna oturuyor.

"Teşekkürler," diyorum sıkı bir gülümsemeyle.

Nicole kendininkinin yarısını içiyor. Michael başını sallar ve onaylamayan bir bakış atar. "Bu yudumlanmak içindir."

Bardağı kaldırıyor, serçe parmağını uzatıyor ve alabileceği en yavaş yudumu alıyor. "Bu daha mı iyi, Majesteleri?" diye alay ediyor.

Gülümsüyor ve içkisini yudumluyor. Viski bal, vanilya ve narenciye aromalarıyla eşit derecede dumanlı ve tatlıdır.

"İyi bir zevkin var, Michael," diyorum başımı sallayarak.

"Paran varsa zevk sahibi olmak kolay," diye homurdanıyor Nicole. "Ama teşekkürler," diye ekliyor hemen, bardağı ona doğru eğerek.

Sessizce içiyoruz, bakışıyoruz. Hepimizin söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyor. Ev gıcırıyor ve inliyor. Bunun annem olduğunu düşünmek istiyorum, odadan odaya yürüyor, biz küçükken yaptığı gibi her birinin düzenli olduğundan emin oluyor.

"Annemin bizi vadide video kamerayla korku filmi çekerken yakaladığı zamanı hatırlıyor musun?" Nicole sessizliği bölerek söylüyor. Bir kahkaha atıyor.

Küçük bir kasabada büyüdüğüm için yapacak pek bir şey yoktu. Bu yüzden kendi eğlencemizi kendimiz yarattık - kaleler inşa eder, derede yüzer, aile kameramızla film çeker, bisiklete biner ve hemen hemen her şeyi bir oyuna dönüştürürdük.

"*Blair Bitch Project*'i mi kastediyorsun?" Michael bardağına doğru kıkırıyor. "Evet, neden Blair sürtüğünü oynamak zorunda olduğumu bilmiyorum," diye alay ediyorum.

Nicole, "Rolüne uygunsun," diye takılıyor.

Gülüyorum ve içkimi yudumluyorum. "Annem çok kızdı çünkü kamerayı kıracağımızı düşündü."

"Evet . . . Eminim hâlâ bu evin içinde bir yerdedir," diyor Michael. Odanın etrafına, sonra da tavan arasına bakıyor.

Eminim orada da vardır. Annem her şeyi sakladı. Hayatında o kadar çok şey kaybetmişti ki -babasını, kız kardeşini, annesini, babasını- tutunmaya çalıştı.

Her şeye ve yapabildiği her şeye.

Nicole, "Babam duman efektleri için böcek sisleyicisini kullandığımızı görünce daha da sinirlendi," diye ekliyor.

"Şey, evet. Çünkü tam anlamıyla zehirli gazın içinde oynuyorduk." Başımı salladım ve güldüm.

"İlk filmimizden sonra annemin bize tuvalet kağıdı rulolarından Oscar ödülleri yaptığını hatırlıyor musun?" Nicole önce bana sonra Michael'a baktı.

"En İyi Kamera Tutucu ödülünü kazandım." Michael bu anıya gülümsüyor. "Yönetmen olmalıydım ama annem ödül kategorilerini bilmiyordu."

Nicole sırtıyor. "En İyi Yazar bendim."

"Evet, En İyi Aktör burada," diyorum. "Bu gerçekten özel bir şeydi ..." Sözümü kesiyorum.

Yine sessizce oturuyor, hem dün hem de bir ömürden daha uzun bir süre önce yaşanmış gibi hissettiren anıları yad ediyoruz. Zamanın işleyişi çok tuhaf. Nicole'ün uyuşturucu almadan önceki halini hatırlayabiliyorum. Komik ve zeki biriydi, pek çok hedefi ve arzusu vardı. Ve Michael, bir kırbaç kadar zeki ve tüm dünya parmaklarının ucundaydı. Ama hayallerini gerçekten kavrayan tek kişi oydu.

Bardaklarımız boşaldığında Michael mutfaktan bir şişe alıp geri dönüyor, benimkine ve onunkine bolca, Nicole'ünkine ise biraz daha az dolduruyor. Ya fark etmiyor ya da bir şey söylemiyor.

"Görüştüğün biri var mı?" Michael'a bakıyorum. Bu soruyu neden sorduğumdan emin değilim, belki de onun hayatının benimkinden ne kadar daha iyi olduğunu merak ettiğim içindir. Hepimiz aynı başlangıca sahipken karşılaştırmamak zor.

"Öyleydim. Ama birkaç ay önce bitti." Omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor. "Neden?" Nicole soruyor.

"İş yükümden memnun değildi."

"Bu gerçek bir neden gibi görünmüyor. Son erkek arkadaşım uyuşturucu parası için saatini sattığım için benden ayrılmıştı," diyor Nicole umursamaz bir tavırla. "Görünüşe göre, bu onun için bir anlaşma kırıcısıymış."

Michael ve ben endişeli bakışlarımızı değiş tokuş ettik. Bileğine baktı. "Saatini çalmayacağım, Michael." Gözlerini deviriyor. "Öyle olduğunu söylemedim," diyor.

Nicole koltuğunda kayıyor ve yüzünü buruşturuyor. "İyiyim," diyor ikimizin de sormasına fırsat vermeden. Sırtının arkasına bir yastık koyarak tekrar rahatlamaya çalışıyor. Yerleştğinde önce Michael'a sonra da bana bakıyor. "Sence babam şimdi geri gelir mi?" Sorarken çok genç görünüyor, sanki hala Noel Baba'ya, diş perisine, yatağın altındaki canavarlara inanıyor gibi.

Michael başını öne eğer ve bardağındaki koyu altın renkli sıvıya bakar.

Annemin son sözleri aklıma geldi: *Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme.*

İkimiz de cevap vermeyince Nicole çenesini içeri çekiyor, sanki soruyu sorduğu için utanmış gibi. Annemin ne dediğini onlara söylemeyi düşünüyorum. Ama söylemedim. Bahsetmeye değeceğinden bile emin değilim. Belki de hiçbir anlamı yoktu.

"Annemin öldüğünü bilseydi eve gelirdi," diyorum. Bu sözlere inandığımdan emin değilim ama Nicole'ün bunlara ihtiyacı olduğunu biliyorum. Michael altın rengi sıvıyı geri atıyor ve kendine bir tane daha dolduruyor.

Başını sallıyor ve soruyor: "Peki, sırada ne var?"

"Önce cenaze işlemleri. Sonra da evi düzene sokmalıyız. Her şeyi gözden geçirelim ve hepsiyle ne yapacağımıza karar verelim," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Evi satmak gibi mi?" Nicole

sorar. "Evet. Ya satarız ya da elimizde tutarız."

Michael yastığa yaslanır. "Ne düşünüyorsun, Beth?" İç çekiyorum.

"Bilmiyorum. Belki satarım."

Nicole, "Bence onu satmalısın," diyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü para işime yarayabilir." Gözleri Michael ve Ben.

"Ne için Nicole?" Başımı eğiyorum. "Yaşamaya devam etmek için."

Michael kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Benim gibi Nicole'ün bağımlılığıyla uğraşmak zorunda kalmadı, bu yüzden ne kadar kötü olduğunu anlayamıyor.

"Para konusunda sana güvenilemeyeceğini biliyorsun, Nicole." "Bu da ne demek oluyor?" diye tükürür.
"Sanırım biliyorsun."

Hızla ayağa kalkıyor ama yüzünü buruşturuyor ve neredeyse düşüyor, bu sırada içkisinin bir kısmını Michael'ın üzerine döküyor. Michael inliyor ve pantolonunu siliyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa Beth, söyle gitsin!" Nicole bağırıyor.

Onun duygusal patlamalarına alışkınım. Bu bağımlılıkla birlikte geliyor ve bu yüzden bir yıl önce aramıza mesafe koydum. Daha fazla dayanamadım. Bana kitaptaki her ismi söylüyor, benden nefret ettiğini, ölmüş olmamı dilediğini söylüyordu. Hatta bazen şiddete başvuruyor, bana saldırıyor ya da ona daha fazla para vermeyeceğimi söylediğimde etrafındaki her şeyi yok ediyordu. O kavgaların hiçbirini hatırladığından bile emin değilim.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kaşlarımı birleştiriyorum. "O parayı neye harcardın Nicole?" Sesim sakin.

Ağzı kısmen açık kalıyor. Annemi düşünmeden edemiyorum, o öldükten sonra çenesi gevşemişti. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, zihnimin bu görüntüyü gömmesini istiyorum. Gözlerimi açtığımda Nicole yine oturmuş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış, söyleniyordu. Söylediğim şey yanlış ama aynı zamanda haklıydım ve o da bunu biliyordu. Bazen doğru ve yanlış birbirinin yerine geçebilir.

"Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değiliz," diyor Michael. "Haklısın," diyorum. "Her şeyi teker teker ele alalım."

Nicole başını sallıyor ama hâlâ öfke içinde kıvranıyor.

Michael, "Sadece bir hafta kalabilirim," diye ekliyor.

"Peki seni tekrar görene kadar yedi yıl daha mı geçecek?" diye sordum.

"Umalım da öyle olmasın." Koltuktan kalktı. "İkinize de iyi geceler," diyerek aradığım kavgaya son noktayı koydu.

Michael şişeyi bırakıyor ama koridordan eski yatak odasına giderken bardağını da yanında taşıyor. Kapısı gümbürtüyle kapanıyor ve omuzlarım zıplıyor. Bu evde bir kapı çarpması duymayalı uzun zaman olmuştu, gençliğimizden beri.

"Evim güzel evim," diyor Nicole alaycı bir şekilde.

"Evet." En azından bu gece kavga etmek istemediğime karar vererek yerimden kalkıyorum. Yarısı boş viski şişesini elime alıyorum çünkü Nicole'ün baştan çıkmasını istemiyorum ve onun daha fazlasına ihtiyacı yok. "Ben yatmaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben de yatmaya gidiyorum," diyor ve viskisinin kalanını boşaltıyor.

Bardağını bana uzatıyor ve eşyalarını toplayarak ayağa kalkıyor. Bardakları mutfak lavabosunda yıkıyorum ve viski şişesini tembel Susan dolabına saklayıp yatak odama gidiyorum. Nicole koridorda odasına doğru ilerliyor ama durup bana bakıyor. Bana iyi geceler diliyor, ben de ona aynısını söylüyorum. Yatak odalarımızın kapıları kapanıyor ve ben kendi odamı kilitlediğimden emin oluyorum. Kız kardeşimle aynı çatı altında uyumaktan endişe ediyorum. Ona güvenilemeyeceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

YEDİ NICOLE

Geçen hafta kısa bir öykü yazdım. Güçlü başladı, ortasında yolunu kaybetti ve bir daha asla rayına oturmadi. Sonu düzleşti, güçlü başlangıçtaki potansiyel kayboldu ve kurtarılamaz gibi görünüyordu. Kelimeleri yeniden düzenledim, sildim, ekledim, ama ne olursa olsun, olmasını istediğim şey değildi. Daha fazlasını istiyordum ama bazı şeyler cilalanamaz, bu yüzden onu çöpe attım.

Anne, benim için böyle mi hissediyorsun? -Nicole

Uyumaya çalıştım ama düşüncelerimi kapatmak çok zor. Yazmak yardımcı oluyor. Onları koyabileceğim bir yer veriyor ama sanırım bu gece çok fazla var. Çocukluk odamın kapısının yumuşak bir şekilde çalınması beni korkutuyor. Defterimi hızla kapatıyorum ve yatakta biraz daha dik oturup bacaklarımın üzerine örtülmüş yorganı yeniden düzenliyorum.

"İçeri gel," dedim.

Bu Michael. Bir tişört ve bir eşofman altı giymiş. İkisinin de üzerinde marka yok ama pahalı olduklarını söyleyebilirim. Saçları kısa bir süreliğine uyuyakalmış ve tekrar uyanmış gibi her yöne doğru uzanıyor. Belki de o da benim gibi düşüncelerini kapatmakta zorlanıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum çünkü ona başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ses tonum küstahça ve sanırım ona kızdığım için böyle davranıyorum. Gittiği için, beni

Daha iyi bir hayat için, benim gibi bir bağımlı olmadığı için, parası olduğu için ve ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmadığı için. Eski, yıpranmış haliya bakıyorum ve bir anı zihnimin önüne geliyor.

Çocukken her şeyden korkardım, o kadar korkardım ki geceleri uyuyamazdım. Gözlerim kapanırdı ve yatağımın altından sürünerek çıkan, çarşafı tırmalayan, beni yakalamaya ve yanlarında götürmeye çalışan canavarlar görürdüm. Ailem, gözlerimi kapatıp olabilecek en kötü şeyi hayal edebildiğim için aktif bir hayal gücüyle lanetlendiğimi söylerdi. Belki de zihnim aşırı aktif değildi. Belki de beni yaşayacağım kırık dökük hayata hazırlıyordu. Michael'a uyuyamayacak kadar korktuğumu söylediğimi hatırlıyorum. Ben on iki, o on yaşındaydı. Odama bir yorgan ve yastık getirmiş, yerde kendine bir yatak yapmış ve beni koruyacağını söylemişti. Ben uyuyana kadar konuştuk. Sonunda bütün gece boyunca uyumuştum. Onun orada olduğunu bildiğim için kendimi güvende hissediyordum. Ama şimdi nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Çünkü artık o korkmuş küçük kız değilim ve o da eskiden olduğu gibi bir ağabey değil.

Michael odama doğru birkaç adım atıyor ve ortada duruyor. Elinde bir Walmart alışveriş çantası asılı, parmakları plastik kulplara dolanmış. Eski yatak odama göz gezdiriyor. Artık burada kimse yaşamıyor ama burası, buraya evim diyen kızın anısını taşıyor. O kız artık yok. Yaşlandıkça, diğer organik maddeler gibi parçalanarak kendimizin katmanlarını dökeriz, ancak bazılarımız diğerlerinden daha hızlı parçalanır.

Odanın duvarları açık mora boyanmış ama artık çıplak. Asla onarılmamış çivi delikleri odanın eskiden nasıl görüldüğüne dair ipuçları veriyor. Yatak odamdaki mobilyalar hala odayı dolduruyor; bir yatak, bir masa ve bir şifonyer. Ama tüm eşyalarım gitmiş. Onları kaybettim ya da on sekiz ile şimdi arasında bir yerde sattım. Tavan hala karanlıkta parlayan plastik yıldızlarla kaplı. Gençken onları oraya asmak için neredeyse bir hafta harcamıştım ama onlar da benim gibi parıltılarını kaybettiler.

"Al, sana bir şey getirdim," diyor Michael çantayı uzatarak. Havada hafifçe sallanıyor.

Tereddüt ediyorum, elimi uzatmıyorum çünkü ondan bir şey istemiyorum. Bana sempatik bir bakış atıyor, bu da ondan istemediğim bir şey. Bana yaklaşıyor, almam için ısrar ediyor. Sonunda kabul ettim. Dedikleri gibi, dilenciler seçici olamaz. Çantanın içinde bir iPhone ve onun için mor bir kılıf buluyorum. Mor her zaman en sevdiğim renk olmuştur.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Seninki çalınmıştı, ben de yeni bir taneye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

İnledim. "Kapaklı bir telefonum vardı, Michael. Şu kullandıkça öde telefonlardan. Buna param yetmez."

Ellerini ceplerine sokar ve bir adım geri çekilir. "Seni planıma dahil ettim. Kapsam dahilinde, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Güzel, çünkü sende yok," diyor kesin bir ifadeyle. Ve sanırım ona inanıyorum. Dönüyor ve kapıya yöneliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Michael duraksıyor, omzunun üzerinden bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşmaya çalışıyor ama buluşamıyor çünkü ben onun tam içinden bakıyorum. Birinin anısı tam karşınızda duran kişiden daha güçlüyse onu görmek zordur.

"Bir şey değil, Nicole."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve canavarları tek başıma savuşturmam için beni bırakıyor.

Ama artık yatağın altında değiller.

Benim içimdeler.

OceanofPDF.com

SEKİZ BETH

Zemin ayaklarımın altında gıcırıyor, sanki ev de benimle birlikte uyanıyor. Michael'ın yatak odasının kapısı açık ve yatağı yapılmış. Nicole'ün kapısı kapalı, o yüzden hâlâ uyuduğunu biliyorum. Her zaman en son yatan ve en son kalkan o olmuştur. Mutfakta yeni demlenmiş bir fincan kahve var. Tezgâhlar silinmiş, her şey kaldırılmış ve düzenli - dün gece bıraktığım gibi değil. Lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Michael'ın arabası gitmiş ve merak ediyorum. *Temelli mi gitti? Tıpkı babam gibi mi?* Bir fincan kahve dolduruyorum ve tadını çıkarmak için arka güverteye çıkarmadan önce fındık kokusunu içime çekiyorum.

Gökyüzü, tırmanan güneş tarafından loş bir şekilde aydınlatılan sessiz bir gridir. Kuşlar cıvıllı cıvıllı şafak korosu halinde ötüşürken, sincaplar yaşlı şimşir ve akçağaç ağaçlarına asılmış kuş yemliklerinde oynuyor. Arazi, ağaçlarla kaplı bir yamaca doğru alçalıyor. Sağ tarafa doğru oyulmuş bir vadi, küçük bir kulübeye ve ateş çukuruna doğru uzanıyor. Bunun ötesinde çimenli bir düzlük, daha fazla ağaç, sevdiğimiz evcil hayvanlar için gizli bir mezarlık ve kıvrılan, köpüren dere. Sol tarafta küçük sarı patlamalara benzeyen karahindibalarla kaplı bir mera var. Manzara yeşil ve canlı ama yakında renkler değişecek, yapraklar dökülecek ve o cıvıllı cıvıllı kuşlar güneye uçacak. İşte hayat bu. Artık öyle olmayana kadar bir döngüdür.

Michael'a mesaj atıp eve dönüş uçağında olup olmadığını sordum.

Hemen cevap veriyor.

Şehre indim. Yakında döneceğim.

Geri döneceğini duyunca rahatlayıp rahatlamadığımdan emin değilim ama sanırım burada ortalığı temizlemeye yardım edecek ve Nicole'e göz kulak olacak başka birinin olması güzel.

Saat sabahın sekizini biraz geçiyor ve uzun zamandır ilk kez ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer annem hayatta olsaydı, fıstık ezmeli tost yapıyor ve onunla birlikte *The Price Is Right*'ı izliyor olurdum. Ama o hayatta değil. Yaşayanlar nasıl yaşamaya devam ediyor? Sıcak kahvemi yudumlayıp boğazımı temizliyorum. Benim yaptığımdan çok daha sert, neredeyse koyu acı bir yağ gibi.

Bir motorun gürültüsü beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde devrilmiş bir çöp tenekesine takıldım. *Lanet rakunlar*. Dökülenleri ayağımla çöp kutusuna geri itiyorum ve dik duruyorum. Benimkinden daha güzel ama Michael'ın kiraladığı kadar güzel olmayan bir araba garajın önüne park edilmiş. Camlar koyu renk olduğu için içinde kimin olduğunu göremiyorum. Gri takım elbiseli bir adam dışarı çıkıyor, çenesini kaldırıyor ve el sallıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Siz Elizabeth Thomas mısınız?" "Evet."

"Ben Craig Davidson, annenizin avukatıyım," diyor aracının önünden geçerken.

Tanıtımı beni şaşırttı. *Annemin bir avukatı vardı*. Hiçbir fikrim yoktu. Bundan hiç bahsetmedi ve bir avukata verecek parası olduğunu da düşünmüyordum, özellikle de ödeyemediği faturaları ben karşıladığım için.

Elini uzattı. "Kaybınız için çok üzgünüm." Sempatik robotik görünüyor. Kelimeleri ya da cümleleri fazla kullanmak anlamlarını köreltiyor ve konuşma şeklinden bu kelimeleri binlerce kez söylediği anlaşılıyor.

"Teşekkürler," diyorum, elini zayıfça sıkarak.

Craig boğazını temizler. "Vasiyetinin üzerinden geçmek için buradayım."

Vasiyetten bahsedilmesi beni daha da şaşırttı. Bu konuyu hiç açmadı, öldükten sonra olacaklar hakkında hiç konuşmadı. Bu yüzden bir vasiyeti olmadığını varsaydım. Ama biraz da rahatladım çünkü artık tam olarak ne istediğini bileceğim.

Nicole masanın ucunda oturuyor, omuzlarına bir battaniye sarmış, bacaklarını simit gibi katlamış. Saçları dağınık ve su ile kahve içmek arasında gidip geliyor. Akşamdan kalma olduğuna eminim çünkü Google aramasına göre metadon tedavisi görürken alkol tüketmemesi gerekiyor. Eminim o da bunu biliyordur. Ama Nicole bu. İsteddiği zaman istediğini yapar. Michael ve benim karşımda oturan avukat çantasından bir yığın klasör çıkardı. En üstte, üzerinde siyah Sharpie kalemle yazılmış *Thomas Children* yazan mühürlü bir zarf var. Michael parmaklarını masaya vuruyor. Çenesi sıkılı ve gözleri dalgın. Rahatsız görünüyor. Ama eminim hepimiz öyleyizdir. Ölümün rahatlatıcı bir yanı yok.

Craig kâğıtları düzeltir. "Elizabeth, annen her şeyin çoğunu sana bıraktı," diyor kesin bir ifadeyle.

Gözlerim önce Nicole'e sonra Michael'a kayıyor. Yüzü davul gibi gergin. Onunki gevşek - hayal kırıklığı ve üzüntü karışımı, belki başka bir şey.

Koltuğumda kendimi yeniden ayarlıyorum. Parmaklarım dişlerime doğru ilerliyor. Bir tırnağımı ısırığımı fark etmeden önce onu ısırıyorum ve hızla çekip ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"Çoğu şey derken ne demek istiyorsun?" Nicole soruyor.

Craig önüne konan kâğıdı tarar. "Ev ve mobilyalar Elizabeth'e gidiyor, bu da öyle." Küçük gümüş bir anahtar ve

Post-it Not. "Kilitli kutunun bilgileri kağıdın üzerinde yazılı."

"Kutunun içinde ne var?" Michael soruyor. Gözleri masanın üzerinden bana doğru kayan anahtarı takip ediyor.

Craig, "Laura söylemedi, yani senin tahminin de benimki kadar iyi," diye açıklıyor.

Anahtarı elimde evirip çeviriyorum. Parlak ve yepyeni görünüyor. Kilit kutusu da yeni mi? Peki annem ne saklıyordu? Hiçbir zaman fazla bir şeyi olmadı, bu yüzden içinde maddi değeri olmayan ama onun için hazine olan küçük hatıralar olduğunu varsayıyorum.

Craig parmağını kâğıt parçasının üzerinde gezdiriyor. "Arabası ve günlükleri Nicole'e ait," diyor ve devam etmeden önce bir sayfa daha çeviriyor. "Annen babanın eşyalarının çoğunu da sakladı. Burada, Nicole ve Elizabeth'in babanın eşyalarından ikisini seçmelerini ve geri kalanının Michael'a gitmesini şart koşuyor."

"Sadece iki şey mi?" Nicole inliyor.

"Ne istersen alabilirsin," diyor Michael omuz silkerek. Sanırım bu cömertliğinin nedeni, hayatta benim ve Nicole'ün sahip olabileceğinden çok daha fazlasına sahip olması.

"Annenizin kişisel eşyalarına gelince, bunlar üçünüz arasında paylaştırılacak. Sorusu olan var mı?"

"Annemin öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordum.

Craig boğazını temizler. "Bakımevi hemşiresi tarafından uyarıldım."

Kağıdı bize doğru çeviriyor, bir kalem tıklıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Her birinizin altını imzalaması gerekiyor. Bu sadece her şeyi gözden geçirdiğimi belirtiyor."

Michael imzasını atıyor ve bana uzatıyor. Tereddüt ediyorum, kalemin ucu kağıdın bir santim üzerinde geziniyor. Çok olaysız geliyor. *Annen öldü. Tüm eşyalarını bölüşün. Şurayı imzala. Şimdi kendi hayatına devam et.*

Kalemi kağıda değmesi için zorluyorum ve üzerinde kayarak arkamda benimkine neredeyse hiç benzemeyen lekeli bir imza bırakıyorum. Nicole'e uzatıyorum ve o da hiç düşünmeden imzalıyor.

Avukat kâğıtları toplar, dosyayı kapatır ve başka bir dosya açar. "Anneniz yakılmayı talep ediyor ve küllerinin mülkün etrafına serpilmesini istiyor." Craig annemizin isteğinin yerine getirileceğini teyit etmek için her birimize bakıyor.

Michael öne doğru eğilir, gözlerini sıkar. "Biraz saygısızca görünüyor. Burası eskiden tarım arazisiydi."

"Bu saygısızlık değil. En çok sevdiği yerde kalmak istiyor," diyor Nicole. Avukatın bakışları bana yöneldi, "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hayır, annem böyle istedi, biz de onun isteklerini yerine getireceğiz," diyorum başımı sallayarak. Tam olarak onun istediği şeyi yaptığımızı bilmek beni rahatlatıyor. Annem hayattayken istediğini alamadı, bu yüzden en azından ölümünde istediğini verebilirim.

"Cenazeler ölümler için değildir. Yaşayanlar içindir," diyor Michael. "Annem bir mezarlığa gömülmeli, böylece onu ziyaret edebileceğimiz bir yer olur."

"Hayattayken onu ziyaret etmedin," diye alay ediyorum.

"Beth!" Nicole azarlıyor.

"Ne? Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Gözlerimi ona diktim.

Nicole, "Sizin burada olmanız bizim de onu kaybetmediğimiz anlamına gelmez," diye karşı çıkıyor. "O sizin olduğu kadar bizim de annemizdi."

"Evet, tabii." Başımı eğdim. "Ama öldüğü ana kadar onunla ilgilenen bendim. Siz ikiniz neredeydiniz?"

Michael bana doğru kayıyor. "Yüksek atından in, Beth. Burada olabilirsin ama her şeyin faturasını ödeyen bendim."

Avukat sessizce evraklarını düzenliyor, yaşanan kavgayı görmezden gelmeye çalışıyor ama omuzlarının kulaklarına yapışmasından rahatsız olduğu anlaşılıyor.

"Hayır, değildin," diye neredeyse bağııyorum. Kendi sesimdeki yükseliş
Be ürkütüyor
n.

"Oh harika. Bay Para Çantaları ve Bayan Ben Daha İyi Bir Kızım
Çünkü annemin ölümünü izledim," diyor Nicole gözlerini
devirerek. Neredeyse "*Küçük Bayan Uyuşturucu Bağımlısı*"
diye ekleyecektim ama kendimi durdurdum.

"Her ay onun hesabına iki bin dolar yatırıyorum." Michael'ın sesi sakindi,
benimse aksine aklımı kaçırmış gibi görünmeme neden oluyordu.

"Bu bir yalan!" Çok sinirlendiğim için neredeyse ayağa kalkıyordum.
"Mali durumunu inceledim. Sosyal Güvenliğin karşılamadığı her şeyi ben
ödüyordum, ki bu neredeyse her şey demektir. Zar zor geçiniyordum."

"Teknik olarak ikiniz de haklısınız," diyor Craig sessizce. Gözlerinin aklı
sanki içimizden birinin boğazına atlamasını bekliyormuş gibi görünüyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum, yavaşça yerime oturuyorum.

Avukat birkaç sayfa çeviriyor. "Annenizin iki çek hesabı vardı. Bir tanesi
senin bildiğin hesap, Elizabeth. Tüm faturalarını ya da bazılarını bu hesaptan
ödüyordu. Diğerine hiç dokunmadı. Yüz otuz iki bin dolar bakiyesi var."

Gözlerim kocaman oldu, neredeyse köşelerinden ayrılıyordu. Ya da en
azından öyle hissediyorum. Buna inanamıyorum. Kendi faturalarımı ve
annemin bazı faturalarını ödemekte zorlanıyordum ve o bütün bu paranın
üzerinde oturuyordu. Bunu bana neden yapsın ki?

"Peki, o para şimdi nerede?" Nicole soruyor.

Craig vasiyetnameye bakarak, "Annenin dileği bu paranın Kayıp Kişiler
Vakfı'na bağışlanmasıydı," diyor.

Michael yumruklarını sıkar ve sonra ellerini uzatır. Parmak eklemleri
çatlıyor ve inliyor. "Anneme o parayı ona yardım etmek için gönderdim."

"Annemin sadaka kabul etmediğini biliyorsun, Michael," diyor Nicole.
"Ama belki sen -yani annem- bu kadar çok bağış yaptığın için sonunda babamı
bulmamıza yardım ederler." Sandalyesinde öne doğru eğiliyor.

Nicole ve ben babam kaybolduktan birkaç ay sonra MPF'nin babamın
davasını almasını sağlamaya çalıştık. Bize davanın kriterlerine uymadığını
söylediler ve sanırım

Çünkü kayıp olduğuna inanmıyorlardı. Kendi isteğiyle gittiğini düşündüler.

"Evet, belki," diyorum. Annemin son sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Baban. O kaybolmadı.* Onu bulmamızı istiyor, bundan eminim. Ama neden o parayı ölmeden önce bağışlamadı ya da en azından bana daha önce söylemedi? Sözlerinin geri kalanı beynime sızdı. *Güvenme.* Belki de nedeni buydu. Korkuyordu, ama neden?

"Başka bir şey var mı?" Michael soruyor. Tedirgin ve sanırım onun yerinde olsaydım ben de öyle olurdum. Ama birine bir hediye verdiğinizde, onunla ne yapacakları onların seçimidir.

"Bir şey daha var," diyor Craig. Manila zarfı açıyor ve mektup boyutunda üç beyaz zarf çıkarıyor. Zarflar mühürlü. Her birimize birer tane uzatıyor. Ön yüzlerinde isimlerimiz yazılı. Harfler pürüzsüz ve yuvarlak, her biri diğerine sorunsuzca akıyor. Annem her zaman el yazısıyla gurur duyardı ve hayatının bir döneminde kaligrafi çalışmış olması beni şaşırtmazdı.

"Anneniz her birinize birer mektup yazdı, ancak cenaze törenine kadar mektupları açmamanızı istedi."

Nicole elindeki zarfı ışığa tutarak içinde ne olduğunu görmeye çalışıyor. "Neden şimdi açamıyoruz?" Zarfı önüne koyuyor ve açmadığı kolunu göğsünün önünde kavuşturuyor. Gözleri avukatla zarf arasında gidip geliyor ve zarfı yırtıp açma dürtüsüne karşı koymaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Onun istediği de buydu," diyor Craig, kâğıtlarını toplayıp çantasına geri koyarken.

Önümdeki masanın üzerinde duran zarfa bakıyorum ve parmağımın izini sürüyorum. Hayattayken söyleyemediği neyi söylemek istiyordu? Zarfı ters çeviriyorum. Mühürlü kapağa bakarken tenim karıncalanıyor.

"Başka sorunuz var mı?" diye sorar avukat.

Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz. Sessizliği bir cevap olarak kabul ediyor ve başını sallıyor. Çantasını kapatmadan önce bana bir kartvizit uzattı. "Çekinmeyin

Herhangi bir sorunuz olursa arayın. Aksi takdirde, kalan tüm evraklar önümüzdeki on iş günü içinde buraya gönderilecektir." Craig hızlı bir çıkış yapmak için kapıya doğru yönelir. *Tabii ki*. Annem ona çoktan ödeme yaptı ve burada kazanacağı para da kalmadı. Tuzdaki sülük gibi.

"Zarflarımızı onun cenazesinden önce açarsak ne olur?" Nicole soruyor.

Avukat hızlı çıkışını durdurur, geri döner ve bir iç çeker. "Muhtemelen hiçbir şey, ama ölülerin isteklerine her zaman saygı duymalısınız."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve neden böyle bir etki yarattığını tam olarak kestiremiyorum.

Paravan kapı çerçeveye çarparak onun gidişini noktılıyor. Gözlerim her birimizin zarfına kayıyor, ne içerdiklerini merak ediyorum. Michael onunkine dokunmadı bile. Belki ne yazdığını biliyordur. Nicole kendininkine, çok arzuladığı ama sonunda zarar göreceği bir şeymiş gibi bakıyor. Yıllar boyunca bize yaşattığı cehennem göz önüne alındığında, annemin onun için çok güzel veda sözleri olduğunu hayal edemiyorum. Ne olursa olsun, onun zarfının çok uzun süre kapalı kalacağını sanmıyorum. Ama benimki. Onu açacağımdan emin değilim. İçinde ne olduğunu bilmek istediğimden bile emin değilim. Son sözler her şeyi nihayete erdirir.

"Şimdi ne olacak?" Nicole gözlerini zarftan ayırmadan soruyor. Parmaklarının uçlarını birbirine bastırıyor, zarfı kurcalama dürtüsünü tatmin etmek için biraz baskı uyguluyor.

Ayağa kalkıyorum, anahtarı ve post-it notu kotumun ön cebine yerleştiriyorum. Zarfı katlayıp arka cebime koyuyorum. "Annemin istediğini yapacağız."

OceanofPDF.com

DOKUZ

NICOLE

Beth, üzerinde *Anılar* yazan bir karton kutuyu oturma odasının zeminine, yanıma yerleştiriyor. Etrafım ailemin eşyalarıyla çevrili; kutular ve çantalar etrafa saçılmış, üç ya da dört kat yükseğe istiflenmiş. Annem onları bunca yıl sakladığına göre bir anlamları olmalı. Tavan gıcırıyor. Michael tavan arasında, her şeyi koridora açılan merdivene taşıyor. Onları Beth'e veriyor, o da oturma odasına getiriyor. Bu bir çeşit montaj hattı, Beth'in fikri, yetişkinliği boyunca bir fabrikada çalıştığı için teşekkürler. Çalışan iki kolum olsaydı daha çok işime yarardı ama onun yerine her şeyi çöp, bağış, satış ve saklama olarak yığınlara ayırmakla görevlendirildim. Kolumda herhangi bir ağrı hissetmediğim için alçımın yardımcı olmaktan çok baş belası olduğuna eminim. Sadece kaburgalarım ve yüzüm zonkluyor ama elimden gelse bu beni kutu taşımaktan alıkoymazdı. Rahatsız hissetmeye alışkınım, bu yüzden beni korkutmuyor.

Anılar kutusunu açıyorum ve havada dönen bir toz bulutunun üzerine öksürüyorum. Anılar böyledir işte; uykuya dalmış, uyandırılmayı bekleyen tozlar. İçinde düzinelerce VHS kaset uçları üzerine düzgünce istiflenmiş. Her biri *Michael'ın 16. doğum günü, 1999 Noel'i ve 1990 yazında dışarıda oynayan çocuklar* gibi tarih ve kısa açıklamalarla etiketlenmiş. El yazısı tıpkı bizim zarflarımızda olduğu gibi düzgün ve kesin. Annemin bu kasetlerdeki anılara çok değer verdiği açıktı. Bir tanesini elimde ters çevirip

Parmaklarım sert plastik kenar boyunca ilerliyor. Bu küçük siyah dikdörtgenler bir zamanlar içinde yaşadığım dünyaları barındırıyor. İçlerinden birine atlayıp yerleşebilmeyi, bütün olduğum bir zamana geri dönebilmeyi o kadar çok isterdim ki.

Etiketleri okudum, anıları kendi kendime canlandırmaya çalıştım. Bazıları çoktan gitmiş. Bazıları kristal berraklığında. Ama çoğu bulanık, tıpkı bir rüyadan uyandığınızda sadece parçalarını hatırlayabildiğiniz gibi. Daha fazlasını hatırlamak istiyorum. Gözlerim odanın köşesindeki televizyona kayıyor, altındaki rafta çift VHS/DVD oynatıcı duruyor. Ellerimden bir karıncalanma geçiyor ve parmak uçlarıma kadar yayılıyor.

"Acele et, Michael," diye bağıyor Beth koridordan. "Çok uzun sürüyor."

"Bu iğrenç tavan arasında olan sen değilsin Beth. Burada neredeyse hiç zemin yok, yoğunlukla tavan kirişleri var." Sesi evin içinde yankılanıyor.

"Daha kaç kutu var?" diye sesleniyor.

Michael hemen cevap vermiyor. Ama ayak seslerinin tavan boyunca süründüğünü duyuyorum.

"Kaç tane?" Beth tekrar soruyor. Merdiven gıcırıyor ve kendi gözleriyle görmek için yukarı tırmanmaya çalıştığını biliyorum. Her zaman sabırsız olmuştur.

"İşte," diye kükrüyor. "Bir çanta ve dış mekan süslemeleriyle bir Noel ağacı daha var."

Merdiven tekrar gıcırıyor ve bir an sonra Beth, üzerinde *babam* yazan bir kutuyu yere bırakıyor. Gözleri oturma odasını tararken oflayıp pufluyor. En hafif tabiriyle bunaltıcı bir manzara.

"Bunlar da ne?" Beth kasetleri işaret ederek sorar.

Şu anda anneme çok benziyor. Küçükken annemize bakıp dünyadaki tüm soruların cevabının onda olduğunu düşündüğüm zamanlara geri döndüm. Hepimiz ebeveynlerimize öyle bakarız, ta ki öyle bakmayana kadar. Babam yanlış yapmazdı ama sonra bizi terk etti. Hiç düşünmemiştim.

Bunu yapacak bir tip deşilim. Gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi kaçırıp önümdeki kutulara bakıyorum.

"Ev video kasetleri," diyorum.

Beth diz çöküp birkaç tanesini çeviriyor, dayanıksız karton kılıflarına sokup çıkarıyor. İç makaralar kasetlerin içinde takırdıyor. *Yaz 99* etiketli bir kasetin üzerinde parmağını gezdiriyor. Beth on altı, ben on beş ve Michael on üç yaşındaydı. O yaz hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama ondan sonra her şeyin değiştüğünü biliyorum, sadece nedenini bilmiyorum.

"Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," diyor Beth kasete bakarak. "Evet, bir ömür boyu."

Ağır botlar koridorda gümbürdeyerek ilerliyor ve Michael elinde bir çantayla dışarı çıkıyor. Giydiğı eski Red Wing bağcıklı iş botları babama ait. Onları yıllardır görmemiştim. Hemen çocukluğumdan bir anıyı çağıştırdılar: Babam fabrikada geçirdiğı uzun bir günün ardından işten eve gelir, ayaklarını uzatarak koltuğuna uzanırdı. Beth ve ben botlarının bağcıklarını çözüp çıkarmak için yarışırdık. En hızlı olan kazanan ilan edilirdi. Çoğu zaman o kazanırdı. Babam ev işlerini ve küçük görevleri hep oyun haline getirirdi. Sanırım bize hayat ne kadar kötü olursa olsun, yine de eğlenceli olabileceğini öğretmeye çalışıyordu. Belki de bizi bu yüzden terk etti. Artık eğlenceyi bulamıyordu.

"Bu sizin için yeterince hızlı mıydı, Kraliçe Beth?" Michael odaya girerken alaycı bir sesle sorar. Üzerinde *Günlükler* yazan bir kutuyu yere bırakır ve ellerinin tozunu alır.

Beth alaycı bir ses tonuyla onun alayını tekrarlıyor. Michael gülümsüyor ve bize doğru birkaç adım atıyor. "Ne var orada?"

Kutudan çıkardığı üç kaseti havaya kaldırıyor. "Evimizin VHS kasetleri. Birini izleyelim. Sen seç, Michael. 99 yazı mı, Nicole'un doğumu mu, yoksa 96 Paskalyası mı?"

"Doğumumu veto ediyorum. Hayatımın en büyük pişmanlığını izlemek istemiyorum," diyorum gülerek.

Beth kıkırdar ve kaseti kutuya geri koyar. "Tamam, Michael. 99 yazı mı yoksa 96 Paskalyası mı?"

Alnını ovuşturuyor ve eğilip bir kutu daha açıyor. "Çalışmaya devam edelim."

"Oh, hadi ama." Kırılmamış kolumu havaya kaldırdım. "Sadece bir kaset."

Michael bir kutudan çocuk giysileri çıkarıyor ve onları siyah bir çöp torbasına atıyor. "Gerçekten istemiyorum," diyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

Dikkatini bana yönelterek oflayıp pufluyor. "Geçmiş e eşelemek iç karartıcı."

"Kazıp çıkarmıyoruz. Tekrar gözden geçiriyoruz." Ayağa fırladım ve *Yaz 99* kasetini Beth'in elinden aldım.

"Tamam. Sadece bir tane. Yapacak daha çok işimiz var," diyor Michael, televizyonun kumandasını eline alarak.

Ona gülümsüyorum ve bandı kutudan dikkatlice kaydırıyorum.

Elim titriyor, kaset tam videonun önünde duruyor. Belki de Michael haklıdır, geçmişe dönmek iç karartıcıdır ve hiçbirimize iyi gelmeyecektir. Hiçbir şeyi değiştiremez. Ya da belki de ihtiyacımız olan şey budur. Yeni bir bakış açısı. Kapanış, dedikleri gibi, bir daha asla yaşayamayacağımız bir hayat. Kaseti videoya yerleştiriyorum. Tıkırdıyor, içinde kayboluyor ve sonra yerine yerleşirken uğultulu bir ses çıkarıyor. Televizyon ekranı siyahtan parazite geçiyor. Sonra 1999'a dönüyoruz ve ekranda on beş yaşındaki ben varım.

ON LAURA

1999

Video kamera omzuma ağır bir şekilde oturuyor. Yaklaşık yirmi kilo ağırlığında ama bu yüke değıyor çünkü çekebildiğim her şeyi çekmek istiyorum. On beş yaşından önce kız kardeşimi ve babamı kaybettikten sonra, beyin ne kadar güçlü olursa olsun, yine de bir şeyleri unuttuğunu biliyorum. Çocuklarım bundan nefret ediyor, video kamerayı kaldırmam ve fotoğraf çekmeyi bırakmam için sürekli söyleniyorlar. Ama bir gün aile anılarımızı korumak için harcadığım zaman ve çabayı takdir edecekler. Video ve fotoğraflarla yakalayamadığım her şeyi günlüklere yazıyorum, her günün değeri verdiğim ve hatta vermediğim önemli noktalarını - hem iyiyi hem de kötüyü hatırlamak önemli çünkü birlikte bizi minnettar ve ayaklarımız yere basar halde tutuyorlar.

Kamerayı yeniden ayarlıyorum ve çekilmelerini önlemek için uzun saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. Bu şeyleri daha küçük yapabileceklerini düşünürdünüz. Belki bir gün benim elim kadar küçük olurlar. Kayıt tuşuna basıyorum ve yavaşça oturma odasına giriyorum, neye benzediğini hatırlayabilmek için duvardan duvara kaydırıyorum. Beyaz duvarlar aile fotoğraflarıyla süslü ve asılı raflar ikinci el eşya satan dükkânlardan ve eskicilerden aldığım biblolarla dolu. Köşedeki sehpa tüplü bir televizyon duruyor ve *The Fresh Prince of Bel-Air*'in tekrarını oynuyor. Perdeler, kanepe ve sandalyeler çiçekli

Basılı. Çiçekleri hep sevmişimdir. Varoluşlarında özel bir şey vardır. Onlar sevdiklerimizi selamlama ve kaybettiklerimize veda etme şeklimizdir.

Nicole geniş paçalı siyah bir kot pantolon ve ejderha grafikli bir tişört giymiş, kanepede oturuyor. Kulak üstü kulaklıklarıyla Sony Discman'inde müzik dinliyor. Bu taşınabilir müzik makinesini almak için aylarca harçlık biriktirmiş. Omuz hizasındaki saçları kırpılmış, göz kapakları ağır mavi bir farla kaplanmış ve kaşları fazla alınmış. Bana birçok kez bunun bir tarz olduğunu söyledi ve ben de ona karşı çıkamadım. Sütyen yakma döneminde doğdum, ardından gençlik yıllarımda İspanyol paça pantolonlar, tığ işi üstler ve köylü bluzları giydim.

"Nicole," diyorum. Cevap vermiyor çünkü defterine dalmış, şiirler ve düşünceler yazıyor. Bunu benden öğrenmiş. Yüksek sesle söyleyemediğimiz bazı şeyler vardır ve onları yazmak daha kolaydır. Ona tekrar sesleniyorum ama müziği çok gürültülü. Ona yüzlerce kez kulak zarını patlatacağını söyledim, ama sağır kulaklara düşüyor

-Belki de uyarımda çok geç kalmışımdır. Zaten izlemediği televizyonu kapatırken çevresel görüş alanında beni fark ettiğinde kafasını kaldırıyor. Çocuklarıma sürekli paranın ağaçta yetişmediğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Gözlerini o kadar çok deviriyor ki kafasından fırlayacağını düşünüyorum.

"Anne, onu izliyordum," diye inliyor Nicole.

Kulaklıklarını çıkarıp Discman'inin pause tuşuna bastığında kulaklıklarından Creed'in "Higher" şarkısı yükseliyor. Bu noktada şarkıyı ezbere biliyorum çünkü o kadar sık dinliyor ki. Kişiliği her zaman ya hep ya hiç olmuştur, bu da bazen beni endişelendirir. Sıfır ya da yüz, günlük yaşamın var olduğu ortayı bir çöküş gibi hissettiriyor.

"Pek öyle görünmüyordu," diyorum kamerayı sabitleyip onu kadrajda tutarak. "Birinci sınıfın son günü nasıldı?"

"Harika," diyor monoton bir sesle.

Sıkıca gülümsüyorum.

"Çünkü bitti," diye sırtarak ekliyor.

Gözlerimi vizörden çekip ona onaylamayan bir bakış atıyorum. "Bir gün, hayatını boşa harcadığın için pişman olacaksın."

Yastığa yaslanıyor, avuç içlerini başının arkasına yerleştiriyor, dirseklerini yukarı kaldırıyor. "Sanki. New York'ta yaşayan ünlü bir yazar olduğumda, liseyi unuttuğum için mutlu olacağım."

Ona yedek bir plan yapmasını, daha gerçekçi olmasını söylemek istiyorum. Ama çocuklarınızın ayaklarını yere sağlam basmasını sağlamakla hayallerini öldürmek arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorum, bu yüzden onun yerine biraz daha geniş gülümsüyorum. Benim annem de pratikliği sonuna kadar teşvik ederdi. Bir işe gir. Evlen. Çocuk sahibi ol. Onun planında hayallere yer yoktu. Kararlarımdan ya da kurduğum hayattan pişman değilim, yine de geriye dönebilseydim biraz daha fazla hayal kurardım. Ama yine de Nicole'ün hayatın ne kadar hızlı geçtiğini anlamasını isterdim, siz onu istemeseniz bile. Bu farkındalık ancak hayatın ilerleyen dönemlerinde ya da bazı durumlarda kısa kesildiğinde ortaya çıkar. Görünüşte imkansız olan, mümkün hale geldiğinde. Benim için erken oldu, tam olarak on iki yaşında, kız kardeşim ve babam sarhoş bir sürücü tarafından öldürülerek bu dünyadan koparıldıklarında. Ondan sonra hayatım asla eskisi gibi olmadı. *Ben* de ondan sonra asla eskisi gibi olamadım.

Gözümü tekrar vizöre yerleştirerek ona odaklıyorum. "Bana bugün yazdığın bir şeyi oku Nicole."

Yanakları kızarıyor. "Anne, hayır," diyor.

"Sözlerini kimsenin duymasını istemiyorsan nasıl yazar olacaksın?"

İç geçiriyor, gözlerini tekrar deviriyor ve defterindeki birkaç sayfayı çeviriyor. "İyi, sadece küçük bir bölüm," diyor bana bakarak. Gülümsemiyor ama gözleri gülümsüyor ve bunu kabul ediyorum. Burnunu tekrar günlüğüne gömüyor ve boğazını temizliyor.

"Eğer düşmekten korkuyorsanız, asla uçamazsınız. Başarısız olmaktan korkuyorsanız, asla denemezsiniz."

Eğer ölmekten korkuyorsanız, asla gerçekten hayatta olamazsınız."

Günlüğünü kapatıp omuz silkiyor. "Zor bir iş. O kadar da iyi değil."

"Birinci olmana gerek yok tatlım," diyorum, doğrudan ona bakarak. Kızımın beni gerçekten duymasını, bir gün kendine inanmayı bıraktığında bu sözleri hatırlamasını istiyorum. O gün gelecek. Hepimiz için gelecek. Ve ben onun o günü ve onun gibi diğer günleri atlatacak araçlara sahip olmasını istiyorum.

Kaşları çatıldı. "İlk mi?"

"Yolunuza çıkan ilk kişi. Diğer insanlar size hayır diyeceklerdir. Size bir şeyi yapamayacağınızı, yeterince iyi olmadığını, buna layık olmadığını söyleyeceklerdir. Bunu yapmanıza gerek yok. Gürültüye katkıda bulunmayın. Çünkü hepsi gürültüden ibaret. Siz bir ses olun, kendiniz için bir ses."

"Şu *Tavuk Suyuna Çorba* kitaplarını mı okuyorsun anne?" Nicole alay ediyor.

Gülüyor ama gözlerindeki ciddiyeti görüyorum, bu yüzden umarım sözlerim onda kalır. Gerçi kalacağından emin değilim. On beş yaşında, beni çoğunlukla bir oyunbozan olarak görüyor. Ben onun talim hocasıyım, patronuyum, özgürlüğünün önünde bir engelim ve yaşamak istediği hayatın önünde bir engelim. Her şey güzel, ben tam tersiyim. Bu dinamik, ergenlik çağındaki çocukların ebeveynleri için bir geçiş töreni. Bir gün bundan kurtulacak. O gün geldiğinde, onun şımarıklığını bile özleyebilirim.

Kapanan bir kapının sesi dikkatimi çekiyor ve kamerayı mutfığa doğru çeviriyorum. En büyüğüm Beth köşeyi dönüyor. Duruyor ve mutfak masasından iki kiralık Blockbuster VHS'si alıp onlara bakıyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve üzerinde bir çift Soffe şort ve büyük boy bir Backstreet Boys tişörtü var. Yanakları kızarmış ve hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor.

"Ne kiraladın?" diye soruyor, onları havaya kaldırarak.

"*Saving Private Ryan* ve *A Night at the Roxbury*. Babanız ilkini görmek istiyordu, ben de sizin Roxbury'yi seveceğinizi düşündüm.

bir. Bu bir komedi," diyorum.

Başını sallayıp onları masaya geri koyuyor ve lavaboda bir fincana su dolduruyor.

"Keşke *Sapık filmi*ni kiralasaydın," diye homurdanıyor Nicole.

Kamerayı ona doğru çeviriyorum. "Artık VHS kiralamıyorlardı, sadece DVD'leri vardı."

"O zaman neden bir DVD oynatıcı almıyoruz?"

"Çünkü bunlar yüzlerce dolar ve baban bunların geçici bir heves olduğuna inanıyor," diyorum.

"Evet, ama aynı zamanda CD'lerin geçici bir heves olduğunu düşünüyordu ve bu konuda yanılıyordu." Nicole Sony Discman'ini işaret ediyor.

"Ne olursa olsun, bunu karşılayamayız."

Beth yarısı dolu bir bardak su taşıyor ve kanepenin karşısındaki çiçek desenli sandalyeye oturup bacaklarını kolun üzerinde sallıyor.

"Nerelerdeydin?" Nicole gözlerini kısarak kız kardeşine bakar. "Lucas'la koşuya çıktım."

"Neden Beth'in erkek arkadaşı oluyor da benim olmuyor?" Nicole soruyor.

Ben cevap veremedim Beth, "Çünkü sen alamazsın, ezik" diye takıldı. Gülüyor ve suyunu yudumluyor.

"Ne kadar kaba." Nicole kız kardeşine ters ters bakar.

İkisini de çerçeveye sığdırabilmek için birkaç adım geri çekiliyorum. "Beth, nazik ol. Nicole, kuralları biliyorsun. On altı yaşına kadar kimseyle çıkmak yok."

Nicole kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Bana oldukça keyfi görünüyor."

Aynı konuşmayı onunla onlarca kez yaptım ama büyümeye çok hevesli. Keşke yavaşlamayı öğrense. Çünkü bir gün o da benim yaşında olacak ve o günleri geri isteyecek.

"Çıkmak için önünde koca bir hayat var Nicole. Büyümek için acele etme çünkü geriye gidemezsin, sadece ileriye gidebilirsin," diyorum.

"Evet, ama kimse seninle ilgilenmiyor bile," diye takılıyor Beth.

"Kibar ol dedim," diye uyarıyorum dudaklarımı büzerek.

"Hem iyi hem de dürüst olamam anne." En büyüğüm gözlerini deviriyor.
"Ona yalan söylememi mi tercih edersin?"

Beth'e sert bir bakış attım ve o da koltuğunda doğruldu. Nicole dilini dışarı çıkarıyor ve gözlerim ona takılınca hemen ağzına geri çekiyor. Bileğindeki siyah lastik bileziklerle oynayarak umursamaz bir tavır takınıyor.

Ön kapı çalındı ve konuşmaları bölündü. Kızlarımdan hiçbiri cevap vermek için ayağa fırlamadı, ben de oturma odasından mutfığa doğru köşeyi döndüm. Christie Roberts verandada duruyor, ellerini iri kahverengi gözlerinin etrafına kavuşturmuş, paravandan içeri bakıyor. Beth'in yaşlarında ve birkaç sokak ötede oturuyor.

"Hey, Christie," diyorum kapıyı iterek açarken. "Kameraya gülümse."

Birkaç adım geri atıyor, çarpık bir gülümseme yayıyor ve kameraya el sallıyor. "Merhaba, Bayan Thomas." Koyu renk saçları yağlı ve taranmamış, tam çenesinde duruyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Christie topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve ayakkabı giymediğini fark ediyorum. Bahar ya da yaz aylarında hiç giymez. "Sadece Beth'in gelip oynayabileceğini görmek istedim." Gülümsemesi hiç bozulmuyor. Boynundaki askıdan bir fotoğraf makinesi sarkıyor ve omuzlarına bir kitap çantası asılmış.

"Ummm, neyin peşinde olduğuna bir bakayım. Hemen döneceğim."

Başını salladı. Eve tekrar girip oturma odasına doğru yürürken paravan kapı arkamdan kapanıyor.

"Christie burada," diyorum.

Beth başını sallar ve fısıldar, "Hayır, ona burada olmadığımı söyle."

"Kibar ol," diye fısıldıyorum. "Neden gidip onunla biraz takılmıyorsun?"

"Yok artık. Koşarken beni takip etti anne."

"Sadece bir arkadaş istiyor." Sesimi alçak tutuyorum.

Beth kararlı, başını ileri geri sallıyor. "Hayır, o zaman sen git onun arkadaşı ol," diyor ve sandalyesine çöküyor.

Christie'yle takılmayı teklif edeceğini ya da kız kardeşini teşvik edeceğini umarak Nicole'e bakıyorum ama kulaklıklarını kulaklarına geri takmış, defterine bir şeyler yazıyor.

Beth'in kararını kabul ederek ve Christie için üzülerken iç geçiriyorum. Mutfağa geri dönüyorum ve kapıyı tekrar iterek açıyorum ve onu hala gülümseyerek beklerken buluyorum. "Üzgünüm, Christie. Beth koşudan yeni döndü, o yüzden düş alacak ve ondan sonra ailece planlarımız var. Ama belki yarın?" Diyorum.

Başını salladı. "Evet, tabii. Yarın tekrar gelirim." Gülümsemesi devam ediyor ama artık gergin.

"Tamam. İyi geceler Christie."

"Siz de Bayan Thomas," diyor ayağının üzerinde dönerek. Yolda yürürken omuzları çöküyor ve başı öne eğiliyor.

Oturma odasına tekrar girdiğimde Beth sandalyesinde dik oturuyordu. "Gitti mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama yarın dönecek. Christie'ye iyi d a v r a n m a l ı s ı n . Nazık olmanın hiçbir maliyeti yok."

Beth inliyor ve başını dramatik bir şekilde geriye atıyor. "Sadece ünüm."

Nicole kız kardeşinin hoşnutsuzluğunu fark eder ve kulaklığını çıkarır.

"Senin sorunun ne?"

Beth, "Annem beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorluyor," diye azarlıyor. "Yeni olan başka ne var?" Nicole gözlerini devirerek benimle alay ediyor.

Paravan kapı çerçeveye çarparak konuşmayı böldü. Her biri tekmelenirken ayakkabılar gümbür gümbür duvara çarpıyor. Birden en küçük çocuğumun kolları belime dolanıyor. Eğilip onu içime çekiyorum. Bu anlara sonsuza dek değer vereceğim.

"Mikey, okul nasıldı?" diye sordum. Geri çekiliyor ve birkaç adım geri atıyor, böylece onu kadraja alabiliyorum. Yaşına göre uzun ve sırık gibi,

Babasının ona verdiği çanak sa kesimiyle spor yapıyor. Bir dahaki sefere onu kuaföre götürmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Da bomb! Dondurma partisi yaptık ve sınıfımız sekizinci sınıflara karşı yakan top oynadı. Onları da yendik. Bir avuç zayıf." Kocaman gülümsüyor.

"Hey şimdi. Kazanana kızmana gerek yok,"

diyorum. "Kaybeden olmaktan iyidir," diye ekliyor

Nicole. Ona onaylamayan bir bakış atıyorum.

Beth, Nicole'e "Sen bilirsin çünkü sen bir tanesin," diyor.

"Anne!" Nicole sızlanıyor.

Birbirlerine iyi davranmalarını söyledim. Michael kanepede Nicole' n yanına oturdu. Nicole onun saçını karıştırıyor, Michael da şakacı bir şekilde onu itiyor.

"Okulun son günü olduğu için, baban ve ben bu akşam kutlamak için pizza sipariş edeceğiz." Gülümsedim.

Michael alkışlar ve pepperoni istediğini söyler.

Nicole, "Ben et yemem," diyor.

"Ne zamandan beri?" Beth sorar.

Ben de aynı soruyu soruyorum çünkü d n yaptığım etli gulaşı yedi ve bugün okula jambonlu ve peynirli sandviç getirdi.

Nicole, "Bu yeni bir karar," diyor.

Ya hep ya hiç kızım için başka bir aşama. Onu yatıştırmak için "Ben de peynirli pizza sipariş edeceğim," diyorum.

"Sosis istiyorum," diyor Beth.

"Pekala, bir peynir, bir sosis, bir sucuk ve bir de baban için süprem."

Kafamdaki rakamları düşünürken gülümsüyorum. B temden daha fazla olduğunu zaten biliyorum ama önümüzdeki iki hafta için yiyecekleri hafifleterek bunu karşılayabileceğimi düşündüm. Beth'in üçüncü sınıfa geçmesiyle birlikte, üçünün bir arada olduğu son bir okul günü daha var. Ve sonunda, artık son okul günleri olmayacak. ocuklarımın geleceğinin parlak olduğunu biliyorum ama

Ŗu anı yaşamak istiyorum - loş ışıklı olsa ve zar zor geçiniyor olsak bile.
Çünkü biliyorum ki *şimdi* garanti, ama yarın asla gelmeyebilir.

OceanofPDF.com

ON BİR NICOLE

Televizyon ekranı beyaz bir parazite dönüşüyor ve benim, Beth'in ve Michael'ın genç versiyonları kayboluyor. Annemin sesi ait olduğu yere, geçmişe geri dönüyor. Beth'e bakıyorum. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor ama ben onları çoktan görmüştüm. Michael'ın yüzünün rengi hayalet görmüş gibi soldu. Sanırım hepimiz gördük. Bir zamanlar olduğumuz insanların hayaletleri. O haklıydı. Bu iç karartıcı. Annem artık burada değilken onun sesini tekrar duymak yanlış hissettiriyor. Geçmişe göz atmak doğal gelmiyor, sanki bunu yapmamamız gerekiyormuş gibi. Aynaya bakmak gibi ama karşımdaki kişi ben değilim. Kendimin o versiyonu artık yok. Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki keder yumrusunu ait olduğu yere geri itiyorum.

Kimse bir şey söylemiyor. Tek ses, kaset devam ederken VCR'ın çıkardığı uğultudan geliyor. Ayağa kalktım ve kaseti çıkarmak için televizyona doğru yürüdüm. Birden ekran kararıyor ve alt köşedeki tarihte 15 Haziran 1999 yazıyor. Anlamalı geliyor ama neden olduğunu hatırlayamıyorum. Televizyondan uzaklaşıyorum, gözlerimi televizyondan ayırmıyorum. Ağaçların dış hatları ve gökyüzünü aydınlatan dolunay var. Dalların arasında bir yerden bir baykuş ötüyor. Video kamera ağaç hattını tararken kararsız.

"Neredesin, küçük baykuş?" Annem ekran dışından söylüyor.

Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum. Televizyonun hoparlöründen ağustos böceklerinin vızıltısı ve yarasaların gıcırtısı duyuluyor. Video kamera yavaşça yakınlaşıyor ve ağaç hattını tekrar tarıyor. Karanlık, kalın dallar uzanmış eller gibi her yöne uzanıyor. Uzaktan gelen ayak sesleri giderek yükseliyor. Kamera hızla sağa dönüyor, odağa girip çıkıyor. Birden babamın yüzü ekranı dolduruyor. Paniklemiş ve nefes nefese kalmıştır.

"Tanrım, Brian! Ödümü kopardın," diye homurdanıyor annem. Objektif tekrar zoom yapıyor, böylece babam belden yukarısı kadrāja giriyor.

Elinde bir el feneri var ve tıpkı video kamera gibi o da titriyor. İri yarı ve dolgun sakallı. Beyaz tişörtüne, fıçı büyüklüğündeki göğsünün hemen etrafına kırmızı bulaşmış. Gözleri kocaman ve beyazları ay ışığında parlıyor. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"Laura, şimdi yardımına ihtiyacım var," diyor nefes nefese. "Ne? Ne oldu?" Annemin sesi onun paniğiyle eşleşiyor.

"Kapatın şunu!" diye bağırıyor ve dönüp geldiği yöne doğru ilerliyor.

Annem video kamerayı omzundan çıkarırken birkaç düğme tıklıyor. Yine de kayıt yapıyor. Ekrandaki görüntü ağaçlar, çimen ve gölgelerden oluşan titrek bir bulanıklık. Vadiyi kesen beton basamaklardan aşağı inerlerken kamera annemin beyaz spor ayakkabılarına çevriliyor. Kulübenin ve ateş çukurunun yanından, yeşil otlaktan ve arazinin dibindeki ağaçlık alandan geçiyorlar. Dere kıyısı boyunca babasını takip ediyor. Bir su sıçraması oluyor ve annem aniden duruyor. Video kamera sesin geldiği yöne doğru dönüyor. Bir balık dereden havaya sıçrıyor ve tekrar suya atlıyor. Annem bir iç çeker.

"Laura, bu taraftan," diyor babam.

Yine kadrāja, on metre ileride. Annem derenin yolunu takip eder ve X Otoyolu köprüsünün altında babamın birkaç metre arkasında durur. Kameranın odağı bir girip bir çıkıyor.

bir şeyler bulmaya çalışır. Sonra, aniden, resim netleşir. Bir ceset. Başı sağa eğik. Dudakları mavi ve şişmiş. Teni yeni yağmış kar gibi solgun. Çamur ve kanla dağılmış nemli sarı saçlar. Islak giysiler, bir çift mavi jean şort ve Britney Spears tişörtü, küçük bedenini sarıyor.

Annem çığlık atar. Işık kaybolur. Ekran yine siyah, uyanamadığınız bir kabus gibi ve tek görebildiğiniz göz kapaklarınızın arkası.

Babası sakın olmasını söyleyerek onu susturur ama o bile sakın değildir.

"Aman Tanrım!" Annem haykırıyor. Video kamera yere düşer. Genç kızın görüntüsü yanlamasına, yeni bir açıdan çekiliyor. Mavi gözleri süte batırılmış gibi bulanık, iki Umut Elması, denizin dibine doğru çırpınıyor, sonsuza dek kayboluyor. Kameranın objektifine bakıyorlar ve sanki doğrudan bana bakıyor, yardım istiyor, yirmi üç yıl çok geç, çoktan patlamış bir yıldızın ışığı gibi, sonunda gözlerimize ulaşıyor.

"Ne oldu?" Annemin sesi korku, öfke ve üzüntü karışımı. Babam "Bir kazaydı," diye açıklıyor ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyor. "Polisi aramalıyız," diye ağlıyor.

Vücudumdaki her kas öğretilmiş, bir davulun üzerine çekilen zar kadar sıkılmış. Nefeslerim sığ, neredeyse hiç yok. Ciğerlerime zar zor ulaştıklarından eminim.

"Hayır, yapamayız," diyor babam kararlı bir şekilde.

"Ne var? Neden? Bunun bir kaza olduğunu söylemiştin, Brian." "Onlar bu şekilde görmeyecekler."

İkisi arasında uzun bir duraklama olur. Ve tek ses ağustos böceklerinin vızıltısı, yarasaların gıcirtısı ve kıvrımlı dereden akan su.

"Bana ne olduğunu anlat," diyor annem. Normalde sakın olmasına rağmen, ses tonunun yükselip alçalması farklı bir hikaye anlatıyor.

"Ne kadar az bilersen, o kadar iyi."

Ekrandan gelen sesler var. Ayakkabılar çamurda ilerliyor. Kamera askıya alınır, gece gökyüzüne doğrultulur. Küçük ölü kız kaybolur ve bir an sonra babam ekrandadır. Video kamerayı tutarken yakın çekimdir.

"Tanrım, Laura. Bu şey hala açık. Nasıl siliyorsun?"

"Geri sarma düğmesine bas. Tekrar kaydetmek zorunda kalacağım," diyor annem panik içinde.

Gözyaşları gözlerine yapışıyor ama kaçmıyor. Cihazı kurcalarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra ekran kararıyor.

15 Haziran 1999 yine geçmişte kaldı. Ama orada kalmayacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

ON İKİ BETH

Nefesimi tutmaya çalışırken ağzımdan bir hava kaçıyor, az önce tanık olduğum şeyin etkisiyle sersemliyorum. Kaset oynatılırken hiç nefes aldığımı sanmıyorum. *Bu gerçek*, diyorum kendime, ama zihnim bu fikri reddediyor, bunun yerine videoyu kurgu olarak kaydediyor, sanki az önce bir film izlemişim gibi. Ama gerçek olduğunu biliyorum. Çünkü videodaki kızı tanıyorum. Küçük ölü kızı. Hayatımın yarısından fazlasında kayıp olan kızı.

Adı Emma Harper. Sanırım Emma Harper'dı. Kaybolduğunda 12 yaşındaydı. Yan komşumuzdu, lise aşkım Lucas'ın küçük kız kardeşiydi. 1999'un yazında kaybolduğunda herkes onu aradı. Günlerce, haftalarca, aylarca her yerde onu aradık. O zaman bile ailesi pes etmedi. İlk kaybolduğu günlerde, Grove ile Clinton arasında altı mil boyunca uzanan, rayları olmayan terk edilmiş bir demiryolu hattı olan yerel doğa parkurunu taradık. Yakındaki kasabaları aradık: Darien, Delavan, Sharon, Elkhorn, hepsini. Altıncı sınıftaki resminin bulunduğu el ilanları ağaçlara, telefon direklerine ve yerel işletmelerin ön camlarına yapıştırıldı. Ama Emma asla bulunamadı. Ve kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Düşüncemi zar zor bitirebiliyorum. Ailem dışında kimse Emma Harper'a ne olduğunu bilmiyordu.

Kaybolduğu gün, kasabanın merkezindeki parkta bir karnaval vardı. Adına "Grove'da Groovin'" diyorlardı. Annem etkinliğin baş organizatörüydü. Allen's Grove'un parlamasını istiyordu çünkü kasabamızı böyle görüyordu, sıkıştırılmadan ve elmas oluşturacak kadar ısıtılmadan önceki kömür gibi. Oyunlar, satıcılar, kızarmış ve çifte kızarmış yiyecekler, çiftlik hayvanları, hatta birkaç tuhaf karnaval gezintisi bile vardı. X Otoyolu'nun karşısında, parkın hemen köşesinde yer alan Boar's Nest adlı *Dukes of Hazzard* temalı barda tüm gün canlı yerel gruplar sahne aldı ve yetişkinler için içki servisi yapıldı. Bu küçük kasabanın şimdiye kadar gördüğü en büyük etkinlikti.

Groovin' in the Grove, park için bir bağış kampanyasıydı, böylece oyun alanı ekipmanı, piknik masaları ve gölgelik barınak satın alabildiler ve sürekli bakım sağlayabildiler. Çevre kasabalardan en az beş yüz kişi katıldı ve kasabamızın nüfusunu üçe katladı. Ve o gün, 15 Haziran 1999'da Emma kayboldu. Polis, bir serserinin kalabalığın arasından sıyrıldığını ve tüm gürültü ve heyecanla birlikte, göz göre göre bir çocuğu kaçırabildiğini düşündü. Kimse fark etmedi. Bu ilk kez olmuyordu ve kesinlikle son da olmayacaktı. Ancak burada ilk kez oluyordu ve toplum üzerinde asla silinemeyecek bir leke bıraktı.

Grove, çocukların hava karardıktan sonra bisiklete binebildikleri, ormandaki mezarlıkta hayaletçilik oynayabildikleri, doğa yürüyüşü yapabildikleri, kerevit ve sülük dolu derede yüzebildikleri ve hatta çiftçilerin onlara ateş etme endişesi olmadan tarım arazilerine izinsiz girebildikleri bir yerdi. Ebeveynler çocuklarının eve tek parça halinde dönmesini bekliyordu. Çünkü Allen's Grove gibi bir yerde çocuklar kaybolmazdı ... ta ki biri kaybolana kadar.

O günden sonra her şeyin değiştiğini hatırlıyorum, sadece kasaba için değil, ailemiz için de. Her zaman Emma'nın kayboluşunun eve çok yakın, caddenin hemen karşısında olduğuna ya da annemin tüm olayı planladığı için kendini suçladığına inanmıştım. Milyon yıl geçse de ailemin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmezdim. Ne de olsa Nicole ile birlikte onu aramışlardı,

Michael ve ben. Omuz omuza doğa parkurunda, tarlalarda ve ormanda yürüdük. Kayıp kişi posterleri astık ve telefon görüşmeleri yaptık. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Verdikleri güvenceyi hatırlıyorum: "Merak etme, onu bulacağız." Söylediklerini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Hatta annem etkinlikten elde edilen bağış parasının bir kısmını Emma'nın ailesine bağışladı. Park salıncak setine, maymun barlarına, kaydırağa, gölgeliklere, piknik masalarına, basketbol sahasına ve birkaç çiçek tarhına kavuştu. Ancak Harper ailesi Emma'yı asla geri alamadı ve ona ne olduğunu asla öğrenemediler.

İşte yine oradalar ... o kelimeler ... zihnimin tam ön saflarında.

Baban. Ortadan kaybolmadı. Sakın güvenme.

Kaybolmak . . . Bu şimdi daha da çok dikkatimi çekiyor. Belki de annem babamızın döneceğine dair umut vermiyordu. Belki de bir uyarıydı. Babam Emma'ya bir şey mi yaptı? Bunun bir kaza olduğu konusunda anneme yalan mı söyledi? Bu yüzden mi beni o şifreli son sözlerle bıraktı?

Gözlerim Nicole'e kayıyor. Donup kalmış, eli kumandada, omuzları gergin, gözleri kocaman. Onu bir kez böyle görmüştüm, ilk kez aşırı doz aldığında. Ama o ölmüyor, kendime hatırlatıyorum. Yine de, bu hayatını değiştiriyor. Dünyayı görme şekli yok oluyor. Michael da donmuş durumda. Hiçbir şeyi kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyor, kaşını bile oynatmıyor. Ama gözlerinde bir parlaklık var, sanki duygularını içinde tutuyor, onları kafeste tutmaya çalışıyor.

"Bu ... bu gerçek olamaz. Annemle babamın yaptığı bir şaka olmalı," diyor Nicole. "Değil mi?" Gözleri hâlâ kocaman ama şimdi doğrudan bana bakıyorlar.

"İkinizden birinin bundan haberi var mıydı?" Michael soruyor. Yüzlerimizi inceliyor, sanki birimizin bir şey söylemesini bekliyormuş gibi.

Tek bir kelime bile edemeden başımı sallıyorum. "Bunun gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" Nicole soruyor.

"Tabii ki gerçek. O kasetteki Emma Harper ve kaybolduğu gün." Michael televizyonu işaret ediyor.

Boş bir ekran olmasına rağmen, çamurun içinde kanlar içinde yatarkenki görüntüsünü hala görebiliyorum. Cansız gözleri kameranın objektifine bakarken, böcekler porselen teninin üzerinde geziniyor. Annem bu sırrı nasıl mezara gtrebildi? Emma'nın ailesine gveler getirir, onları akşam yemeklerine davet eder, Susan'la birlikte kızını aramak için her gün yürüyüşe çıkar ve tüm bunlar olurken onun öldüğünü nasıl bilir?

Nicole aniden ayağa kalkar. "Buna inanmıyorum," diyor oturma odasında volta atarken. Ayak sesleri geçmiş kadar ağır.

"Kendi gözlerinle gördün," diyorum sonunda, ondan çok kendimi ikna etmeye çalışarak.

Michael başını sallar ve oturduğu yerden kalkarak mutfakta kaybolur.

"Annem asla ..." Nicole'n sesi çatlıyor ve alt dudağı titriyor. "Ve babam . . ." Cmlmesini bitirmedi ama ben ne söyleyeceğini biliyordum. Babam asla kimseyi incitmezdi. Ama incitti. Toparlanıp gittiğinde hepimizi incitti.

Michael bir süre sonra elinde st üste dizilmiş  plastik bardak ve bir şişe viskiyle geri döndü. Bana ve kendisine daha fazla, Nicole'e ise daha az doldurup dağıtıyor. Konuşmadan önce birer yudum alıyoruz.

"Bu mu ... .. Yani, sence babam bu yüzden mi gitti?" Nicole'un sorusu ikimize de yönelik değildi.

Michael, "Belki de suçluluk duygusuyla daha fazla başa çıkamadı," diyor.

Kaşlarımı atıyorum. "Ama bu 1999'da oldu ve o 2015'te ayrıldı. Bu hiç mantıklı değil."

Michael'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Suçluluk duygusu sizi yavaş yavaş yiyebilir ya da bütün olarak yutabilir."

Bu konuda haklı.

Nicole bir ağız dolusu viskiden daha fazlasını içiyor. Sıvının bir kısmı dudaklarından süzülüp çenesinden aşağı damlıyor. Silmiyor. Ya fark etmiyor ya da umursamıyor. "Videoda babam bunun bir kaza olduğunu söyledi," diyor televizyonu göstererek.

Sandalyemde öne doğru eğilip fincanı iki elimle kavıyorum. "Eğer bu bir kazaysa, neden polisi aramadı?"

"Belki de olay kendi mülkünde gerçekleştiği için sorumlu tutulacağını ve annemle birlikte her şeylerini kaybedeceklerini düşünmüştür?" Michael öneriyor.

"Ya da belki kaza değildi ve anneme kaza olduğunu söyledi." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz onları tekrar içime çekmek istiyorum. Aklıma gelmişti ama bunu yüksek sesle söylemek yanlış geliyor. Babamın bizi bırakıp gitmesi onu katil yapmaz. Ama belki de onu hiç tanımıyordum.

Gözlerimin önünde bir anılar montajı oynuyor, sadece kendim için özel bir izleme. Babam bana bisiklet sürmeyi öğretiyor. Babam atletizm yarışlarımda tribünde oturuyordu. Yüzü lisemin renkleri olan mavi ve sarıya boyanmış, sanki benim pistte koşup durmamdan ziyade Green Bay Packers'a tezahürat yapıyormuş gibi. Babam dereden bir levreği yakalamama yardım ederdi. Son sınıfta aşırı antrenman ve yetersiz beslenme nedeniyle dizimi sakatladığımda babamın benimle birlikte ağlaması. Babam bana geleceğim artık tam burslu olmayacak diye bunun parlak olmayacağı anlamına gelmediğini söyledi. Babam benimle koridorda yürürken. Babam torununu kucağına aldı. Ve sonra babam. . . Emma Harper'ın cesedinin başında dururken.

Anılardan sıyrılıp etrafıma odaklanıyorum ve geçmişe takılıp kalmaktansa kendimi şimdiki zamana odaklamaya çalışıyorum. Annemle babamın eşyaları yere saçılmıştı. Acaba içlerinde 15 Haziran 1999 gecesini gerçekten neler olduğuna dair ipuçları var mı? Bir de kardeşlerim var, onlar benim için aileden çok yabancı gibiler. Michael kanepede oturmuş, alnına masaj yapıyor. Nicole parmaklarıyla kıpırdanıyor ve volta atmaya devam ediyor.

Aniden durdu ve başını bana doğru çevirdi. "Emma'nın cesedi nerede şimdi?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Onunla ne yapmış olabilirler ki? Hepimiz birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Her neredeyse çoktan gitmiş olmalı, çünkü kimse onu bulamadı," diyor Michael. "Belki gömmüşlerdir, belki tartıp dereye atmışlardır, belki de kesip teker teker atmışlardır."

"Senin derdin ne Michael?" Neredeyse tükürecektim.

Savunmaya geçercesine elini kaldırır. "Ne? Soruyu soran Nicole'du."

"Evet, ama çok kabasın. Gerçekten annemle babamın bir çocuğun bedenini parçalayacaklarını mı düşünüyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Bilmiyorum, Beth. Belli ki onunla bir şeyler yapmışlar," diye homurdanıyor. Hepimiz bildiğimizi sandığımız her şeyi bırakıyormuş gibi nefes veriyoruz. "Şimdi ne yapacağız?" Nicole soruyor.

Cevap vermiyorum çünkü gerçekten bilmiyorum. Bir yandan, Harper ailesinin Emma'ya ne olduğunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Ama diğer yandan, bunun onlara bir faydası olacak mı? Lucas liseden sonra taşındı ve babası da kısa bir süre sonra bir av kazasında öldü. Emma'nın annesi Susan hâlâ sokağın karşısındaki evde yaşamaktadır. Sağlığı yıllardır kötüye gidiyor. Sanırım kırık bir kalbin varken sağlıklı kalmak zor. Annem Susan'la çok yakındı ve bence annemin bunca yıl ondan sakladıklarını bilmek onu öldürebilirdi. Belki de bu noktada gerçek yarardan çok zarar getirir.

Ön kapının çalınmasıyla irkildik, tam olarak üç kez çalındı. Hızlı ve gürültülü, aciliyet kapıdan yankılanıyor. Omuzlarım neredeyse kulaklarımla çarpışıyor. Nicole olduğu yerde donup kalıyor, çılgınca mutfığa bakıyor. Michael sertçe yutkunuyor, adem elması çok büyük bir avı tüketmiş bir yılan gibi aşağı yukarı sallanıyor.

Annem ve babam bir cesedi gömmüş olabilirler, ancak geçmişini gömmediler
... ve şimdi, açıkça bizi yakaladı.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ BETH

Elim neredeyse ağır çekimde kapı koluna gidiyor, referans çerçevem titriyor, sanki eski bir korku filmi birinci tekil şahıstan çekilmiş gibi. Eğer bu bir film olsaydı, Emma Harper'ın hayaleti ya da babamın kaçıp gittiği ve annemin mezara götürdüğü korkunç sırrı bilen biri kapının diğer tarafında olurdu.

"Kim o?" Nicole diğer odadan fısıldıyor.

Onu susturuyorum ve kapıya odaklanıyorum, elim kapı koluna bir santimden daha az bir mesafede duruyor, kavıyor, döndürüyor ve açmaya hazır. Dört kare opak pencereden bir insanın dış hatlarını görebiliyorum. Ziyaretçimiz uzun boylu, en az 1.80 boylarında, geniş omuzlu, bir o yana bir bu yana kayıyor, gergin görünüyor. Beni görebiliyorlarsa, eminim ben de onlara aynı şekilde görünüyordum... gergin. Verandanın ışığını yakıp kapıyı açtığımda düşünmüyorum. Beyni kapatmak bazen korkuyu aşmanın tek yoludur.

Güveler ve minik böcekler başının üstündeki tavandan sarkan altın ışığa üşüşüyor. Midem düşüyor, sonra ciğerlerime doğru çırpınıyor. Kalbim eskiden koşabildiğimden daha hızlı atıyor. Ve beni ondan ayıran perdedeki binlerce kesik alüminyum karenin arasından sızan serin gece havasına rağmen tenim terliyor. Yıllar oldu, yıllardan fazla ve o hiç değişmedi. Ama sanırım aşık olduğunuzda

Bir insana aşık olduğunuzda, onu ilk gördüğünüz haliyle hep aynı görünür. Her zaman elması kesebilir diye şaka yaptığım o keskin çene hattı ve okyanusun yakından nasıl görüldüğünü hayal ettiğim o mavi gözler var. Hafifçe gülümsüyor ve sanırım ben de ona karşılık veriyorum. Ama yüzümün ona nasıl görüldüğünden emin değilim.

"Hey, Beth," diyor.

"Selam, Lucas." Kelimelerim nefes nefese çıkıyor. Boğazımı temizleyip duruşumu değiştiriyorum, ne söyleyeceğimden ya da nasıl davranacağımdan emin değilim.

Elini uzatıyor ve içinde Saran ambalajında paketlenmiş bir somun ev yapımı muzlu ekmek var.

"Ben ..." diye kekeliyor. Bir zamanlar iki insanın olabileceğinden daha yakındık ve şimdi neredeyse yabancıyız, ama bizi birbirimize bağlayan bir aşinalık var ve bu karşılaşmayı daha da karmaşık hale getiriyor. "Annene olanları duydum. Çok üzıldüm." Gözlerinin kenarları kırışıyor ve çenesini düşürüyor.

Annemden bahsedilmesi önce kalbimi sızlatıyor, sonra da az önce televizyon ekranında gördüklerimi hatırlayarak gerçekliğe geri döndüğümde karnıma bir yumruk gibi iniyor. Nefes alışım değişiyor. Annemin son nefesleri gibi hızlı, kısa ve düzensiz. Gözlerim yaşlarla doluyor. Nefes almaya, göz kırpmaya çalışıyorum ama bu sefer başarabileceğimi sanmıyorum. Ona kız kardeşi hakkında öğrendiklerimi anlatmak istiyorum. Ona kaseti göstermek istiyorum ama bunun kabuk bağlamış bir yarayı deşmek, zaten iyileşme sürecinde olan bir şeyi ortaya çıkarmak gibi olacağını biliyorum. Ve video önemli bir şey sağlamıyor. Bize cesedin nerede olduğunu söylemiyor. Sadece babamın onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu -kaza olsun ya da olmasın- ve ailemin Emma Harper'a ne olduğunu bildiğini ortaya koyuyor. Bunu bildirmek yerine, örtbas ettiler. Lucas'a söylemeden önce daha fazlasını bilmem gerek, tabii söyleyebilirim.

Sonunda birkaç kez başımı salladım ve ekmek somununu ondan aldım.

"Annemin tarifi." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. Sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Ben yaptım, tadı güzel değilse suç bende," diye ekliyor Lucas topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. Yarım bir gülümseme atıyor ama hemen kayboluyor ve bunun benim yüzümden olduğunu varsayıyorum. İşlediği bir suç yüzünden sorguya çekilen birinin bakışlarına sahip olduğuma eminim.

Tek söyleyebildiğim "Teşekkürler," oldu.

Yumuşak ekmeği sıkıldığını fark ettiğimde, tutuşumu gevşetiyorum ve yere düşmesine neden oluyorum. Almak için hemen eğildim. Somun çok sıkı tuttuğum yerden ezilmiş ve ezilmiş. İşte o ve ben böyleyiz - bir zamanlar sevgiyle yapılmış ve mükemmel bir kalıba sokulmuş şekilsiz bir şey. En mükemmel şeyler bile baskı altında parçalanır.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Muhtemelen en iyisi bu. Tarifte şeker yazarken yanlışlıkla tuz kullanmış olabilirim," diye şaka yapıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve bu bana yabancı ve yanlış geliyor. Bu rahatlamayı hak etmiyorum.

"Annen nasıl?" diye sordum.

Yanaklarını üflüyor ve kısa bir süre sağa bakıyor. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Bu yüzden ona göz kulak olmak için döndüm. Laura'nın vefatını duymak bugün onu gerçekten çok üzdü." Ayaklarını sürüyerek yürüyor.

Şehre döndüğünü fark etmemiştim. Son duyduğumda evliydi ve Grove'un birkaç saat kuzeyindeki Wausau'da yaşıyordu. O ve Susan'ın annemin vefatını duymalarına şaşırmadım. Buralarda haberler hızlı yayılır ve kötü haberler daha da hızlı yayılır. Herkes onun iyi olmadığını ve günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Meraklı bir komşu cenaze evinin cenazeyi almaya geldiğini görmüş olmalı.

Ben bir şey söylemeyince "Nasılsın?" diye ekliyor. "İyiyim."

Değilim ama sen öyle diyorsun.

Sempatik bir bakış atıyor çünkü iyi olmadığını biliyor. Daha fazla burnunu sokmuyor. Çok uzun zamandır konuşmamış olsak da, özünde birbirimizi hâlâ tanıyoruz. Ama benim özüm aynı değil. Ailemin günahları yüzünden artık çürümüş durumda. Ona baktığımda tek görebildiğim derenin kenarında ölü yatan küçük kız kardeşi. Bakışlarımı kaçırıyorum, önce ayaklarıma, sonra tekrar ona, hayır, başının üstüne. Gözlerinin içine bakamıyorum. İçimi görecektir.

"Sadece uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim, o yüzden seni yalnız bırakayım," diyor Lucas topuklarının üzerinde tekrar sallanarak.

Dönmeye başlıyor ve o anda güçlü bir çekim hissediyorum, sanki birbirimize çekilmiş iki mıknatıs gibiyiz. Hayatı pişmanlık duymadan yaşamamız gerektiğini söylerler, ama ben bir ömür boyu pişmanlıklar yaşadım ve en büyük pişmanlığım tam önümde duruyor.

"Yarın sabah benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" Daha bunun ne anlama geleceğini düşünmeden soruyorum.

Lucas durdu ve bana baktı. Eskiden onunla sabah koşullarına çıkardık ama dizimi sakatladıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Pek çok parçamız böyle ham kalıyor, asla tam olarak iyileşmiyor.

Dudağının köşesi kalkıyor. "Evet. Saat yedide uğramama ne dersin?"

Başımı sallıyorum ama gülümsemiyorum. Dudaklarımı kaldıramıyorum. "Bu bana iyi geliyor."

"O zaman bu bir randevu." Yanakları kızarıyor. "Yürüyüş demek istedim," diyor başını sallayarak. "İyi geceler, Beth." Verandanın basamaklarını koşarak iniyor ve bana bir kez daha bakıyor.

Kaldırımından aşağı inişini ve uzun araba yolumuza çıkışını izliyorum, yolu yarılayana kadar kapıyı kapatmak için bekliyorum.

Nefes veriyorum, suçluluk duygusunun da sona ermesini umuyorum. Ama geçmiyor. Hâlâ orada, midemin çukurunda bir tümör gibi oturuyor, iltihaplanıyor ve büyüyor. Kendimle zar zor yaşayabiliyorum ve sadece bir saattir tanıyorum. Annem bu korkunç sırla yirmi yıldan fazla nasıl yaşadı?

ON DÖRT NICOLE

Peynirli pizza dilimini tabağıma atıyorum. Pizzanın tadı olması gerektiği gibi değil. Karton kıvamındaki hamuruyla yavan. Peynir yapış yapış ve yağlı olsa da bana hiç keyif vermiyor. Damak tadım bunu yemek olarak algılamakta zorlanıyor ve bunun pizzanın kalitesiyle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Emma Harper'ın videosuyla ilgili. Sanırım artık her şeyin tadı farklı olacak.

Michael masanın diğer ucunda oturmuş, ikinci dilimini çiğniyor. Belki de tadı ona aynı geliyordur. Her iki ısırıktan sonra bir kutu PBR içiyor, belki de zorla yiyordur. Beth bir dilim yedi ama kabuğunu yemedi. Pişmiş hamurdan başka bir şey sunmayan pizzanın en çıtır, en sert kısmı olan kabuğu hiç sevmedi. Bence insanlar bir şeyi iki nedenden ötürü sevmez: ya gerçekten sevmeyiz ya da bize başka bir şeye daha fazla değer verme fırsatı verdiği için sevmeyiz. Ve hayatta fazla bir şeyiniz olmadığında, nefret edeceğiniz şeyler tükenmeden önce nefret edebileceğiniz çok fazla şey yoktur. Yani, Beth kabuğu seçti. Michael bu kasabayı seçti. Ve ben kendimi seçtim.

Beth'in dolaplardan birinde bulduğu kırmızı şarapla yarısı dolu bir fincandan yudumluyorum. Tadı sirke gibi ama umurumda değil. Damarlarım karıncalanıyor. Artık hep öyle. Henüz çökmemiş bir damara iğne batırmak harika olurdu. Tüm sorunlarımı ortadan kaldıracaktı. Tek bir yumru

Suçluluk, acı, keder. Michael ve Beth'in VHS kasetini düşündüklerini biliyorum ama aklımdan geçenleri bilseler ne kadar iğrenirlerdi merak ediyorum. Düşüncelerim eyleme dönüşmeden önce dikkatimi dağıtmam gerekiyor, bu yüzden Beth'e bakıyorum.

"Yarın sabah Lucas'la takılacaksın. Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordum.

"Artık iynin ne olduğunu bilmiyorum," diyor omuz silkerek ve bardağından bir yudum alıyor. Bardak ılık Seagram's ile dolu. Buz bile koymamıştı ve eminim sadece acıyı uyuşturmaya çalışıyordu.

Sandalyemde kayıyorum, bacaklarımı simit şeklinde yeniden katlıyorum. "Ona videodan bahsedecek misin?"

"Bilmiyorum," diyor bardağına bakarak.

Michael sandalyesinde arkasına yaslanır. "Ne yapacağımızı gerçekten düşünmemiz gerekiyor."

Beth'in gözleri ona kayar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, annemle babamın sırrını saklayacak mıyız yoksa birine söyleyecek miyiz?" Beth, "Bu Lucas ve Susan'ı rahatlatır," diyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Öyle mi olacak? Yoksa Emma'yı öldürenin bir yabancı değil de komşuları, arkadaşları olduğunu bilmek onlara daha fazla acı mı getirecek?"

"Babama ne olduğunu öğrenmek için dünyada hiçbir şey vermez miydin?" diye soruyor.

"Bana bir saat önce sorsaydın, evet derdim." Başımı eğip kucağıma bakıyorum. "Ama annemle babamın yaptıklarını gördükten sonra, ona ne olduğunu bilmek istediğimden pek emin değilim."

Beth, "Babam kasette bunun bir kaza olduğunu söyledi," diye itiraz ediyor. Michael gözlerini devirir. "Evet, bu aileden kaçan adama güvenelim."

"O hâlâ bizim babamız." Sesi uysal ve kendinden emin çıkmıyor.

"Ebeveyn olmanız kötü şeyler yapamayacağınız anlamına gelmez. Ted Bundy'nin bir kızı vardı, BTK katilinin de öyle. Eminim çocukları kendilerine '*Ama o bizim babamız*' demişlerdir. *O asla yapmaz*. Herkes her an her şeyi yapabilir" diyorum, doğrudan kız kardeşime bakarak.

"Babamı dünyanın en kötü şöhretli iki seri katiliyle karşılaştırıyor olamazsın." Alay ediyor ve başını sallıyor.

"Sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum.

Beth serçe parmağının tırnağını ısırtıyor ve bir parçasını koparıyor. Tırnağı dişlerinin arasından çekip uzaklaştırıyor. "Bence Susan'a söylemeliyiz. Bilmeye hakkı var."

"Muhtemelen onu öldürecek," diyor Michael. "Haklı," diye ekliyorum başımı sallayarak.

"Ama yapılacak doğru şey bu," diyor Beth, sesinde çok az inanç olsa da.

Bu, doğru ya da yanlış bir cevabın olmadığı durumlardan biridir. Sadece birini seçmeniz ve daha sonra kendinizi o anda en iyi kararın bu olduğuna ikna etmeniz gerekir.

Gözlerim Michael'a kayıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim çünkü ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz."

"Yeterince biliyoruz," diyor Beth. Her kelime yavaşça ve noktalanarak çıkıyor.

Michael bakışlarını elinde tuttuğu biraya çevirir. "Bence herhangi bir karar vermeden önce bunun bizim ve annemle babam üzerindeki etkilerini düşünmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" Beth'in gözleri yarıldı.

"Bunu bir düşün, Beth. Brian ve Laura Thomas'ın kızı olarak mı tanınmak istiyorsun, bir çocuğu öldürüp cesedinden kurtulmuş olabilecek bir çift olarak mı? Eğer bu ortaya çıkarsa, asla başka bir şey olamazsın." Michael içkisini yudumlar.

"Umurumda değil," diyor.

"Ben biliyorum." Bira şişesini biraz zorlayarak yere bırakıyor. Masaya çarpıyor.

Michael'a katılmak üzereydin ki Beth araya girdi. "Oh, siktir git, Michael. Kaliforniya'daki büyük evine geri dönecek, pahalı viskini yudumlayacak ve tıpkı daha önce yaptığın gibi bu olaydan hiç etkilenmeden hayatına devam edeceksin."

Başını öne eğiyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı akar. Daha önce hiç geçilmemiş topraklardan geçen biri gibi yavaşça düşüyor. Biraz zikzak çiziyor, dudağının köşesine değiyor, sonra çenesine doğru akıyor, çene çizgisine yapışıyor, düşmeyi reddediyor.

"Michael'a katılıyorum," diyorum. "Bununla tanınmak istemiyorum." "Keş olmaktan bir adım önde," diye mırıldandı Beth.

Oturduğum yerden aniden kalkıyorum ve eski ahşap sandalyeyi geriye doğru savuruyorum. Sandalye parke zemine çarpıyor ve millerden biri çatlayıp iki parçaya ayrılıyor. "Canın cehenneme, Beth. Kendini çok mu harika sanıyorsun? Bir montaj hattında çalışıyorsun, donmuş sebze torbalarını kutulara koyuyorsun. Kendi kızın bile seninle konuşmuyor, bu yüzden senin için de bir basamak atlamak gerektiğini söyleyebilirim."

Beth parmağıyla beni göstererek, "Sakın kızım hakkında konuşayım deme, seni çatlak," diye bağıyor.

"Yeter!" Michael yumruğunu masaya vurarak her ikisini de şaşırttı Biz.

Beth'in gözleri kocaman ve ağzı sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi kısmen açık.

ona da bağırır, ama bağırılmaz. Michael'ın gözyaşı kayboldu, ya gömleğine düştü ve pahalı malzeme tarafından emildi ya da buharlaşıp havaya karıştı. Derin bir nefes alıyorum, kırık sandalyeyi kaldırıyorum ve parçalanmış mili yerde bırakarak yerime oturuyorum.

"Birbirimizle kavga etmenin bir faydası olmayacak. Her şeyi gözden geçirmeyi bitirelim ve Emma'ya gerçekte ne olduğu ya da cesedinin nerede olduğu konusunda bize bir fikir verecek kadar şey bularsak, bunu rapor edeceğiz. Eğer bulamazsak,

Hayatımıza devam edeceğiz ve o kaseti gördüğümüzü bile unutacağız" diyor kararlı bir ses tonuyla.

Beth ağzını kapatıyor ve dudaklarını büzüyor. Michael'ın gözleri aramızda gidip geliyor. "Anlaştık mı?"

Başımı sallıyorum çünkü bu bana doğru geliyor. Gerçekten anlatacak pek bir şeyimiz yokken neden birine söyleyelim ki?

Michael Beth'e bakar, bir yanıt beklemektedir. Beth içkisinin kalanını yudumlar ve bardağı güçlkle yere bırakır. "Peki," der isteksizce.

"Ve eğer bir şey bulamazsak, tıpkı annemin yaptığı gibi onu mezarımıza götürürüz, değil mi?" diye ekler ve onun da aynı fikirde olduğundan emin olur.

Beth hafifçe kısılmış gözlerle ona bakıyor. "Tamam." Sözcük çok az bir inançla hırıltılı bir şekilde çıkıyor. Ona inandığımdan emin değilim. Lucas'ı sevmekten hiç vazgeçmemişti, evliyken bile, bunca yıl sonra bile ve bugünden önce onu on yıldan fazla bir süredir görmemiş olmasına rağmen. Yine de Michael'a güveniyorum. Bu iş hangi yöne giderse gitsin onur duyacaktır.

"Güzel, o zaman hepimiz aynı fikirdeyiz." Başını salladı.

Masadan kalkıyorum ve üzerinde *Günlükler* yazan kutunun bulunduğu oturma odasına gidiyorum. Bana özel olarak bırakılan birkaç şeyden biri.

"Ne yapıyorsun?" Beth sesleniyor.

Yere oturup karton kutuyu açarken, "Emma Harper'a ne olduğuna dair bir ipucu varsa, buralarda bir yerde olmalı," diyorum.

Sanki ona yardım ettiğim için bana teşekkür ediyormuş gibi hafifçe gülümsüyor. Ama bunu onun için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum.

OceanofPDF.com

ON BEŞ LAURA

15 HAZİRAN 1999

Öğleden hemen sonra ve güneş gökyüzünde batmış, küçük etkinliğimizin üzerinde ısıt ısıt parlıyor. Mükemmel bir gün için mükemmel bir hava. Kasaya sekiz adet bir dolarlık banknot atıyorum ve daha önce hiç tanımadığım dört kişilik bir aileye gülümsüyorum. Çekiliş biletlerini topluyorlar ve giriş gişesinden parka doğru ilerliyorlar.

Bir el omzuma dokunuyor. "Harika bir katılım," diyor Susan, gülümseyerek.

Sarı saçları çenesinin bir santim altında durur ve mavi gözleri bir yuvada yumurtadan çıkmayı bekleyen iki kızılgerdan yumurtasına benzer. O, kocası ve iki çocuğunun sokağın karşısındaki eve taşındıkları 1990 yılından beri kapı komşusuyuz. Susan'ı hemen sevdiğimi hatırlıyorum. Öyle sıcak bir kişiliği var ki, öyle olmasanız bile kendinizi güneş ışığının altında duruyormuş gibi hissediyorsunuz.

Başımı salladım ve parka baktım. Yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğünde, kasabanın merkezinde, büyük dişbudak ve ak meşe ağaçlarıyla dolu. Bugün insanlarla ve heyecanla dolup taşıyor. Grove, filmlerde ve dizilerde gördüğüm o büyük şehirlerden biri gibi. Çevre kasabalardan yüzlerce insan Groovin' in the Grove bağış etkinliğine katılmak üzere bu küçük, şirketleşmemiş topluluğumuza akın etti.

"Bunu başardığımıza inanamıyorum" diyorum, etrafıma bakıp her şeyi anlamaya çalışarak. Karnaval oyunları, yiyecek stantları, çocuklar için cılız bir roller coaster ve bir Tilt-A-Whirl var. Bir palyaço balonları şişiriyor, onları çocuklar için kılıçlara ve kanişlere dönüştürüyor. Brian'ın mikrofonla güçlendirilmiş sesi tüm gürültüyü kesiyor. On masa dolusu her yaştan insan oyuncu kartlarına odaklanıp tombala kağıtlarını dabber'larla işaretlerken B9 diye sesleniyor.

"Başardın." Susan omzunu bana çarpıyor. "Sensiz yapamazdım."

"Bence yapabilirdin, ama iltifatını kabul ediyorum." Burnunu kırıştırarak gülüyor.

"Hey, hızlıca bir fotoğraf çekilelim," diyerek yaklaşmasını işaret ediyorum. Boynumdan sarkan kalın kayışı çıkarıyorum. Nikon 28Ti fotoğraf makinesine bağlı, paramızın yetmediği bir makine. Brian geçen Noel'de bana sürpriz yapmıştı. Ona geri almasını, çok fazla olduğunu söyledim ama fişini kaybettiğini iddia etti. Yalan söylediğini biliyordum. Her zaman berbat bir yalancı olmuştur. Ama benim iyiliğim için yalan söylüyordu çünkü o kadar parayı asla kendime harcamayacağımı biliyordu. Bu yüzden bana yalan söylemesine izin verdim ve kamerayı sakladım.

"Peynir," diyorum, bizden olabildiğince uzağa uzatarak. Yan yana duruyoruz, kollarımızı birbirimizin omuzlarına doluyoruz ve gülümsüyoruz. Kamera tıkırdıyor ve kurmalı bir ses çıkarıyor.

Kayışı tekrar boynuma doluyorum ve kameranın göbek deliğimin hemen üzerinde serbestçe sallanmasına izin veriyorum.

"Bunun bir kopyasını istiyorum," diyor Susan.

"Elbette, çift parmak izi alacağımdan emin olabilirsiniz."

Bana teşekkür ediyor ve tekrar parkı gözlemlemek için dönüyoruz.

Nicole'ün Nirvana tişörtü ve eskiden güzel bir pantolon olan kot pantolon giydiğini görüyorum. Babasının flanel düğmeli tişörtlerinden birini beline bağlamış. Bir çuval yarışının başlaması için geri sayarken, bir sıra çocuk ve hatta bazı yetişkinler omuz omuza durmuş onun *Başla* demesini bekliyor. Elllerinde patates çuvaları, bellerine kadar tutuyorlar,

ayaklar ve bacaklar içeri sokuldu. Nicole saymaya daha önce konuştuğumuz gibi üç yerine yirmi ile başladı ve insanlar inlemeye başladı. Sonunda *Başla* dedi ve yarışmacılar öne atladı.

"Emma'ya bakın!" Susan ışıldıyor. Gözlerim Britney Spears tişörtü giymiş ve kararlı bir bakış atan kızını buluyor. Diğerleri geride kalırken ya da yere düşerken o gülümseyerek ve gülerek hızla öne geçiyor.

"Yürü, Emma!" Susan
alkışlıyor. "Çok hızlı,"
diyorum.

"Evet, çoğu gün ona zar zor yetişebiliyorum." Susan kıkırdar ve kızını alkışlar.

Christie Roberts bir ivme yakalıyor ve Emma'ya yetişiyor. Ondan beş yaş ve bir karış daha uzun olduğu için avantaj ondadır ama Emma kazanmaya kararlıdır. İkili başa baş gidiyor, ta ki Christie kayıp yüzüstü çimlere yuvarlanana kadar. Emma'nın sarı saçları bitiş çizgisini geçip birinci olurken her yöne savruluyor. Patates çuvalından atlıyor ve Nicole kolunu kaldırarak Emma'yı Groovin' in the Grove çuval yarışı şampiyonu ilan ediyor.

Parkı tekrar tarayıp diğer iki çocuğumu arıyorum. Michael en uçta, sırtı bana dönük olmasına rağmen, o olduğunu biliyorum. Gözlerim bağlı olsa bile, mesafe ne olursa olsun çocuklarımı her yerden fark edebilirim. Anneler bilir. Çitlerle çevrili hayvanat bahçesinde, yavru bir keçiye saman yemi veriyor. Parkın en sağ köşesinde, yerel bir grup Alan Jackson'ın "Chattahoochee" şarkısıyla setlerine başlıyor. Performanslarını sergiledikleri sahne yerel Boar's Nest barı tarafından sağlanmış. Barmenler taze fiçılardan soğuk bira servis ederken insanlar Solo bardaklarından yudumluyor, müzik eşliğinde sallanıp dans ediyor.

"Anne, anne!" Emma Susan'a doğru son sürat koşarak sesleniyor. "Bak ne kazandım." Elini kaldırmış, birincilik madalyası olan mavi kurdeleyi gösteriyor. Turuncu renkli bir ruh hali yüzüğü ince parmağına gevşekçe oturuyor.

"Vay canına! Bunu gururla sergilemelisin," diyor Susan, kurdeleyi kızının tişörtüne iştiririrken.

"Seni orada gördük." Bir kaşımı kaldırıp gülümsedim. "Birkaç genç çocuğu bile dövmüşsün."

"Bir de erkeklerin kızlardan daha güçlü olduğunu söylerler." Emma kıkırdar ve dizini tokatlar.

"Yumurta fırlatma başlamak üzere. Oynuyor musunuz?" Susan parkın yarısında, eşleşip iki sıra halinde dizilme sürecinde olan bir grup insanı işaret ediyor.

"Evet, bugün bütün mavi kurdeleleri toplayacağım," diyor Emma başını sallayarak. Yaşının üç katı bir kızın özgüvenine sahip ve şimdiden onun bir gün tüm dünyayı ele geçireceğini hayal edebiliyorum.

"O zaman dışarı çıkıp bir ortak bulsan iyi olur," diyor Susan, sırtını sıvazlayarak.

Emma topuklarının üzerinde döner ve yumurta fırlatmaya doğru fırlar, sıradan bir sıçrama ile tam bir koşu arasında geçiş yapar.

Parkı tekrar tarıyorum, büyük kızımı arıyorum, erkek arkadaşıyla kaçmamış olmasını umuyorum.

"Beth ya da Lucas'ı gördün mü?" Soruyorum.

"Her şeyi ayarladığımız zamandan beri yoklar. Buralarda bir yerde olmalılar," diyor elini sallayarak.

Susan benim gibi endişelenmiyor ve bu yüzden ona imreniyorum. O benim gibi bir kayıpla karşılaşmadığı için bunu kavrayamıyor. Ama biliyorum ki en kötü şeyler her zaman bir anda olur ve bir kez bunu yaşadığınızda, sonsuza kadar tetikte olursunuz, tekrar olması için kendinizi hazırlarsınız. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet çünkü sizi bir yandan anı yaşamaya zorlarken bir yandan da bir sonrakinden korkmaya itiyor.

Susan elini omzuma koydu. "Neden gidip ortama karışmıyorsun? Kabulleri izleme sırası bende."

"Emin misiniz?"

"Evet, git, ben iyiyim."

"Pekâlâ. Uzun sürmez, sana bir sosisli sandviç getiririm," diyorum.

"Bir bira da harika olur." Gülüyor ama ciddi olduğunu biliyorum.

Parkın derinliklerine doğru ilerlerken Grove'dan birkaç kişiyle selamlaşıyor ve gülümsüyorum. Birçoğu etkinliği övüyor ve ben de her birine aynı şekilde yanıt veriyorum; tüm gönüllüler, bağışlar ve her şeyin organize edilmesine yardımcı olan diğerleri olmadan bunu yapamazdım. Bir el omzuma dokunarak beni irkiltti. Nicole'u bulmak için döndüm.

"Artık arkadaşlarımla takılabilir miyim anne?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bunu aştığını anlatmaya çalışıyor. Nicole benim gönüllülerimden biri değildi ama ona istediği yeni Blink-182 CD'sini alacağıma söz verince kabul etti.

Parkı tekrar taradım. Michael artık hayvanat bahçesinin yakınında değil. Onu yumurta atma oyunu için sıraya girerken görüyorum. Brian bir grup bingo oyuncusuna B4 diye sesleniyor. "Umarım içinizden biri fıçı bitmeden kazanır." diye ekliyor. Bir avuç kıkırdama topladı. Başımı sallıyorum ve onun sevimsiz şakasına gülüyorum.

"Anne!" Nicole inleyerek dikkatimi çekti. "Kız kardeşin nerede?"

"Nereden bilebilirim ki? Muhtemelen Lucas'la oynaşmaya gitmiştir."

Ona sert bir bakış attım ve derin bir iç çektim, umarım benimle dalga geçiyordur ve söylediklerinde gerçek payı yoktur. Beth neredeyse on yedi yaşında ve gençlerin nasıl olabileceğini biliyorum ama küçük kızımın büyümesine henüz hazır değilim.

Parkı bir kez daha incelerken sonunda Beth'i görüyorum. Yerel bir grup Lonestar'ın "Amazed" şarkısını çalarken o sahnenin önünde Lucas'la yavaşça dans ediyor. Beth'in elleri Lucas'ın boynuna dolanmış, Lucas'ın kolları da Beth'in beline sarılmış. Müzik eşliğinde bir ileri bir geri sallanıyorlar, gözleri birbirlerinden hiç ayrılmıyor. Genç bir aşk olabilir ama bu gerçek aşk olmadığı anlamına gelmez. Brian'a onun yaşındayken de aynı gözle bakıyordum ve hala bakıyorum.

Fotoğraf makinesini kaldırıp gözümü vizörün üzerine yerleştiriyorum ve önce ikisinin, sonra da birkaçının fotoğrafını çekiyorum - Michael'ın göğsüne çarpan bir yumurta, Brian'ın tombala makinesinden bir top çekmesi ve Nicole'ün tam önümde yüzünü buruşturması.

"Anne, oyunbozanlık etmeyi bırak."

Fotoğraf makinesini bırakıyorum, tekrar askısından sarkmasına izin veriyorum ve vahşi çocuğuma odaklanıyorum.

"Artık arkadaşlarımla takılabilir miyim?"

"Tamam, ama akşam yemeğinden önce evde ol ve kardeşine göz kulak ol."

"Evet, evet, evet," diye mırıldanıyor kendi yaşındaki gençlerle dolu bir masaya doğru koşarken. Onun gibi giyinmişler -grunge dedikleri tarzda. İçlerinden sadece birini tanıyorum, Casey Dunn adında bir çocuk. O ve Nicole ortaokuldan beri arkadaşlar ve Nicole üzerinde iyi bir etkisi var gibi görünüyor. Diğerlerinden o kadar emin değilim.

"Anne!" Michael dikkatimi çekerek mızızlanıyor. Yumurta sarısı gömleğine sıçramış. "Bak ne yapmışlar," diyor pisliği göstererek. Gözlerinde yaşlar var ama kaçmıyorlar. Ağlamamaya çalışıyor.

"Tatlım," diyorum, onunla göz hizasına gelip omzunu sıvazlıyorum. "Neden eve gidip hemen üstünü değiştirmiyorsun? Kirli gömleğini çamaşır makinesine at, ben sonra hallederim."

"Ama su balonu fırlatmayı kaçıracağım," diye sızlanıyor.

"Hayır, kaçırmayacaksın. Ve her ihtimale karşı başka bir tişört getir," diye takılıyorum.

Ayağını yere vuruyor ve başını öne eğiyor. Elimi çenesinin altına koyup kaldırıyorum ve döndüğünde ona pamuk şeker vaat ediyorum. Bu gülümsemesini sağlıyor ve onu harekete geçiriyor. Sokağın karşısına geçip yolumuza çıkıyor. Buradan posta kutusunu görebiliyorum, bu yüzden araba yoluna ulaşana kadar gözümü ondan ayırmıyorum.

"Hey, bebeğim," diye sesleniyor Brian arkamdan.

Döndüğümde onu elinde iki bardak bira ve yirmi yıl önce aşık olduğum o çocuksu sırıtışıyla buluyorum. Beyaz bir tişört ve Wrangler kot pantolon giymiş, aradaki mesafeyi kapatıyor ve eğilip dudaklarıma sıcak bir öpücük konduruyor. Karnımın içinde bir sürü kelebek kanat çırpıyor. Brian'ın üzerimde hep böyle bir etkisi vardır.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona gülümseyerek.

Bana bir bira uzattı. Bir yudum aldığımda kalın köpüklü kafa dudağıma yapışıyor.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Onun yanından geçip parka bakıyorum. Gözlerim uzun boylu, at nalı bıyıklı, uzun ince saçlı ve hafif kamburu olan Charles'a takılıyor. Kırk yaşlarında ve sokağımızın köşesinde yaşıyor. Sadece kendisi değil, kurtulmayı reddettiği köhne araçlarla dolu bahçesi de göze batıyor. Tek başına durmuş, insan piramidi oluşturmaya çalışan bir grup genç kıza bakıyor. Bir elinde bira, diğer elinde ise işaret parmağı ile başparmağı arasına sıkıştırdığı yanan bir Marlboro sigarası var.

"Sadece göz kulak olabilir misin?" Brian'a söyledim.

Eşyalar derken Charles'ı kastediyorum ama belirtmiyorum.

"Evet, tabii. Çocuklar nerede?" Brian soruyor.

Ona Michael'ın gömleğini değiştirmek için eve koştuğunu söylüyorum ve sonra Beth ile Lucas'ın olduğu sahneyi işaret ediyorum.

"Tanrı aşkına!" İnledim.

Bakışlarım Nicole'e kayıyor. "Lanet

olsun." "Ne?" Brian soruyor.

Gözleri parmağımı takip ederek önce tüm kasabanın önünde erkek arkadaşıyla öpüşen Beth'e, sonra da piknik masasında oturmuş birasını yudumlayan Nicole'e gidiyor. Bir adım öne çıkıp ikisine de bağarmaya hazırlanıyorum ama Brian beni durduruyor.

"Ben hallederim, Laura."

Ağır bir iç çekerek ellerimi kalçalarımın atıyorum. "Bu kızlar beni erken mezara gönderecek."

"Şimdi annenin, sen ve ben o yaşlardayken, gizlice kaçıp, botları vurup, doğa parkurunda bira içerken neler hissettiğini biliyorsun." Brian kaşlarını sallıyor.

"Oh, dur. O kadar da kötü değildik."

Alnımdan öpüyor ve fısıldıyor, "Senin çok kötü olduğunu hatırlıyorum."

Kıkırdıyorum ve elimi şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. Bir an için yeniden ergenlik çağındaymışız gibi hissediyorum. Ama şu anda sahip olduğumuz şeyi daha çok seviyorum - on yıllar, çocuklar, bir ev ve birlikte inşa ettiğimiz bir hayatla örülü derin bir bağ. Dünyaları verseler vazgeçmem.

"Pekâlâ, sert baba yüzümü takınmanın zamanı geldi," diyor yüz ifadesini ciddileşmeye zorlayarak. Brian sanki bir görevdeymiş gibi Nicole'e doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden aptalca bir bakış fırlatıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Buradayım anne!" Michael bağılıyor.

Tam arkamı döndüğümde, toplanmış bir gömlek bana doğru fırlıyor, ama yüzüme çarpmadan yakalıyorum.

"Bu da ne?"

"Fazladan tişörtüm çünkü su balonunu da düşüreceğimi düşünüyorsun." Gözlerini deviriyor.

"Ben öyle düşünmüyorum, Michael. Sadece hazırlıklı olmak daha iyi," diyorum gömleği açıp omzuma asarken.

"Her neyse." Omuz silkiyor ve su balonu fırlatmaya doğru koşarak uzaklaşıyor.

Parkı tekrar gözlemlerken gözlerim Charles'a takılıyor. Sigarasının izmaritine bir fiske vuruyor ve eski, kirli çizmesiyle üzerine basarak onu yere gömüyor. Brian'ın her zaman aklıma getirdiği, midemde uçuşan kelebekler yok oldu. Onların yerine bir batma hissi, bir uyarı var

Kötü bir şey olmak üzere. Bunu biliyorum çünkü daha önce de hissettim.

OceanofPDF.com

ON ALTI BETH

Yataktan çıkıp üzerime kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı geçirdiğimde ev ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Dün gece birkaç saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Uyuduğumda bile rüyamda annemi ve babamı gördüm ve bu rüyalar hızla uyanamadığım kâbuslara dönüştü. Komodinin üzerindeki beyaz zarf gözüme çarpıyor, üzerinde annemin el yazısıyla adımın yazılı olduğu zarf. Açıp ne dediğini öğrenmek istiyorum ama yapamıyorum. Avukatın sözleri aklıma *geliyor*: "*Ölülerin isteklerine her zaman saygı duymalısın*. Ve ben de öyle yapacağım. Yarından sonraki gün küllerini araziye serpeceğiz ve o zaman okuyacağım.

Gümüş anahtar zarfın yanında duruyor, komodinin lambasından gelen ışık onu yakaladığında parlıyordu. Kilitli kutuyu çevreleyen hiçbir kural ya da son dilek yoktu. Onu her an açabilirim ama ne bulacağımdan korkuyorum. Ailemizin karanlık sırrını saklamak konusunda ben de endişeliyim. Bugün biraz daha rahat hissediyorum, bu da endişe verici. Dün kusar gibi her yere kusacağımı düşünmüştüm. Bugün daha çok mide ekşimesi gibi, yemek borumda sürünüyor. Belki yarın midemde oturacak, ağır, sindirilmeyi reddeden aşırı işlenmiş yiyecekler gibi.

Ön kapı çarparak beni irkiltiyor ve sonra tekrar sessizlik oluyor. Michael'ın ayak işlerini yapmak ya da bir kafede işlerini halletmek için çıktığından eminim. Nicole'ün gece yarısı odasından çıktığını duydum. Eşyalarını karıştırıyordu.

Mutfaktaki bazı kutuları ve dolapları karıştırıyordu. Ne aradığından emin değilim ama umarım bir şey çalmamıştır.

Anahtarı komodinden alıyorum, gözümün önünde tutuyorum, yakından inceliyorum ve onunla ne yapacağımı düşünüyorum. Karar veremeyince, yatağın ve bazanın arasına koyup sadece kendimden değil, kardeşlerimden de saklıyorum. Asla çok dikkatli olamazsınız. Bu annemin söylediği bir şeydi, ancak kendi tavsiyesine uymadığımı düşünmeye başlıyorum.

Mutfakta kendime bir fincan kahve dolduruyorum. Michael yapmıştı ve bir kez daha çok sertti, dilimi kalın bir yağ gibi kaplıyordu. Bundan nasıl zevk alabildiğini anlamıyorum. Duvardaki saate bakıp zamanı not ediyorum. Lucas yakında burada olacak ve ben bunu hem dört gözle bekliyor hem de korkuyorum. Onun etrafında olmak istiyorum ama olabilir miyim bilmiyorum, gerçekten değil. Fiziksel olarak, evet. Zihinsel olarak tamamen başka bir yerdeyim ve buraya geri dönebileceğimden emin değilim.

Doğan güneş oturma odasındaki pencereden sızıyor ve kutu yığınlarını sıcak bir ışıltıyla yıkıyor. Bazıları boş, bazıları açık, bazıları hala mühürlü olarak yere yayılmışlardı. Yaklaşık üçte birini inceledik ama içindekilerin hiçbiri 15 Haziran 1999 gecesi ne olduğuna dair bize daha fazla bilgi vermedi - o kaset hariç. VHS/DVD oynatıcının üstünde, açıkta duruyordu. Herhangi biri içeri girip kaseti oynatıcıya takabilir ve gömülü bir gerçeği görebilir. Onu saklamayı ya da bir kenara koymayı düşünüyorum ama başka bir şeyi saklayacak enerjim yok ve belki de birinin görmesini istiyorum. Bu sır üçümüzün omuzlayamayacağı kadar ağır geliyor.

Dün gece o kaseti on iki kez izledim, bir ipucu aradım, babam annemi Emma'nın cesedine götürmeden önce neler olduğunu ya da kayıt durduktan sonra neler yaşanmış olabileceğini anlatacak bir şey. Ne kadar çok izlersem o kadar duyarsızlaşacağımı düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Her izleyişim beni bir öncekinden daha fazla şoke etti ve sarstı. Sanırım bazı şeyleri

alışamıyorum. Her izlediğimde farklı bir şey fark ettim. Babamın gözleri ağlamış gibi kan çanağına dönmüştü ya da belki de o gece çok içtiği içindi. Gerçi hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı, arada bir iki bira içerdi. Annemin nefes alış veriş sığ ve kontrolsüzdü. Evden dereye doğru koştuğu için olabilirdi ya da panik atak geçiriyor olabilirdi. Emma'nın saçları kan içindeydi. Bir kısmı kuru, bir kısmı da hâlâ başından akıyormuş gibi ıslaktı.

Parmak eklemlerim usulca kapıya vuruyor ve Lucas'la eşikte karşılaşıyorum. Üzerinde fermuarlı bir kapüşon, bir beyzbol şapkası ve solmuş mavi bir kot pantolon var. Her iki elinde de birer termos var, biri mor, diğeri mavi. Gençken kullandıklarımızın aynısı. Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Günaydın," diyor Lucas. Sesi berrak, hırıltılı değil, bu yüzden bir süredir ayakta olduğunu biliyorum.

Mor termosu bana uzattı. Soğukmuş. Hatırladı. Kahvemi buzlu tercih ederim ama artık o şekilde içmiyorum. Çok fazla iş var. Çok fazla planlama. Dondurulacak çok fazla buz küpü var. İstemedem gülümsedim.

"Soğuk ve siyah," diye ekliyor. "Tıpkı kalbim gibi."
İkimiz de eski günlerin hatırına gülüyoruz.
"Gidelim mi?" diye soruyor, eliyle işaret ederek.

Başımı sallıyorum ve birlikte verandanın merdivenlerinden inip araba yoluna kadar yan yana yürüyoruz. Hava serin ve nemli, gökyüzü gri bir battaniye, güneş en zayıf dikişlerinden sızıyor. Adımlarımız sanki hiç senkronize olmamış gibi birbirini takip ediyor. Garaj yolunun başında, çocukluğunun geçtiği evin bulunduğu sokağa kısa bir süre bakıyorum. Ama orası artık bir ev değil. Sadece bir ev. Bir evin neşesi vardır, ama 1999'da onlarınki ellerinden alındı.

"Ee," diyor Lucas bana hızlı bir bakış atarak. Termosunu geri itiyor. Eskiden kahvesini sıcak ve iki şekerli içerdi ve hâlâ öyle mi merak ediyorum.

Belki de karısıyla aynı şekilde içiyordur. Nerede olduğunu merak ediyorum. Belki de evlerinde, onun dönmesini bekliyordur.

"Yani," diyorum.

Bu yol üzerinde sadece üç ev var. Bizimki, Harper'larınki ve Charles Gallagher'ınki. Babam kaybolduğundan beri, bu çıkmaz sokağın lanetli olduğu hissine kapılmışım, burada yaşayan her ailenin başına gelenler göz önüne alındığında. Dur işaretinden sonra Lucas keskin bir sağa saptı. Belli ki parktan kaçıyor. Çenesi sıkılıyor ve başka bir yoldan sola dönüp parkı arkamızda bırakana kadar gevşemiyor.

Koru sessiz. Bugün kuşlar bile cıvıllı cıvıllı ötmüyor. Bu kasabadaki evler çoğunlukla mütevazı büyüklükte. Birçoğu çiftlik tarzı, geniş bahçeli ve uzun ağaçlar serpiştirilmiş. Haritada bulamayacağınız diğer şirketleşmemiş topluluklar gibi. Ya doğduğunuz ya da tesadüfen karşılaştığınız ve geçerken "*Burada kim yaşayabilir?*" diye merak ettiğiniz bir yer.

"Karın da sana katılıyor mu?" diye sordum. Mütevazı ve beceriksizce geliyor ve sorduğum için hemen pişman oluyorum. Facebook akışında onun düğün fotoğraflarını gördüğümü hatırlıyorum ve güzel olmalarına rağmen onlar için ağladım. Her şey başka türlü olsaydı onunla yaşayabileceğimiz bir geleceğin yasını tuttum ve sonra hesabımı sildim. Zaten dünyayla paylaşacak pek bir şeyim yoktu ve başkalarını mutlu görmek beni daha da üzüyordu.

Yüz ifademi ölçmek için bana bakıyor. "Hayır, iki yıl önce boşandık." Yüzü nötr kalıyor, sanki bu konuda ne mutlu ne de üzgün.

"Özür dilerim," dedim ve sanırım ciddiydim.

"Özür dileyecek bir şey yok. Sadece farklı şeyler istedik ve ben de seninki için üzgünüm."

Başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Lucas'ın boşanmamı bildiğini varsaymışım. Annem olay olduğunda onun annesine anlatmış olmalıydı. Yine de ondan hiç haber almadım, almayı da beklemiyordum. Kuzey Yolu'nda dikkatli adımlarla ilerliyorduk. Yol diktir ve ayaklarımız bizi istediğimizden daha hızlı taşır. Büyüyor

Burası bisiklete binilecek bir yerdi çünkü uçuyormuşsunuz gibi hissettiriyordu, bir çocuk için sihirli bir andı. Doğa parkurunun girişı tepenin dibinde ve sanırım Lucas beni oraya götürüyor. Çünkü bizim yerimiz orasıydı.

"Ne istiyordun?" diye sordum.

"İstediğim bu değildi. İstemediğim şeydi."

Kirli sakalla kaplı keskin çene hattına ve dudaklarına bir bakış atıyorum. Yumuşak ve sıcak olduklarını hatırlıyorum. "Peki ne istemedin?"

"Çocuklar," diyor kesin bir ifadeyle.

Termosumdan bir yudum alıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir çocuğum olmadan önce çocuk sahibi olmayı düşündüğümü hatırlamıyorum. Marissa'ya hamile kaldığımda sadece on dokuz yaşındaydım. Ne istediğimi düşünmeye fırsat bulamadan anne olmuştum. Ama şimdi anne olmamayı hayal bile edemiyorum. İlişkimiz gergin olsa da ve kızım dünyanın öbür ucunda yaşıyor olsa da, o ve ben her zaman birbirimize bağılı olacağız. Bu asla koparılamayacak bir bağı, çünkü bir anne ile çocuğı arasındaki sevgi sonsuzdur. Annem ölmüş olsa da ve Emma'ya ne yaptığını öğrendikten sonra bile onun sevgisini hâlâ hissediyorum. Kollarımız birbirine sürtünüyor. Sertçe yutkunuyorum, karanlık sırrı tekrar aşağı itiyorum.

Ormanın içinden geçen bir tünel, rayları olmayan eski bir demiryolu hattı gibi olan doğa parkuruna giriyoruz. Zemin toprak, çimen ve küçük kayaların karışımından oluşuyor. Her iki taraftaki büyük ağaclar bir gölgelik oluşturuyor. Bir tarafta bir dere var ama çoğı yerde kurumuş. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Aramızdaki sessizlik o kadar uzun sürüyor ki çocuk konusunun değişeceğini sanıyorum ama sonra Lucas devam ediyor.

"Emma kaybolduğunda annem ve babamın neler yaşadığını gördükten sonra, bunu yapamazdım. Babam hayatta kalamadı ve annem ... . Onun ölümünü defalarca izledim. Gerçek anlamda değil, gerçek anlamda." Duraklıyor, bana bakıyor. "Bedeniniz hala bu dünyada yürürken ölü hissetmek, ölü olmaktan çok daha kötü."

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yok çünkü ben biliyorum.

"Kaybolduğu gün, polis ilk kırk sekiz saatin en kritik zaman olduğunu söyleyip durdu ve sonra bu süre gelip geçti ve bir daha hiç bahsetmediler. Annem bir aylıkken, bir yaşındayken ve o zamandan beri her yıl öldü. Belki de içimdeki kötümserlikten, ama çocuklarım olmasaydı onları kaybedemezdim diye düşündüm."

Ona sempatik bir bakış attım. En iyi niyetin gerçek niyet olmadığı, güvenin daha çok bir din gibi geldiği -uyguladığınız bir din değil, sadece sonunda bir Tanrı varsa diye uyduğunuz bir din- alaycı bir dünyada yaşarken alaycı olmak kolaydır.

"Ona ne olduğunu bilmek istediğin oldu mu hiç? Emma'ya yani?" Soruyu sorarken ona bakamıyorum.

"Hayır. Çünkü onun öldüğünü biliyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

Nefes alışım değişiyor; kısa, hızlı ve kontrolsüz. Derin nefes alıyorum, bunu dengelemeye ve onu bir an için görmeye çalışıyorum. Gözleri kısılmış, önümüzdeki uzun, karanlık tünele bakıyor. Sonunda hiç ışık yok. "Yirmi üç yıldır kayıp ve dışarıda hayatını yaşıyor olması pek olası değil. İçimde bunun aksini düşünen bir parça var ama ona ne olduğunu bilseydim, o umut kırıntısını da kaybederdim." Gözlerim ıslanıyor ve nem kuruyana kadar gözlerimi kırıştırıyorum. Belki de Nicole ve Michael haklıdır. Geçmiş geçmişte bırakmak en iyisi çünkü neyin doğru olduğunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Termostan içiyorum, boğazıma takılan her neyse onu bastırıyorum. Suçluluk, keder, pişmanlık olabilir. Hatta gerçek bile olabilir, bedenim onu bir şeymiş gibi kusmaya çalışıyor.

Kendini kurtarması gereken bir zehir.

"Annem de onu sorup duruyor. Bunadığı için bazen Emma'nın kaybolduğunu bile unutuyor. Ona birkaç kez hatırlatmak zorunda kaldım. Bu kaybın yasını tekrar tekrar tutmasını izledim." Lucas başını sallıyor. "Ama son zamanlarda yalan söylüyorum. Ona bir arkadaşının evinde olduğunu ya da bisiklete bindiğini söylüyorum. Bunlar onun için küçük rahatlama anları, ama sanırım daha çok benim için. Gülümseyecek

ve Emma hakkında sanki hep buradaymış gibi konuşuyorsun. Belki de bunun için yanıliyorumdur." Omuz silkiyor.

"Haksız olduğunu düşünmüyorum. Ben de annem için aynı şeyi yapabilseydim, yapardım."

Yanaklarını şişiriyor ve sempatik bir bakışla karşılaşma sırası bana geliyor. "Evet, baban. Gerçekten üzgünüm, Beth."

Bir şey söylemiyorum çünkü gerçekten söyleyecek bir şey yok.

"Yedi yıl oldu, değil mi?" diye soruyor. Kesin, çok kesin. O kadar uzun zaman geçtiğini açıkça biliyor.

Başımı salladım.

Neredeyse bir dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. Sadece yürüdük. Dallar rüzgarda sallanıyor. Yapraklar birer birer dökülüyor, yere düşüyor ve sonunda kaderlerini kabulleniyorlar. Parçalanacaklar, ağacın dibinde bir çürüme ve çürüme tabakası oluşturacaklar, bu da onu kış boyunca koruyacak - yağmuru emecek ve besin sağlayacak. Ölmüş olsalar bile hala bir amaçları vardır.

Kara bir kedi on metre önümüzdeki ormandan fırlıyor ve aniden durup ön patisini kaldırarak boynunu bize doğru çeviriyor. Sarı gözleri ateş böcekleri gibi parlıyor. Tekrar ormanın içine doğru koşturarak yoluna devam ediyor. Babamın kaybolduğu gün de yolumun üzerinden bir kara kedi geçmişti. Kendi kendime *geri dönmeliyim* diye düşündüğümü hatırlıyorum. En azından insanlar böyle yapman gerektiğini söylüyordu, aksi takdirde kötü şans seni bulacaktı . . . ve buldu da.

Lucas sonunda konuşur. "Hiç babana ne olduğunu bilmek istediğin oldu mu?"

"Evet." Duraksayıp ona bakıyorum. "Beni öldüren şey bilmemek. Umut ve kederin karışımı zehirlidir, amonyak ve çamaşır suyunu birleştirmek gibi. Tek başlarına en azından bir süre dayanabilirsin ama birlikte ölümcüldür."

Ölümcül kelimesini söyler söylemez gözümü hızla ondan kaçırıyorum. Emma'nın dere kenarında yatan cansız bedeninin görüntüsü gözümün önünden geçiyor.

Gözler. Korkunç bir şey. Asla görmemezlikten gelemeyeceğim bir şey.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Doğa parkurundan çıktık ve Çıkmaz Sokak'a bağlanan küçük bir açıklıktan geçtik. Kasabanın ana yolu olduğu için böyle diyorlar ve daha ileri gitmenin bir anlamı yokmuş gibi duruyor. Grove'un bu tarafı burada bitiyor. Diğer taraf bizim sokakta bitiyor, sadece bir mil ötede.

Asfalt, bir aracın dönüp geri gidebileceği büyüklükte bir daire oluşturuyor ve özellikle bir okul otobüsü için tasarlanmış. Çimlerin ve ağaçların yabani ve evcilleşmemiş bir şekilde büyüdüğü barikatı geçmemeniz için bir uyarı niteliğinde olan bir korkuluk yarısını sarıyor. Çocukken yetişkinler bize oraya girenlerin asla geri dönmediğini söylerdi. Ama biz dinlemezdik. Korkulukların üzerine tırmanır ve birbirimize daha uzağa gitme cesareti verirdik. Hiçbir şey olmadı. Her zaman tek parça halinde geri dönerdik. Ama Emma'nın bisikletini burada buldular, her bir gidonundan beyaz püsküller sarkan pembe bir bisiklet. Kaybolduktan aylar sonra ortaya çıkmıştı, sanki yabani otlar ve orman onu tükürmüştü. O günden sonra çocuklar, ebeveynlerimizin uyarılarının doğru olduğundan korkarak korkuluklardan geçmeyi bıraktı. Şimdi hepsinin yalan olduğunu biliyorum. Hepsi yalanmış.

"Her hafta babama bir e-posta yazıyorum," diyorum ve bundan neden bahsettiğimi bile bilmiyorum. Kimseye söylemedim, anneme bile, çünkü utanıyorum. Sanki Noel Baba'ya hala inanamayacak kadar büyük bir çocukmuşum gibi.

"Yardıma oluyor mu?" Lucas ana yoldan evlerimize doğru ilerlerken soruyor.

"Bilmiyorum."

Grove hala uyuyor. Arabalar garaj yollarında boş boş duruyor. Perdeler çekili.

Nemli avluların üzerinde sis var. Hem huzurlu hem de unutulmaz. "Ona ne yazıyorsun?"

"Gerçekten aptalca şeyler. Temelde burada olsaydı ona söyleyeceğim şeyler. İzlediğim filmler ya da diziler, okuduğum kitaplar. Etrafımda ya da başıma gelen şeyler."

"Bu aptalca değil. En azından katartik olmalı."

Bence Lucas sadece kibarlık yapıyor. Çünkü kim hiç yanıt almadan üç yüzden fazla e-posta gönderir ki? Eski sevgilim deli biri, gerçekliğe dayanmayan biri, zamanda donmuş biri derdi. Ve belki de haklıdır. Belki de ben bunların hepsiyim.

"Evet, sanırım. Hiç cevap vermemiş olsa da bunları okuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Lucas başını sallar ve termosundan içer.

"Dün gece ona bir tane gönderdim, annemi anlattım." Ondan bahsederken sesim çatlıyor. "Cevap vermezse, sonunda temelli gittiğini anlayacağım ve gitmesine izin vereceğim."

Sözlerimin ağırlığı omuzlarımın düşmesine ve dudağımın titremesine neden oluyor. Tekrar yutkunmak zor geliyor ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Ağlamak istemiyorum. Ama sanki mecburmuşum, başka seçeneğim yokmuş gibi geliyor. Bir keresinde babam gittikten sonra duramadığım zaman ağlamakla ilgili bir şey okumuştum. Bunun neden olduğunu ya da amacının ne olduğunu öğrenmek istedim. Öğrendiğim şey, kimsenin kesin olarak bilmediğiydi. Bir teoriye göre, ağlamak başkalarına acı çektiğimizi söyleyerek insani bir bağı tetikliyor. Duygusal gözyaşları daha kalın, yağlı protein çuvallarıdır. Yavaşça düşer, yanaklarımıza yapışır, etrafımızdakilere yardıma ihtiyacımız olduğunu, kendi başımıza başa çıkamayacağımızı ilan ederler. Ve sanırım ben de bu noktadayım. Çok uzun zamandır bu noktadaydım; sıkışmış, dayanamayan, sebat edemeyen, yaşayamayan.

Lucas elini omzuma koyuyor ve bana doğru dönüyor. Gözlerimin içine bakıyor ama ben karşılık vermiyorum. Bakamıyorum. O duygusal gözyaşları akıyor ve ona kelimelerle anlatabileceğimden çok daha fazlasını anlatıyor ama o anlıyor ve beni göğsüne çekip çenesini başıma yaslayarak bana sarılıyor. Hıçkırıyorum, bedenim onunkine karşı titriyor ve sarsılıyor.

Ve her ne kadar parçalanıyor olsam da, bir şekilde onun kollarında kendimi bütün hissediyorum. İşte bu yüzden ağlıyoruz.

YEDİ NICOLE

Günlüklerini okumaya başlayana kadar annem hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Bir insanı hayatınız boyunca tanıyabilirsiniz ama asla gerçekten *tanıyamazsınız*. Çünkü onlar size sadece görmenizi istedikleri şeyleri gösterirler. Bir anne olarak kendini güvensiz hissettiğini bilmiyordum. Bizi yanlış yetiştireceğinden, bir şekilde bize kalıcı zarar verecek bir hata yapacağından korktuğunu bilmiyordum. Bağımlılığım yüzünden kendini suçladığını bilmiyordum. Ve bizi gerçekten ne kadar sevdiğini bilmiyordum. O, 15 Haziran 1999 gecesi hakkında yazmıyor. İma ediyor ama giriş hiyeroglif olarak şifreli. O geceden her şeyin değiştiği, hayatının her anını sorgulamasına neden olan, inancını sarsan ve en korkuncu da canavarların aramızda dolaştığını fark ettiği gece olarak bahsediyor.

Mutfak masasından kahve fincanımı alıyorum ve bir yudum içiyorum. Şu anda ılık ama umurumda değil çünkü sadece kafein istiyorum - beynimi çok daha güçlü bir ilacı arzulamaktan alıkoyacak başka bir ilaç. Bardağı yerine koyup bir sayfa daha çevirirken ellerim titriyor. Her kelimeyi dikkatle okuyorum çünkü aceleyle karalanmış olsun ya da olmasın her birinin bir nedenle yazıldığını biliyorum. Annemin günlükleri bazen bir kelime çöplüğünü andırıyor, sanki sadece içindekileri dökmeye çalışıyormuş gibi.

Diğer zamanlarda, sanki acele etmiyormuş, doğru olduğundan emin oluyormuş gibi şiirsel. Birkaç satır gözüme çarptı.

Dünyanın merkezine ulaşacak kadar derin bir çukur kazabilsem bile, bunu yine de gömemezdin.

Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştım ama yolun bir yerinde her şey ters gitti.

Biriyle yaşayana kadar canavarlara inanmazsınız ... ve o zaman bile, aynaya bakıp onlardan biri haline geldiğinizi fark edene kadar inanmazsınız.

Sayfaların eksik olduğunu fark ettim, özellikle de 15 Haziran civarında. Metal spirale takılan yıpranmış kenarlar, yazılı gerçeklerin bir kenara atıldığının kanıtı. En başta bunları neden yazmış ki? Belki de boş bir sayfa bile olsa birine hikayesini anlatmak katartik bir duyguydu. Bunu anlayabilirim. Sadece kendim için yazdığım pek çok gerçek var. Çünkü bazı hikayeler paylaşılacak için değildir.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Başımı kaldırdığımda Beth'in ayakkabılarını tekmeleyerek içeri girdiğini görüyorum. Yüzü kızarmış ve şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleri kırmızı dikişli beyzbol topu gibi görünüyor. Ağlıyordu ve ona sorunun ne olduğunu sormak isterdim ama bana keş ve uyuşturucu bağımlısı dediği için ona hâlâ kızgınım. Bu doğru ama bunu söylemesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Lucas'la yürüyüşünüz nasıldı?"

İfadesini ölçmeye çalışarak yüzünü inceliyorum. Lucas'a Emma'dan bahsetti mi? Daha somut bir şey bulmadıkça söylemeyeceğini söylemişti ama ona inandığımdan emin değilim.

"Peki." Dolaptan bir bardak alıyor ve musluk suyuyla dolduruyor. "Ve hayır, ona Emma'dan bahsetmedim," diyor bana bakmadan.

"Ben sormadım."

"Buna gerek yoktu." Bardağı geri itti ve neredeyse yarısını içti.

o.

Beth'ten bir şey saklamak neredeyse imkansızdır. Bağımlılığımın süphelenen ilk kişi oydu. Sanırım o benden önce biliyordu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sadece eğlendiğimi sanıyordum ve kovalamaca tüm hayatım haline gelene ve kafayı bulmak sadece bir araç olana kadar eğlenmediğimi fark etmedim. Sonrasını annem biliyordu ama onun anlaması daha uzun sürdü. Ebeveynlerin çocukları için kör noktaları vardır.

Beth mutfak masasına doğru birkaç adım atıyor ve önümde duran spirallere bakıyor. "İlginç bir şey buldun mu?" diye soruyor.

İlginç doğru kelime değil, bu yüzden ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Bu kelimeyi keşfettiğim yeni bir gerçeği tanımlamak için kullanırdım. Ölümünden üç gün sonra, bir kişinin yiyeceklerini parçalamaya yardımcı olan enzimlerin kendi vücudunu yemeye başladığını öğrendiğim zamanki gibi. Bunun ilginç olduğunu düşünmüştüm. Ancak bu günlükler farklı ve onları tanımlayacak bir kelime olduğunu sanmıyorum.

"Hayır," dedim. "Ama o geceyle ilgili bazı sayfalar eksik." Beth kaşlarını kaldırdı. "Onları yırtıp attı mı?"

"Öyle olmalı."

Ona okuması için bir günlük vermeyi düşündüm ama annem onları bana bıraktı. Bana pek bir şey kalmadı, sadece bunlar ve artık çalıştığından bile emin olmadığım eski arabası. Eğer annem bunları başka birinin okumasını isteseydi, onları böler, her birimize üçte birini verirdi, ama yapmadı. Yani, onlar benim.

"Belki buralarda bir yerdedirler." Beth oturma odasındaki tüm kutulara bakıyor; bazıları açık, bazıları kapalı, bazıları boş, bazıları dolu.

"Evet, belki," diyorum dergileri üst üste yığarken. Onlara biraz ara vermem gerekiyor. Onun sözlerini okurken uyuyakalmışım ve bu sabah uyandığımda onlara geri döndüm.

"Michael döndü mü?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Onsuz başlayalım mı?"

"Aslında, benim ... için gitmem gerekiyor." Duraksıyorum, doğru kelimeyi arıyorum, "Tedavi mi?" Bunun da doğru olduğundan emin değilim. Hâlâ ilaç alıyorum.

opiyatlar, sentetik olanlar, sadece daha küçük dozlarda. Doktor buna sadece bir yıl ihtiyacım olacağını umuyor. Ama merak ediyorum, metadon olmadan da yaşayabilecek miyim?

"Beni götürebilir misin?" Ekliyorum.

Ondan yardım istemek istemiyorum, çünkü bir yıl önce bana yardım etmekten yorulduğunu biliyorum. Yine de onu suçlayamam. Araba kazasından önce bile hayatta hep yüksekleri arama eğilimim vardı. Yirmili yaşlarımda elime ne geçerse ot, alkol ve kokain kullanıyordum. Ama kendimden çok daha güçlü bir şeyin tadına varana kadar işimi görüyordum. Doktorların reçete ettiği oksikodondur. Beni çok uzun süre bu ilaçta tuttular ve sonra da bir plan yapmadan kesip attılar. Ben de kendimce bir plan yaptım. *Kafayı bulmak ya da denerken ölmek*. Ve birçok kez neredeyse ölüyordum. Ama bu beni durdurmadı. Bağımlılık, kolunuzun mengineye olması gibidir. Tutuşunu gevşetemezsin. Geri çekemezsiniz. Sadece onunla yaşamayı öğrenmek zorundasınız.

Bağımlılık bana en sevdiğim insanlara en kötü şeyleri yaptırdı - Beth de bunlardan biri. Dediğim gibi, artık bana yardım etmek istemediği için onu suçlayamam ama yine de bu yüzden ondan nefret edebilirim. Belki de bağımlılık böyle konuşuyordur. Artık gerçekten bilmiyorum.

"Elbette," diyor Beth. Sesi yumuşak ve sözcükler sanki zorlanarak söylenmiş gibi yavaş çıkıyor. "Çabucak üstümü değiştireyim," diye ekliyor.

Hemen değiştireyim. Keşke bu sadece kıyafetler için geçerli olmasaydı.

OceanofPDF.com

SEKİZ BETH

Araba köhne tedavi merkezinin dışında rölantide çalışıyor. Birkaç kasaba ötedeki bir alışveriş merkezinde, bir Dollar General ile her dakika faiz tahakkuk ediyormuş gibi görünen şu dolandırıcı hızlı kredi yerlerinden birinin arasında duruyor. Pencerelerden biri kontrplakla kapatılmış. Sanırım birisi mesai saatleri dışında tedavi olmak istemiş. Diğer pencerelerin perdeleri çekilmiş, bu da mahremiyet sağlıyor ya da kapıların ardında neler olup bittiğini gizliyor. Kız kardeşimden çok daha kırık insanlar buğulu camlı kapıdan girip çıkıyorlar. İnternette okuduğuma göre, çoğu tekrar nüksedecek. Nicole emniyet kemerini çözdü ve araçtan indi.

"Seninle gelmemi ister misin?" Teklif ediyorum. "Hayır, uzun sürmez" diyor.

"Emin misin?"

Kapıyı çarparak kapattı. Ya beni duymadı ya da cevap vermeyi umursamadı. Kliniğin içinde kayboldu. Parmaklarımı meşgul etmek için direksiyona vuruyorum, zihnim dağılmadan odaklanıyorum. Hafif bir çiseleme var. Yağmur tanecikleri ön cama çarpıyor, camdan aşağı süzülüyor. Sıvı tükendiğinde duruyorlar, ivmeyi devam ettirecek başka bir şey yok. Cep telefonumu çıkarıp önce cevapsız aramalarımı kontrol ediyorum. Dün gece Marissa'yı aramaya çalışmışım ama telesekretere düşmüş ve mesaj bırakmamışım. Aramama geri dönmedi. Sonra e-postalarımı kontrol ediyorum. Bu dokuzuncu

Bu sabah ne zaman baktıysam. Hepsi gereksiz, İK'dan gelen ve FMLA izninden ne zaman işe döneceğime dair bir güncelleme olup olmadığını soran bir e-posta hariç. Babamdan cevap yok. Annemler aile için bir bilgisayar aldığıında onunla e-postalaşırdık - daha çok Michael içindi ama hepimiz kullanırdık. Bana bunun yazma becerisine yardımcı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Babam galamayı bırakıp tüm parmaklarını klavyenin üzerine koymaya başlamıştı. Kendini geliştirdikçe e-postaları da uzadı. Gönderdiği ilk birkaç düzine sadece birkaç cümle uzunluğundaydı ama her birinin bir saat sürdüğünden eminim. Yazım hatalarıyla doluydular ve bazen bana ne anlatmaya çalıştığını zar zor anlayabiliyordum. Sabahın erken saatlerinde fabrikaya gitmeden önce bir tane gönderirdi ve sonra ona şifreli e-postalarını sormak için işten eve gelmesini beklemek zorunda kalırdım. Güler ve bana bir sonrakini daha iyi anlayacağımı söylerdi. Ve onlar durana kadar hep öyle yapardım.

Tedavi merkezine açılan kapıya bakıyorum. Bir başka kırık insan koşuşturarak içeri giriyor ve bir başkası çıkıyor. On beş dakika oldu. Arabayı kapatıyorum ve anahtarlarımı elimde tutarak dikkatlice araçtan iniyorum. Burası şehrin iyi bir bölgesi değil. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şehirde iyi bir yer olduğunu sanmıyorum. Sadece bazı bölgeler patavatsızlıklarını daha iyi gizler. O kadar hızlı içeri giriyorum ki yağmur bana zar zor değişiyor. İnsanlardan oluşan bir kuyruk var, yoksunluklarını durdurmak için bir sonraki ilaçlarını bekliyorlar. Nicole orada değildi, ben de ön tarafa geçtim. Bir adam bana hırlıyor. Özür diliyor ve çabuk olacağımı söylüyorum.

Kurşun geçirmez bir camın arkasında oturan kadına "Kız kardeşim Nicole Thomas'ı arıyorum," diyorum. Sanki yüzüne dövme yapılmış gibi kaşlarını çatmış. Yine de onu suçlamıyorum. Burası çalışmak için kolay bir yer değil.

Kadın bilgisayara onun adını giriyor. "On dakika önce dozunu almak için içeri girdi, yani çoktan çıkmış olmalıydı. Arka taraftan çıkmış olmalı." Kadın yan taraftaki koridoru işaret ediyor.

Ona teşekkür edemedim, "Sıradaki" diye bağırp beni kovmaya başladı bile.

Sağlık personeli ve hastaların yanından geiyorım. Her biri yorgun görünüyor ve ben bunun uykusuzluktan kaynaklandığına inanmıyorum. Bence hayattan yorulmuşlar. Bazen hayat bizden önce yaşlanır. Arka tarafta personel için bir park yeri var. Kapüşonumu yukarı çekip etrafı tarıyorum. İşte orada, uzak köşede. Bir adamla konuşuyor. Uzun boylu, kız kardeşimden daha uzun, yağmur ceketi ve koyu renk kot pantolon giymiş. Sonra bir çeşit değiş tokuş oluyor. Adam ona büyük bir zarf uzatıyor. Kadın etrafına bakınıyor ve zarfı hızla çantasına tikiştiriyor.

"Nicole!" Ona doğru koşarken çığlık atıyorum. Hasarlı dizim zonkluyor ama acıyı görmezden geliyorum.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adam bana bakmak için dönüyor ve sonra yana doğru hareket ediyor, böylece Nicole'ün önünde değil yanında duruyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Annemin sokağa çıkma yasağından eve geç geldiğinde yaptığı gibi ona bağırıyorum. Adama bakmıyorum bile. Önemsiz biri, onun bağımlılığına giden bir köprü sadece. "Yine mi kullanıyorsun?"

"Ne? Hayır!" diyor şiddetle. Gözleri vahşî ve çenesi bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Çantasını kaptım. Benimle dövüşmeye çalışıyor, fiberglas bir alçıya sarılı koluyla amaçsızca sallanıyor ama ben daha iri ve güçlüyüm. Neredeyse on yıllık uyuşturucu kullanımı hem zihnini hem de bedenini zayıflatmış.

"O zaman bu da ne?" antasının içinden bir zarf çıkarıp havaya kaldırıyorum. Kalın ve ağır.

"Onu bana geri ver!" diye bağırıyor, elini uzatıp onu almaya alışıyor.

"Ne oldu Nicole?"

"Emma Harper'ın kaybolmasıyla ilgili lanet olası dava dosyası," diye homurdanıyor.

Etli kapakları daralıyor, yıllar içinde bulanıklaşan yeşil gözlerini saklıyor. Tekrar uzanıyor, ama bu sefer elimden almasına izin veriyorum.

Bir adım geri atıyorum ve sonunda onun yanında duran adama bakıyorum. Onu hemen tanıdım. Casey Dunn. Benim bir sınıf altımda ve Nicole'ün bir sınıf üstündeydi. Lisede arkadaşlardı, sadece arkadaşlardı, ama herkes aralarında daha fazla bir şey olduğunu biliyordu. Sadece bunu asla anlayamadılar. İkisi yazılı kelimelere duydukları aşkla birbirlerine bağlanmışlardı. Walworth İlçe Şerif Ofisi'nde şerif yardımcısı olduğunda şaşırmıştım. Eminim şimdi çok daha yükseklerdedir. Ama ben hep onun bir İngilizce profesörü, yazar ya da onun gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Nicole için de aynı şeyi düşünmüştüm ama belli ki o herkesin beklediğinden çok farklı bir yol izledi. Hepimiz öyle yaptık.

"Hey, Beth," diyor. Sesi derinden geliyor ve arkasında bir otorite havası var. Artık o sıksa genç çocuk değil. Geniş omuzları ve kalın boynuyla artık daha dolgun. Yüzü temiz traşlı, lisedeyken benek benek olan sivilcelerden arınmış ve o dağınık saçlarını küt bir kesimle değiştirmiş.

Sıkı bir gülümseme gönderdim. "Seni gördüğüme sevindim Casey."

Nicole kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kemikli kalçasını öne çıkarmış. *Özür dilemek* onun için yeterli değil, ama tabii ki aklım oraya gitti. Yoksa neden bir metadon kliniğinin arka otoparkında biriyle buluşsun ki?

"Nasılsın?" Casey soruyor. "Yani... boş ver. Bu aptalca bir soruydu." Kaşlarını ovuşturdu ve "Annen için üzgünüm" diye mırıldandı.

Yine de aptalca bir soru değil. İnsanlar bunu soruyor. Ve cevap her zaman *iyi* ya da güzeldir, çünkü kimse gerçekten nasıl olduğunuzu duymak istemez.

"Teşekkürler." Dudaklarımı büküyorum. "Hâlâ Walworth İlçe Şerifliği'nde misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Neredeyse yirmi yıl olacak. Aslında şu anda Dedektiflik Bürosu'ndayım."

Gözlerim bir an Nicole'e kaydı. O ve Michael kasetten kimseye bahsetmemem için benimle kavga etmişlerdi ve şimdi olanları ortaya çıkarmak için elinden geleni yapıyor. Acaba Casey onun bunca yıl sonra davayla ilgilenmesini şüpheli buluyor mu? Ona ne anlattı? Bu bilgiyi istemesi için ona ne sebep verdi?

"Tebrikler," diyorum ama bunun doğru bir şey olduğundan bile emin değilim. Bakışlarım Nicole ve Casey arasında gidip geliyor. Sanki bir çatışmanın içindeyiz ama kimsenin silahı yok. Aslında muhtemelen Casey'nin yağmurluğunun altında, kot pantolonunun beline sokulmuş ya da kılıfına yerleştirilmiş bir tane vardır. Ama bu durumda, silah gerçek ve sadece Nicole ve benim elimde.

"İşin bitti mi?" Nicole sorusunu bana yöneltiyor. Ses tonu tavır dolu ve ayağını kaldırıma vuruyor.

"Dava dosyasında ne var?" Onu dosyayı çalmaya nasıl ikna ettiğini bilmem gerek.

Casey açıklamaya başlıyor ama Nicole araya giriyor: "Nicole bana mesaj attı ve ona ulaşip ulaşamayacağımı sordu." "Evet, Emma Harper'ın kayboluşu hakkında yazdığım gerçek suç kitabı için. *Hatırladın* mı, Beth?" Bir kaşını kaldırdı - hikayesine uymamı söyleme şekli.

"Oh, evet, o. Bunun sadece bir fikir olduğunu sanıyordum. Bu konuda ciddi olduğunu bilmiyordum." Kelimelerim birbirine karışarak inandırıcı bir yalan oluşturuyor. Casey'ye bakıyorum. Yüzü değişmemişti, yani sanırım yuttu.

"Artık biliyorsun." Nicole başını eğdi.

Casey boğazını temizler. "Bunu yapıyor olmanız harika. Açıkçası, o kaybolduğunda biz gençtik, ama her zaman bu kadar üzücü olduğunu düşünmüşümdür.

Ona ne olduğunu asla öğrenemedim." diyor. "Düğmeler ve anahtarlar gibi şeyler kayboluyor. İnsanlar bunu yapmamalı." Başını sallıyor ve sonra zarfı işaret ediyor. "Bir zamanlar bu ilçedeki en önemli dava dosyasıydı. Şimdi kimse onu aldığımı fark etmedi bile. Bir çocuğun ilgisini kaybettiği bir oyuncak gibi."

Ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizce duruyoruz. Bu doğru. Dava ilk yıldan sonra kapandı. İnsanlar unuttu. Çocuklar yine karanlıkta sokaklarda oynadılar. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Casey saati kontrol etmek için kolunu yukarı kaldırır. Nicole'e, "Gitmem gerek," der. "Seni görmek güzeldi, Beth."

"Aynı şekilde."

"Ve Nicole." Gözleri ona kayıyor ve yüzü yumuşuyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Her şeyi kastediyorum. Ben buradayım."

Nicole gülümsüyor. "Teşekkürler, Casey." Söylemek istediğini bildiğim kelimeleri söylemeden bırakıyor. "Sana mesaj atarım."

Başını salladı ve aracına yöneldi. Duyma mesafesinden çıkana kadar bir şey söylemedim.

"Bana söyleyebilirdin, Nicole."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diyor ve tedavi merkezine doğru geri dönüyor.

Nicole hep böyleydi, içine kapanık, neredeyse sinsî. Bağımlılığı ve yaptığı şeyler hakkında o kadar uzun süre yalan söyledi ki gerçeğin nerede başlayıp nerede bittiğini bildiğini sanmıyorum.

OceanofPDF.com

NINETEEN LAURA

15 HAZİRAN 1999

Ön kapı çalındı. Çılgıncaydı ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini hemen anladım. Gözlerim kanepede günlüğüne bir şeyler yazan Nicole'e gidiyor. Michael ve Beth yerde yatıyorlar, karınları aşağıda, dirsekleri yukarıda, Sega'da *Zombies Ate My Neighbors* oynuyorlar. Brian koltuğunda oturmuş, yarı video oyununu izliyor, yarı kucağında açtığı gazeteyi okuyor. Saat akşam sekizi geçiyor ve ailemin hepsi burada. Aklım hep oraya gidiyor. . . her zaman. Kitabımı bırakıp yerimden fırlıyorum.

"Christie'ye evde olmadığımı söyle," diye sesleniyor Beth omzunun üzerinden, gözlerini televizyon ekranından ayırmadan. Ön kapıya doğru ilerlerken onun bu genç duyarsızlığı karşısında inliyorum.

Vuruşlar devam eder, daha sert ve daha hızlı.

Kapıyı açtığımda Susan'ın diğer tarafta durduğunu görüyorum. Yüzü buruş buruş, ıslak ve alt dudağı titriyor.

"Susan, neler oluyor? İyi misin?"

"Emma kayıp," diye ağlıyor. "Onu gördünüz mü? Burada mı?" Sözcükleri kapının çalınması gibi sert, hızlı ve çılgınca çıkıyor.

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun? Hayır, o burada değil."

Bir ılık attı. "Eddie ve ben onu bulamıyoruz."

Susan'ı kucaklamak için kendime çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Kayıp bir ocuk her ebeveynin en kötü kabusudur ve benim başıma gelmese de dehşete dşıyorum.

"Ne oldu?" Brian'ın sesi bağılıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda onu şaşkın bir ifadeyle arkamda dururken buluyorum. "Emma'yı bulamıyorlar." Birden ben de ağlamaya başladım.

Brian ayaklarını iş botlarının içine sokar, bağcıklarını bağlamaktan vazgeçer ve kamyonetinin anahtarlarını alır. "Polisi aradın mı?"

Susan beni bırakıyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Yoldalar." "Onu en son ne zaman gördün?" diye soruyor. Gözleri yarık gibi, Susan'a odaklanmış, onun yanıtını bekliyordu.

"Bilmiyorum." Sesi fısıltı gibi. "Bağış gecesinde bir ara, çuval yarışından sonra ama yumurta fırlatmadan önce sanırım. Bisikleti de kayıp. O da oradaydı ve sonra sandım ki ... . I . . . Ne sandım bilmiyorum. Her şeyle o kadar meşguldüm ki. Onu izlemem gerekirdi. Gözlerimi ondan hiç ayırmamalıydım. Ama Allen's Grove küçük bir kasaba ve burada kötü bir şey olmaz. Güvenlidir." Susan daha çok ağlıyor.

Her an her yerde her şey olabilir. Aklımdan geçen düşünce bu, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Bu senin hatan değıl," diyorum onun yerine, elimi omzuna sürterek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama tek rahatlamamanın Emma'yı eve getirmekten geleceğini biliyorum. "Onu bulacağız. Muhtemelen dışarıda bisikletini sürüyordur."

"Neler oluyor?" Beth babasının hemen arkasında durarak soruyor. Gözleri kocaman açılmış, Susan'la benim aramda gidip geliyor. Nicole ve Michael da onun yanında durmuş, bana aynı şekilde bakıyorlar.

"Emma'yı en son ne zaman gördünüz?" diye sordum.

nce Beth cevap verdi: "Bağış gecesinde."

"Çuval yarışını kazandığında," diye ekliyor Nicole.

Michael başını sallar. "Su balonu fırlatma," diyor. "Onun takımı ikinci oldu."

Emma'nın dizini tokatladığı ve erkeklerden daha iyi olduğu şakasına kıkırdadığı görüntü aklıma geliyor. Gömleğine ilıstırılmış birincilik mavi kurdelesı. Küçük parmağını süsleyen turuncu ruh hali yüzüğü. Ve sonra tüm yarışmaları kazanmaya kararlı bir şekilde başka bir oyunda yarışmak için koşarak uzaklaşması.

"Lucas nerede?" Beth soruyor.

"Dışarıda onu arıyor." Susan burnunu çekiyor, kendini toparlamaya çalışıyor ama nafile. Böyle durumlarda soğukkanlılık diye bir şey yoktur.

Beth tenis ayakkabılarını giyiyor ve "Nereye?" diye soruyor. Susan, "Doğa parkurunu kontrol etmeye gitti," diyor.

"Gidebilir miyim?" Beth'in gözleri bana dikildi. Neredeyse yalvarıyorlar. Lucas'ı rahatlatmak, onun yanında olmak, ona yardım etmek istediğini biliyorum. Onlar bir paket anlaşma, yıllardır öyleydiler.

"Nicole'u yanına al ve birlikte kalın. Ciddiyim."

İkisi de başlarını sallar ve otuz saniye içinde Nicole'ün peşinden kapıdan dışarı fırlarlar.

Brian başımın yan tarafına hızlı bir öpücük kondurarak, "Etrafta dolaşıp onu görüp görmediğime bakacağım," diyor. Elini Susan'ın omzuna koyuyor. "Onu bulmaya gidiyoruz."

Başını sallar ama gözyaşları hâlâ dökülmektedir. Brian hızla ayrılır, Michael da onu takip eder.

Susan'a, "Hadi evine dönüp polisin gelmesini bekleyelim," diyorum ve onu kapıdan dışarı yönlendiriyorum. Yine başını sallıyor ama beni dinlediğini sanmıyorum. Emma'nın dışarıda bisiklete biniyor olmasını ve yüzünde bir gülümseme ve maceralarıyla ilgili eğlenceli hikâyelerle kapılarından içeri girmesini umuyorum. Ama içimden bir ses bana aksini söylüyor.

YİRMİ BETH

Nicole eve dönene kadar bana tek kelime etmedi. Uyuşturucu almaya çalıştığını düşündüğüm için kızgın. Beni suçlayabilir mi? Bir yıl önceki bir anı aklıma geliyor: Nicole ön kapıma vurup para istiyordu. Diğer tarafta kıpırdamadan durmuş, onun çığlıklarını, ağlamasını ve çırpınışlarını dinliyordum. Garaj yolumda bir araba rölantide gidiyordu. Biri, bir arkadaş değil, belki başka bir keş onu evime getirmişti. Cevap vermediğimde, kapıyı defalarca tekmeledi, bana kitaptaki her ismi söyledi, hatta taleplerine boyun eğmezsem hayatımla tehdit etti. Onu görmezden geldim çünkü sorun o değildi. Onun bağımlılığıydı. Sonra çiçek saksılarımdan birini aldı ve verandaya fırlattı. Bir diğerini de ön bahçeme fırlattı. Tahta sallanan sandalyeyi parçaladı, annemin bana hurda satışından aldığı bir hediye idi, bana verdiği son hediyelerden biriydi. Dakikalar uzadı kça uzadı, sonunda yoruldu ve geldiği arabaya binip gitti. Annemin öldüğü güne kadar onu bir daha görmedim.

Anıyı geçmişte bırakarak birkaç kez göz kırpyorum ve ona bakıyorum. Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama zaten biliyorum. Dava dosyası kucağında duruyordu. Okumaya başlamamasına şaşırdım. Endişeleneceğini düşünmüştüm ama belki de bulacaklarından korkuyordur.

Grove'a giriyoruz ve yavaşça yolumuza dönüyorum. İleride, Michael'ın arabası garaj yolumuza giriyor. *Mükemmel zamanlama*. Biz yanaştığımızda o çoktan park etmiş ve aracından inmiş oluyor. Michael bizi fark ettiğinde küçük bir el sallıyor ve daha küçük bir gülümseme veriyor. Elindeki postacı çantasını omzuna atıyor ve arka koltuktan bir Walmart alışveriş poşeti alıyor. Eski arabamı onunkinin yanına park ediyorum ve çıkıyoruz.

"Siz ikiniz neredeydiniz?" diye soruyor, gözlerini güneşten korumak için bir elini alnına götürüyor.

"Tedavi," diyor Nicole. "Peki ya sen?"

"Oh ..." duraklıyor ve sanki onu kontrol ediyormuş gibi değerlendiriyor. "İyi misin?"

Ona evet diyor. Elinde tuttuğu manila zarfı sormuyor ve bunun için bir açıklama yapmıyor.

Walmart poşetini bana uzattı. "Şehirdeyken senin için yeni bir far aldım. İstersen daha sonra takabilirim."

"Sağ ol," diyorum, elinden alırken. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Biliyorum ama yapmak istedim."

Her zaman benim küçük kardeşim olan Michael'ı yetişkin bir adam olarak görmek çok zor. Onu tekrar gördüğümde ne bekliyordum bilmiyorum. Ondan nefret etmek istedim, hala da istiyorum. Ama o bunu zorlaştırıyor. Belki de aslında nefret ettiğim tek kişi kendimdir.

"Pekala," diyorum evi işaret ederek. "İşimize dönelim mi?" Ağabeyim ve kız kardeşim başlarını sallayıp arkamdan geliyorlar, ayakkabıları betona sürtünüyor. Paravan kapıyı çekip açıyorum; menteşeler gıcırıyor ama sonra duruyorum. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Bu da nesi," diyorum, kırılmış kapı pervazını ve kolun yanındaki parçalanmış tahtayı fark ederek. Kapı aralık, sadece bir santim kadar.

"Ne var? Ne oldu?" Michael sorar.

"Beth," diyor Nicole.

"Biri içeri girmiş."

"Çekil." Michael önce o girebilsin diye beni kenara itti. Bunu kaba bir şekilde söylemiyor. Korumacı davranıyor.

Kapıyı yavaşça iterek açıyor, başını içeri uzatıyor ve içeri girmeden önce dinlemek için duraklıyor.

"Polisi arayalım mı?" Ben soruyorum.

Ne Nicole ne de Michael cevap veriyor. Geri çekilmemizi işaret etmesine rağmen Michael'ın arkasından içeri giriyorum. Mutfaktaki dolaplar ve çekmeceler açılmıştı. Eşyalar sanki biri bir şey arıyormuş gibi her yere saçılmıştı. Oturma odası daha da dağınık. Bütün kutular boşaltılmış, hatta daha önce ayırdıklarımız bile. Michael süpürgeyi kapıyor ve onu bir kılıç gibi kullanarak evi oda oda dolaşıyor. Nicole parmak uçlarında oturma odasına giriyor ve dağınıklığı görünce derin bir iç çekiyor.

"Bunu kim yapar ki?" Ben soruyorum. "Ve neden?"

Gözlerim videoya kayıyor. Ölümcül sırrın yazılı olduğu kaset hâlâ üzerinde duruyor, diğerlerinin aksine dokunulmamış gibi görünüyor. Yerlere saçılmışlar, ailemizin diğer eşyalarının arasına karışmışlar.

Çatı katına çıkan merdiven çekilip açıldığında gıcırıyor. Sonra merdivenden yukarı ve yukarıdaki kattan ayak sesleri geliyor. Tavana bakarken omuzlarım geriliyor.

"Her yer temiz," diye bağıyor Michael.

Nefes veriyorum. Tavan arasından geçip merdivenden aşağı inerken tavan gıcırıyor ve iniyor. Bir gümbürtüyle yerine oturarak kapanıyor.

"Peki ya diğer odalar?" Michael oturma odasına girerken soruyorum.

Ağır bir iç çeker, sonra süpürgeyi duvara yaslar. "Onlar da yağmalanmış."

"Eksik bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Söyleyemem çünkü burayı paramparça etmişler ve burada ne olduğundan bile emin değilim."

Nicole olduğu yerde donmuş, alçısındaki alçıları karıştırıyor ve hiçbir şeye bakmıyor.

"Polisi arayalım mı?" Tekrar soruyorum.

"Evet, muhtemelen. Bir şey alınmış olma ihtimaline karşı," diyor Michael omuz silkerek.

Başımı salladım. "Bunu kim yapar anlamıyorum."

"Ya biri biliyorsa?" Nicole hala uzaklara bakarak soruyor. Kendini toparlıyor, durumun ciddiyeti onu bize geri çekiyor. Önce bana, sonra Michael'a baktı. "Emma ve annemle babamın yaptıkları hakkında."

"Neden evi yağmalasınlar ki? Sadece polise gitmezler miydi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Michael başıyla onaylıyor.

"Belki kanıt arıyorlardı ya da belki ... bu bir uyarıydı."

Gözlerim videonun üstündeki kasete kaydı. Eğer durum buysa, kanıt tam oradaydı ve onlar bunu gözden kaçırmıştı. O kaseti rastgele seçip izlememiş olsaydık biz de kaçırdık.

"Ama kim nereden bilebilir ki?" Michael gözlerini kısar.

"Ya annem bir şeyler ayarladıysa? Öldüğünde birilerinin onun ve babamın ne yaptığından haberdar olması gibi. O zamanki günlüğünün sayfaları kayıp. Belki onları yırtıp birine göndermiştir. Ölene kadar açmamalarını söylemiştir," diyor Nicole. Konuşurken sanki bir teoriyi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi kelimeler yavaşça geliyor.

"Gerçekten annemin bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Ölümü halinde büyük bir başarısızlık planı mı?" Michael soruyor.

Nicole'ün teorisine tutunarak, "Bir avukat tutmuş ve benim haberim bile olmadan bir vasiyetname hazırlamış," diyorum.

"Ve senin ona gönderdiğin parayı sakladı, Michael. Beth'in onun başka bir çek hesabı olduğundan haberi yoktu," diye ekliyor Nicole.

Michael alnını ovuşturur. "Ama kime söyleyecek?"

Nicole, "Susan," diye önerir.

"Böyle bir şeyi yapmak için çok güçsüz," diyor, yağmalanmış odayı işaret ederek.

"Lucas?" Nicole bana bakıyor.

"O bunu asla yapmazdı," diyorum.

Michael kaşlarını kaldırır. "Annemle babamın kız kardeşinin kayboluşuna karıştığını öğrense bile mi?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Yapmayacağını söyleyemem. Çünkü gerçeği bilseydi ne yapardı bilmiyorum. Gerçeğin seni özgür kılacağını söylerler ama ölümün seni özgür kıldığı gibi özgür kılabileceğini söylemezler.

"Tamam, başka kimler var?" Nicole soruyor.

Annemin son sözleri kafamda yankılanıyor. *Baban. O kaybolmadı.*

Güvenme . . .

Sertçe yutkunuyorum, onları tekrar aşağı itiyorum. Belki de bana ne olduğunu anlatmaya çalışmıyordu. Belki de beni uyarmaya çalışıyordu çünkü zaten birilerine anlatmıştı ya da anlatmayı planlıyordu ve onların cevap aramaya geleceğini biliyordu.

"Belki Grove'dan biri?" "Kim gibi?"

Michael başını öne eğiyor.

"Bilmiyorum. Ama her kimse, sence geri gelecekler mi?" diye sordum.

"Eğer aradıklarını bulamadılarsa, eminim bulacaklardır" diyor.

"O zaman ne yapacağız?" Nicole'ün yüzünün rengi soldu ve bunun metadondan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Babamın tabancası bende," diyor Michael ciddi bir bakışla. "Annemin bana bıraktığı kutulardan birindeydi. Neyse ki, onu saklamak için bir yere koymuştum, bu yüzden içeri giren kişi onu bulamadı. Ve eğer geri gelirlerse, keşke gelmeseydim diyecekler."

"Gerçekten birini vuracak değilsin, Michael," diye alay ediyorum. "Mecbur kalırsam yaparım."

Onu tekrar sorgulamıyorum, çünkü ona inanıyorum. Umarım iş o noktaya gelmez. Bunun sadece rastgele bir hırsızlık olduğunu söylemek isterdim. Ama bu büyüklükteki bir kasabada böyle şeyler olmaz. Burada olan her şeyin bir sebebi vardır.

Parke zemine çarpan bir şeyin sesi dikkatimizi çekiyor. Nicole eğilip elinden kayıp düşen büyük zarfı alıyor.

"O da ne?" Michael sorar.

Onu göğsünde tutuyor. Yüzünde suçlu bir ifade belirliyor. Ona söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağını biliyorum. Benim de hoşuma gitmedi. Hareketleri dikkatsiz ve dağınıktı, şimdi hırsızlık olayından sonra daha da fazla.

"Emma Harper'ın dava dosyası" diyor.

Michael yanaklarını üflüyor. "Nereden aldın bunu?"

"Bir arkadaşımдан." Omuz silkiyor, soğukkanlı davranmaya çalışıyor. "Neden?" diye soruyor.

Nicole, "Bir şey bulamazsak kimseye söylemeyeceğimizi söylemişsiniz ama bakmazsak hiçbir şey bulamayız," diye itiraz ediyor.

Dün geçmişi geçmişte bırakmakta bir sakınca görmüyordu, böylece itibarını "lekelemeyecekti". Bu fikir değişikliğinin nereden geldiğinden emin değilim. Belki de sonunda leke sürecektir bir şey kalmadığını anladı.

"Burada bir şey bulmaktan bahsediyorum." Ailemizin yere saçılmış eşyalarını işaret ediyor. "Nancy Drew oynayıp karakoldan dosya çalmak değil."

"Ben bir şey çalmadım."

"Arkadaşın mı çaldı?" Michael kelimenin etrafında tırnak işareti yapar *Arkadaş*.

"Ödünç aldı," diyor çenesini kaldırarak.

"Polisin çözülmemiş dava dosyaları için bir kütüphane sistemi olduğunu bilmiyordum." Gözlerini deviriyor ve mutfağa doğru ilerliyor.

Buzdolabı açılıyor, camlar cama çarpıyor ve bir dakika sonra dudaklarına tünemiş bir şişe Miller Lite ile geri dönüyor. Neredeyse yarısını yudumlar. Michael uzun zamandır yok ve Nicole gibi biriyle uğraşmaya alışık değil. O her şeyi istediği gibi yapar. Bazen ona bir inç vermeniz gerekir, ama bir mil almadan önce onu geri çektiğinizden emin olun.

Nicole'ü meşgul edeceğini bildiğimden, "Dava dosyası zaten elimizde olduğuna göre, bir göz atmaktan zarar gelmez," diye öneriyorum.

"Peki ya biri kaybolduğunu fark ederse?" Michael sorar. "Fark etmezler," diyor Nicole.

"Ama ya yaparlarsa?"

"Dava dosyaları her zaman kayboluyor" diyor.

Michael kaşlarını çatır. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bir sürü polisiye dizi izledim."

"Bu *NCIS*'in bir bölümü değil Nicole. Bu gerçek hayat ve gerçek sonuçları var," diye öğüt veriyor.

"Bunu biliyorum. Ben aptal değilim."

"Öyle davranıyorsun." Başını sallıyor.

"Siktir git, Michael. Havalı bir üniversiteye gitmiş olman ve havalı bir teknoloji firmasında çalışıyor olman benden daha zeki olduğun anlamına gelmez. Öyleyse öyleymiş gibi davranmayı bırak." Gözlerini ona dikti.

"Numara yapmama gerek yok, Nicole." Birasını içiyor ve ona sırtını dönüyor, hiçbir şeye basmamaya dikkat ederek oturma odasına doğru ilerliyor.

Nicole'ün yüzü kızarıyor ve eli yumruk oluyor. Telefonum çalıyor ve bildirimi kontrol etmek için arka cebimden çıkarıyorum.

Nicole öfkesini daha fazla kontrol edemeyince ona doğru yürür. "Biliyor musun, Michael? Senden bıktım-"

"Aman Tanrım," diye haykırdım.

Nicole durdu ve başını bana doğru çevirdi. "Ne var? Ne oldu?"

"Beth," diyor Michael kaşlarını birbirine yaklaştırarak.

"Babam," diyorum. "O yaşıyor."

FROM: brianthomas1@yahoo.com

TO: elizabeth.thomas3@yahoo.com

SUBJECT: UZUN SÜREDİR

Beth,

Uzun zamandır sana yazmadığım için özür dilerim. Güven bana. Uzak kalmam en iyisiydi. Gurur duymadığım şeyler yaptım. Ağza alınmayacak şeyler. Ama şunu bil ki seni, Nicole'u, Michael'ı ve Laura'mı düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Onun öldüğüne inanamıyorum ve şu anda yanınızda olamadığım için çok üzgünüm. Keşke daha iyi bir baba, dede ve koca olabilseydim. Ama bazen olmak istediğimiz gibi olamayız. Sadece öyleyiz. Benim için endişelendiğinizi biliyorum. Ama endişelenmeyin. Ben güvendeyim. İyiyim. Ve düşündüğünden daha yakıным. Michael ve Nicole'a sevgilerimi ilet. Ve lütfen beni unutun çünkü ben hatırlanmaya değer bir adam değilim.

Sevgi

ler,

Baba

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR BETH

Her zaman babamın bana cevap yazmasını istemiştim ve şimdi yazıyor, keşke yazmasaydı. En başından beri neden onun sözlerine ihtiyacım olduğunu düşündüğümünden emin değilim. Söylemesi gereken her şeyi yedi yıl önce hayatımızdan çıkıp gittiğinde söylemişti. Michael elinde taze bir birayla kanepenin diğer ucunda oturuyor ve sanki gerçekten etiketini okuyormuş gibi çeviriyor. Genelde bu kadar çok içiyor mu yoksa bu onun için sıra dışı mı emin değilim. Ama yine de keder bir havaalanı gibidir. Kurallar ya da sosyal normlar yoktur. Bir sonraki varış noktanıza ulaşana kadar zaman geçirmek için ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız. Nicole telefonumu elinde tutuyor. E-postayı tekrar tekrar okurken kaşları birbirine dolanıyor.

"Bunca yıldan sonra neden şimdi sana yazsın ki?" diye soruyor.

"Çünkü annem vefat etti," diyorum. şimdi yanıt vermeyi seçmesinin tek nedeni bu olmalıydı. Diğer tüm e-postalarım cevapsız kaldı.

Michael bira şişesini kaldırır ve bir yudum alır. "Ya da öğrendiğimizi biliyordu." "Nasıl?" Önce Michael'a sonra Nicole'e bakıyorum.

Başını kaldırıyor. "Belki de annemin bize söylediğini düşünmüştür."

Annemin sözleri aklıma gelince sertçe yutkunuyorum. *Baban. O kaybolmadı. Ona güvenme.*

Michael kaşlarını kaldırdı. "Annem ölmeden önce sana bir şey söylemedi, değil mi?" Bana bakıyor.

Nicole de artık öyle.

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim. Neden ortaya çıkıp onlara söylemediğimi bilmiyorum. Ama burada değillerdi. Öleceğini biliyorlardı ve yine de gelmediler, bu yüzden annemin son sözlerini hak etmiyorlar.

Babamın e-postasından bir satır aklıma geliyor. *Düşündüğünden daha yakınım.*

Ürkütücü. Ya da belki de değil? Bilemiyorum. Polis, kamyonunun bulunduğu yere bakarak Meksika'ya kaçtığını düşündü - sınırdan 10 mil kadar uzakta. Şimdi o kadar emin değilim. Annemin sözleri kafamda yankılanıyor. *O kaybolmadı.* Ve sonra babamın. *Düşündüğünden daha yakınım.* Belki de o öldükten sonra babamın ona ulaşacağını biliyordu. Belki de onu uzak tutan annemdi.

Gittiği zamanı düşünmeye çalışıyorum. Annemin onun gittiği gerçeğini çok çabuk kabullendiğini hatırlıyorum. Her zaman onu aramayı bırakmamı sağlamaya çalışır ve "*Burada olmak isteseydi olurdu*" gibi şeyler söylerdi. Emma'nın kaybolduğu zamanki gibi değildi. Susan, Eddie ve Lucas onun döneceğine dair umutlarını korudular. Onu aramayı hiç bırakmadılar. Ama annem babamı aramayı bıraktı. Belki de bunca zamandır onun tam olarak nerede olduğunu bildiği ve orada kalmasını istediği içindi.

Gözlerim yine Michael ve Nicole arasında gidip geliyor.

"Bir şey söyledi." Kelimeler ağzımdan döküldü. Söylüyorum çünkü kendi başıma çözebileceğimi sanmıyorum. Belki annemin bilmecesini ve babamın şifreli e-postasını çözmeme yardım edebilirler. Michael akıllıdır. O her zaman ailenin beyni olmuştur. Nicole ise her şeyi farklı bir gözle görüyor, sanki dünya ona özel sunulmuş gibi. Yüzünün önüne bir elma koysam ve onu tarif etmesini istesem, kırmızı, parlak ya da yuvarlak olduğunu söylemezdi. Bana doğal balmumundan, çürümesini yavaşlatan koruma katmanından bahsederdi. Zayıf bir noktaya işaret ederdi, belki renk değişikliği ya da darbe veya çok fazla sıkıştırmadan kaynaklanan çürük, yumuşak bir alan. Sonunda, artık elmayı tarif etmiyor bile olurdu.

Michael koltuğunda öne doğru eğiliyor, bir bakıma benimle aynı hizaya geliyor. "Sana ne söyledi?"

Nicole dudaklarını büzüyor, bana bağırarak istediği belli olan kelimeleri içinde tutuyor. Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve ayağını zıplatarak bana karşı ne kadar az sabırlı olduğunu gösteriyor. Daha fazlasını söylememi, onlara yalan söylediğimi itiraf etmemi ve onlara tam olarak ne hakkında yalan söylediğimi açıklamamı bekliyorlar. Birbirimize bu yüzden güvenemiyoruz.

"Babamın kaybolmadığını söyledi." *Güvenme* kısmını atlıyorum ve neden yaptığımı da bilmiyorum. Belki de bunu kendime saklamak istiyorum. Sadece kendim için bir şey. Ya da belki babamın iyi bir adam olduğuna dair umudumu kaybetmek istemiyorum.

"Bunu bize neden söylemedin?" Michael alay ediyor. "Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey. Hepsi buydu." Yine yalan söyledim. *Ne kadar çok yalan söylersen o kadar kolay olur.*

Nicole başını suçlayıcı bir şekilde eğiyor. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" Yalan yakalamakta iyidir, çünkü bunu her zaman yapar ... yani yalan söyler.

"Neden yapayım ki?"

Bana ters ters bakıyor. "Annemin sana bir şey söylediği konusunda neden yalan söyledin ki?"

"I . . . Bilmiyorum. Sadece annemin ne demek istediğini anlamadım, bu yüzden bir şey olmadığını düşündüm." Sözcüklerim kesik kesik ve inandırıcı gelmiyor.

Anlamlı olduğunu hep biliyordum. İnsanlar son nefeslerini değersiz kelimeler için kullanmazlar.

Michael koltuğunda arkasına yaslanır ve birasını yudumlar. "Belli ki bir anlamı varmış." Umursamaz görünüyor ama beyninin fazla mesai yaptığını, parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyorum.

Nicole konsantrasyon içinde gözlerini kısıyor. Bunu çözen kişi olmak istiyor. Elinizde hiçbir şey yokken, kanıtlayacak her şeyiniz vardır.

"Evet, ama ne?" diye sordum. "Babamdan gelen e-postayla beni uyarıyor gibiydi... Sanki geri geleceğini biliyordu."

"Bekle, bir e-postayı takip edemez misin?" Nicole soruyor. "IP adresi gibi bir şey mi?" Bana bakıyor ama cevabım yok. Sonra ikimiz de Michael'a baktık.

"Bazen, evet," diyor.

"Peki, öyle yap. E-postasında düşündüğümüzden daha yakın olduğunu söyledi." Nicole neredeyse koltuğundan sıçrayacaktı.

Michael kaşlarını çatar. "Ne yani, gidip onu bulmamız mı gerekiyor?"

"Neden olmasın? Yani, eğer yakınsa, biz de yapabiliriz." Nicole telefonu ona uzatır.

Güvenme. Onlara annemin uyarısını söyleyeyim mi? Hayır, söyleyemem. Kimi kastettiğini bilmiyorum. Babama güvenmiyor musun? Kimseye güvenmiyor musun? Onlara zaten iki kez yalan söyledim. *"Annem aslında biraz daha fazlasını söyledi, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum."* diyemem. Nasıl olsa onu bulamayacaklar. Yıllarca aradım, her taşın altından çıktım ama yine de elim boş döndüm.

"Lütfen," diye yalvarır Nicole. Gözleri parlıyor.

Michael bana bakıyor ama ben bir şey söylemiyorum. Bakışları Nicole'ün üzerinde. İstedikini yaptırmakta çok iyi ve Michael ona hayır demeye alışık değil. Sonunda ona hayır diyebilmem yıllarımı aldı çünkü bir bağımlıya bunu söylemek pratik gerektirir. Sonunda oflayıp puflayarak oturduğu yerden kalkıyor ve koridora doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkasından. "Dizüstü bilgisayarımı alacağım."

Yüzü aydınlandı. Ona hayır diyemeyeceğini biliyordum ama bence demeliydi de. Yanlış umut en kötü umuttur.

"Buna inanamıyorum. Babamı bulmaya çok yaklaştığımıza inanamıyorum," diyor. Ben de inanamıyorum, çünkü bunun doğru olamayacağını biliyorum.

Tek söyleyebildiğim "Evet," oldu.

"Heyecanlanmadın mı ya da en azından rahatlamadın mı?" diye soruyor. "Onu bulsak bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ama Emma'ya ne olduğunu bize anlatabilir ve tekrar hayatımıza girebilir."

"Ama ya . . . ?" Duraksıyorum, kelimeleri söylemek istemiyorum ama söylemem gerektiğini hissediyorum, özellikle de annemin uyarısı beynimde tilt makinesindeki bir top gibi yuvarlanırken. "Ya tehlikeliyse?"

Başını geriye atıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Bunu nasıl düşünebildin?"

"Çünkü gideli uzun zaman oldu ve artık onu tanımıyorum. Benim tanıdığım baba, otuz yılı aşkın bir evlilikten sonra annemi terk etmezdi. Çocuklarını bırakıp gitmezdi. Torununun hayatında olmazdı. Yedi yıl sonra şifreli bir e-postayla ortaya çıkmazdı. O e-postayı kimin gönderdiğini bilmiyorum ama benim tanıdığım babadan gelmedi."

Nicole'un gözleri doldu. "İnsanlardan çok kolay vazgeçiyorsun." Babamdan bahsetmediğini biliyorum.

Ben ona cevap verip bağıramadan ve bana böyle bir şeyi söylemeye nasıl cüret ettiğini sormadan, Michael elinde dizüstü bilgisayarıyla oturma odasına girdi. Nicole için orada olan bendim. Ona para verdim. Yemek verdim. Kıyafet verdim. Ve onunla aynı çatı altında uyumaya artık güvenemeyene kadar ona kalacak bir yer verdim.

Bir an duraksıyor. "Bir şeyi mi bölüyorum?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum.

Nicole, "Hayır, sadece e-postanın nereden gönderildiğini bulmaya çalışın," diyor.

Michael oturur ve dizüstü bilgisayarını açar. "E-postayı bana ilet," diyor ve ardından e-posta adresini tıkırdatıyor.

Nicole telefonumdaki birkaç tuşa bastı. "Bitti." Onu bana geri fırlatıyor. Gözleri parlaklığını kaybetmiş ve şimdi bir karışımla bulutlanmış

Öfke ve umut. İlki bana yönelikti.

Nicole'ün sorunu son yedi yılı hatırlamıyor olması. Onun için babam sanki dün gitmiş gibi çünkü bağımlılığı pek çok anısını çalmış. Bağımlılığı ilk ben fark ettim. 2015'te bir araba kazası geçirdikten sonra kendisine oksikodon reçete edilmiş. Üzücü olan şu ki, kaza olduğunda babamı aramak için arabayla dolaşıyormuş. Başka bir araba ona çarpmış, durumu kritik hale gelmiş ve yaklaşık bir yılını ilaçlarla, fizik tedaviyle ve umutla iyileşerek geçirmiş. Ancak acı nihayet dindiğinde, yerini bağımlılık aldı. Doktoru vücudunun hala ilaçlara ihtiyacı olduğuna ikna etti, ama aslında onları arzulayan beyniydi.

Michael'ın parmakları hızlı ve öfkeli bir şekilde klavyeye vuruyor. Eminim Nicole ve ben, o bilgisayar ekranına lazer gibi odaklanırken eriyip gitmişizdir. Nicole bakıyor, yıllardır kendine sorduğu sorunun cevabını bekliyor. *Babam nerede?*

Michael sonunda başını kaldırarak, "Anladım," diyor.

"Nerede o?" Nicole soruyor. Kapıdan dışarı koşup kayıp babamızı bulmaya hazır.

"Juda, Wisconsin. Buranın yaklaşık bir saat batısında."

"Tam olarak nereden gönderdiğini söyleyebilir misin?" Gözleri parlıyor gibi.

"Her zaman değil, ama IP adresinin enlem ve boylamını aldım ve Google Maps ile çapraz kontrol ettim; üç mil yarıçapında sadece bir ev var, bu yüzden o olmalı ve özel bir internet bağlantısı üzerinden gönderildi."

Nicole başını eğiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani Starbucks'ta, kütüphanede ya da başka bir iş yerinde değildi."

"Gidelim o zaman. Hadi onu bulalım." Gülümsüyor, sanki babamın yeri

"X

bir hazine haritasında "noktayı işaretler". Onun için çok üzülüyorum. Onu bulsa, tam olarak aradığı şeyi bulsa bile, o hatırladığı baba olmayacak. Olamaz.

Michael bana bakıyor. Sanırım benim de katılmamı, Nicole gibi sevinçten havalara uçmamı bekliyor ama ben katılmıyorum. Babam beni pek çok kez hayal kırıklığına uğrattı ve artık bunu yapamam.

"Ben gitmiyorum," diyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve yerine kaşları çatılıyor. "Ne demek gitmiyorum?"

"Yani ben gitmiyorum."

"Onu bulmak istemiyor musun?" Nicole bana dikkatle baktı. "Hayır, istemiyorum."

"Neden?" diye sorar.

"Sadece anlamıyorum." Ona kendimi açıklamayacağım çünkü zaten anlamayacaktır.

Sanki fikrimi değiştirip ayağa fırlayacak ve ona katılacakmışım gibi başını sallıyor ama yapmayacağım. Onu ararken her şeyimi kaybettim. Kaybedecek başka bir şeyim olmasa da, bir parça umut için kumar oynamaya niyetim yok. Michael'a bakar. Omuzlarını hafifçe kaldırıyor ve zayıf bir omuz silkmeye indiriyor.

"Michael?" diyor. Sesi yumuşak ve uysal.

Bilgisayarını kapatıyor, cevap vermeden önce duraklıyor. Ne söyleyeceğini ikimizin de bildiğini sanmıyorum. Kartlarını hep kapalı tutmuştur. "Tamam, ben sürerim."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve ön kapıya doğru fırlıyor. Bu bana çocukluğumuzu hatırlatıyor ve annem Cuma geceleri "Babam geldi" diye seslenirdi. Çok heyecanlanırdık ve hepimiz koşarak onu karşılamaya gelirdik. Şimdi sadece birimiz ona koşuyor, o da diğer her şeyden kaçtığı için.

Michael oturduğu yerden kalkıyor ve çenesini eğiyor. "Gelmek istemediğine emin misin, Beth?"

"Eminim," diyorum. "Ama umarım onu bulursunuz."

"Burada tek başına iyi olacak mısın? Hırsızlık olayını düşünürsek..."
Gözleri oturma odasını tarıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Evet."

Michael cevabımı kabul ederek başını sallıyor. Cevabımdan dolayı hayal kırıklığına mı uğradı, anladı mı, yoksa bir duruş sergilediğim için mutlu mu oldu bilemiyorum. Başka bir şey söylemeden evden çıkıyor. Ve bu sessizlik tam da ihtiyacım olan şey.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ NICOLE

Michael'ın kiralık arabası, engebeli yolların ve çukurlarla dolu caddelerin şokunu emerek sorunsuz bir şekilde ilerliyor. Sanırım onun hayatı da böyle, lüks bir araçta yolculuk etmeye eşdeğer, varoluşun iniş ve çıkışlarından etkilenmiyor. Bir süredir araba sahibi değilim ama sigortasını ve hatta deposundaki benzini bile karşılayamadığım eski bir Toyota Camry'im vardı ve sürüşlerin asla pürüzsüz olmadığını hatırlıyorum.

Bir eli direksiyonun alt kısmındayken diğer eli kucağında uzanıyor. Gerginlik yok, endişe yok, hiçbir şey yok. Her şey çok rahat. Belki beş dakika uzaktayız ve tüm yolculuk boyunca hiç konuşmadık. İkimizin de ne söyleyeceğini bildiğinden emin değilim. Eskiden tanıdığın birine ne söylersin? Onu hiç tanımıyor olsaydım, onunla konuşmak daha kolay olurdu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim sonunda.

Michael bana baktı. "Tabii ki. Yalnız gitmene izin veremezdim." "Beth yapabilir." Ayrılmadan önce kısa bir süre bakışlarını karşılıyorum ve Yolcu tarafındaki camdan dışarı.

Hasat edilmiş mısır tarlaları ve süt ineklerinin serpiştirildiği otlaklardan oluşan bir bulanıklık geçiyor. Gökyüzü açık gri, sanki üzerine kirli bir çarşaf çekilmiş gibi. Annem öldüğünden beri böyle görünüyor. Belki de güneş ışığını da yanında götürmüştür.

"Bunu kişisel olarak algılamazdım," diyor. Gözleri tekrar önündeki yolda.

"Başka nasıl alabilirim ki?"

"Babam kaybolduktan sonra gelmeyi bıraktığımda bunu kişisel olarak mı algıladın?"

Yokluğundan ilk kez bahsediyor. "Evet," diyorum tereddüt etmeden.

"Neden?"

"Çünkü biz bir aileyiz ve sana ihtiyacımız vardı."

"Annemin yoktu."

Profilini inceliyorum. Babamın burnuna ve çenesine sahip, güçlü ve belirgin. Gözleri anne ve babamızınkilerin karışımı, mavi değil, yeşil değil, ela. Saçları babamınki gibi koyu renk ve gri lekeler var ama yanlardan kısa, üstten biraz daha uzun kesmiş.

"*Annem yapmadı* da ne demek?"

Çenesini hafifçe sıkıyor, sanki henüz söylemediği kelimeleri çiğniyor, onları arka azı dişleriyle kavırıyor ve serbest bırakıp bırakmamaya karar veriyor.

"Bana geri gelmememi söyledi," diyor.

"Bunu sana neden söylesin ki?"

Sertçe yutkunuyor; adem elması aşağı yukarı sallanıyor ve neredeyse boynunun tamamını kaplıyor.

"Çünkü beni arayıp babamın gittiğini söylediğinde, bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyledim."

"Bunu ona neden söyledin?"

"Bunu neden söylemeyeyim ki? Bir not bıraktığını söyledi. Bu, gitmeyi seçtiği anlamına geliyor ve dürüst olmak gerekirse, onunla uzun zamandır aramız iyi değildi. Kaliforniya'ya taşındığımdan beri hayatıma olan ilgisini kaybetti. Sanırım kendisinden daha fazlasını yaptığım için bana içerliyordu ki bu oldukça berbat bir durum. Ailelerimiz bizi en iyisi olmaya zorladı ama ben babamdan daha iyisini yaptığımda beni dışladı."

Sempatik bir bakış atıyorum ama Michael bunu görmüyor. Gözleri yola odaklanmıştı. Babamla aralarında sorun olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim, Michael," diyorum.

Omuz silkiyor ve "Teşekkürler" diye mırıldanıyor.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, anne babandan daha kötü durumda olsan da aynı muameleyi görürsün" diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Annemi ölümünden önce bir yıldan fazla süredir görmemiştim." "Neden?"

"Çipim olana kadar geri gelmememi söyledi." Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. "Öldüğü gün, çipimi almama bir gün kalmıştı, ona en çok yaklaştığım gündü. Ama çipi alamadan, onu tekrar göremeden öldü. Denedim. Gerçekten denedim." Başımı sallıyorum. "Ama çok geç kalmıştım. Çok geç kalmıştım," diyorum, neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor.

İç çekti. "Üzgünüm, Nicole."

Gözyaşlarımı siliyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Annemin ona verdiği parayı neden Kayıp Kişiler Vakfı'na bağışladığı şimdi anlaşılıyor."

Bir kakhaha ile karışık bir mırıltı *çıkartıyor*. "Ölürken bile bana son bir ders vermek zorundaydı."

"Ben de öyle. Sanki temiz olmama bir gün kaldığını biliyormuş da 'Daha erken ve daha çok çabalamalıydın' demek için bilerek ölmüş gibi hissediyorum."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Pek sayılmaz."

O da gülümsüyor ve arabayı yavaşlatarak çiftlik tarzı bir eve giden çakıllı bir yola giriyor. Panjurlar pencerelerden düşmüş ve birkaçı tahtayla kapatılmış. Çimler dağınık, bazı yerlerde yamalı, bazı yerlerde ise aşırı büyümüş. Terk edilmiş gibi görünüyor. Alt dudağımı ısıırıyorum. Çatlamış ve dişlerim kuru deriden bir parça koparıyor.

Nefes alışım değişiyor, kısa ve hızlıya dönüyor.

Michael motoru kapatır. "İşte burası," diyor.

"Görünüşe göre burada kimse yaşamıyor."

"Bu da burayı saklanmak için mükemmel bir yer yapıyor." Kaşlarını kaldırıyor, kapısını açıyor ve araçtan iniyor.

Yan tarafımdan çıkıyorum ve eve doğru yürürken ayakkabılarımız çakılların üzerinde çıtırdıyor. Michael kapıyı çalıyor ama kapı zaten aralık. Vuruşunun gücü kapıyı daha da açmaya itiyor. Kafasını içeri sokuyor ve "Merhaba" diye sesleniyor. Ses boş evde yankılanıyor.

Michael'ı zorla geçip karanlık ve sessiz eve koşuyorum. Bayat ve küf kokuyor. Oturma odasının zemininde eski, lekeli bir yatak var, sanki biri burada kamp yapmış gibi. Boş yemek paketleri ve gazoz kutuları etrafa saçılmış. Örümcek ağları her köşeye ve aydınlatma armatürüne yapışmış.

"Baba," diye sesleniyorum, odadan odaya koşuyorum, her biri bir öncekinden daha boş. Ev her bağırışımda *baba* diye tekrarlıyor, benimle alay ediyor. Koridorun sonundaki bir odanın ortasında duruyorum. Eskiden bir yatak odası olduğuna eminim ama yatak olmadan sadece bir oda. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Arzum çok güçlü... uzun zamandır olmadığı kadar güçlü. İğnenin ucunun derimin içinde kaybolduğunu hayal ediyorum. Pistonu aşağı doğru bastırıyorum. Ve sonra neredeyse anında gelen o coşkuyu. Sıcak balla yıkanmak gibi. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissetmek. Cennete en çok yaklaştığım ya da en azından cennetin nasıl olduğunu hayal ettiğim an. Kalbim hızla atıyor. Tenim karıncalanıyor ve terliyor. Ve sonra içimde çok derin bir titreme oluyor. Küçük başlıyor ama büyüdüğünü hissedebiliyorum.

"Nicole," diyor Michael.

Gözlerimi açıyorum ve hızla döndüğümde onu kapıda dikilirken buluyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Burada olacağını söylemiştin." Sesim çatlıyor, zayıflığım ortaya çıkıyor.

"Üzgünüm Nicole. IP adreslerini takip etmek siyah-beyaz değildir. Her zaman doğru sonuç vermezler. VPN ya da başka bir şey kullanmış olabilir." Michael dudaklarını birbirine bastırır ve ayaklarına bakar.

Yüzümdeki her kas derin bir hayal kırıklığıyla gerilmiş durumda. Sanki her bir bağ her an kopacakmış gibi hissediyorum. Belki de koparacağım.

"Artık yola çıkabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve ona "Sanırım" diyorum. Michael koridorda ilerlemeye başladı.

"Hey," diye seslendim. "Beloit'ta bir mola vermemizin sakıncası var mı?" Duraklıyor ve geri dönüyor. "Ne için?"

"Orada bir motelde bir arkadaşımın kalıyordum. Daha kalıcı bir yer bulana kadar geçici olarak. Daha önce bana mesaj atarak gideceğini ve eğer hâlâ istiyorsam gelip eşyalarımı almamı söyledi. Sadece birkaç kıyafet ve kişisel hijyen malzemeleri falan."

Michael başını sallıyor. "Evet, sorun değil."

"Teşekkürler," diyorum, göz teması kurmadan. Çünkü öyle yaparsam yalan söylediğimi anlayacak.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ MICHAEL

Arabayı Motel 5 adında köhne bir yerin otoparkına çektim. Motel 6'dan bir adım aşağıda, şaka gibi bir yer olduğunu düşünüyorum. Ama bundan çok daha kötü. Her oda için özel girişleri olan tek katlı uzun bir bina. Birkaç pencere camı kırık ve dış cephe grafiti ile kaplanmış. Gözlerimi dört açarak yavaşça ilerliyorum. İnsanlar kamp kurmuş ve dağılmış; bazıları binaya yaslanmış, diğerleri eğilmiş, zar zor ayakta duruyor. Rölantide çalışan birkaç arabadan yüksek sesle müzik çalıyor. Şoför koltuğunda oturan iri yarı adamlar önlerindeki motel odalarına sanki güvenlikmiş gibi bakıyorlar, ama biliyorum ki güvence altına aldıkları tek şey yasadışı faaliyetleri. Kız kardeşimin burada kaldığına inanamıyorum. Nicole en solu işaret edip park etmemi söylüyor. Arabayı sürüp gitmek ve ona burada bıraktığı her şeyi değiştireceğimi söylemek istememe rağmen dediğini yapıyorum.

Son motel odasının önüne park ediyorum ama motoru çalışır halde tutuyorum. "İçeri girmemi ister misin?" diye soruyorum.

Nicole çoktan arabadan inmiştir. "Hayır, bir dakikaya geliyorum," der ve kapıyı arkasından çarparak çıkar.

Kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için sağ tarafa bakıyorum. Gergin olanlar isteseler de yaklaşamazlar. Hareketleri yavaş, neredeyse zombi gibi. Gözlerim yirmi metre ötede park etmiş araca gidiyor. İri yarı

Sürücü koltuğunda oturan adam bana doğru bakıyor. Başını sallıyor ama bunun dostça bir baş sallama olmadığını biliyorum.

Nicole'ün durduğu motel odasının kapısı on santim kadar açılır ve Nicole hızla içeri süzülür.

Sessizce oturup bekliyorum. Saniyeler dakikalara dönüşüyor ve sonra uzun bir zaman geçmiş gibi hissetmeye başlıyorum, ama belki de böyle bir yerde sadece öyle hissettiriyordur. Bir ses duyuyorum, önce yüksek bir gümbürtü, sonra bağırışlar. Boğuk ama inkar edilemez bir şekilde öfke ve korkunun birbiri etrafında sarmallaşan sesleri. Motel odasının içine bir şey çarpıyor. Arabanın kapısını yırtıp açtım ve ona doğru koştum. Bağırılan kelimeleri artık net bir şekilde duyabiliyordum.

"Para nerede, seni aptal kaltak!" "Hiç param yok!"

"Senin o aptal ölü annenin evinde de değerli bir şey yoktu. Asıl soru, lanet paramı bana nasıl getireceğin!"

Hiç düşünmeden omzumu kapının ortasına atıyorum ve ileri atılıyorum. Alçıpanı delen tokmağın çarpması odaya bir nokta koyuyor ve bir an için zaman donuyor. Bir adam yataktaki kız kardeşimin üzerinde gezinirken bana bakıyor. Bir eli gömleğinin yakasında, diğeri sınırsız olasılıkla havaya kalkmış, hepsi de kötü. Sonra sanki biri uzaktan kumandanın Play tuşuna basıyor. Yüze çarpan bir elin sert sesi hepimizi yeniden harekete geçiriyor.

Kelimeler için zaman yok. Böyle bir adamla mantık yürütmek de yok. İyi haber şu ki, o da Nicole'ün en kötü zamanındaki gibi bitkin görünüyor; çelimsiz, zayıf, henüz bulamadığı ilaç için titriyor. Zihnim boşalıyor ve koşmaya başlıyorum.

Ona doğru hamle yaptım ve onu yataktan duvara doğru uçurdum. Koşup yakasına yapışıyorum, tıpkı Nicole'e yaptığı gibi ve yumruğumu kaldırıp yüzüne indiriyorum. Önce yanağını, sonra alnını, sonra gözünü, sonra burnunu kırıyorum ve sanki bir musluğu açmışım gibi kan akıyor. Kusuyor,

Kıyafetlerime kan tükürüyor ve vücut sıvısının etrafında yüzen iğrenç ve iğrenç şeyleri hayal edebiliyorum. Tekrar yumruk atıyorum, bu sefer dişlerini kırıyorum. Durduğumda bilinci neredeyse yerinde değildi.

Ayağa kalkarak korku ve utanç içinde kıvranan Nicole'e dönüyorum. Kalbim hızla atıyor ve adrenalin damarlarımda o kadar hızlı dolaşıyor ki şu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Elimdeki kemikleri kırdığımdan ya da en azından ciddi şekilde zedelediğimden eminim ama yatakta hıçkırarak ağlayan kız kardeşimin buruşmuş halinden başka bir şey yok.

"Ona ne kadar borcun var?"

Nicole, ilk sorduğum sorunun bu olmasına şaşırarak başını kaldırıyor.

"Beş yüz dolar," diye gözyaşları ve emdiği nefesler arasında boğulmayı başarıyor.

Elimi cebime attım ve cüzdanımı çıkardım. Hermès'den güzel bir parça, dana derisi, Fransa'da el yapımı. Nicole'ün bu pisliğe borçlu olduğu paradan daha değerli. Bir tomar para çıkarıp onun hırpalanmış yüzüne fırlatıyorum. Bir kısmı burnunun ve ağzının etrafında biriken kana yapışıyor.

"Al bakalım. Artık sana hiçbir borcu yok," diyorum çömelerek. Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum ve fısıldıyorum, "Eğer bir daha kız kardeşime yaklaşırsan, bir dahaki sefere durmam. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve
inliyor. "Güzel."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve gerçekten anladığından emin olmak için kaburgalarına tekme atıyorum. Bir çocuğun dizinin üzerinde sopa kırması gibi ses çıkarıyor. Yan dönerken tiz bir çığlık atıyor.

Nicole'e yardım ediyorum ve motel odasından çıkıp dünyanın ışığına geri dönerken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Yolcu kapısını açıp onu koltuğuna oturtuyorum.

"Özür dilerim, Michael. Çok üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye onu rahatlatıyorum.

"Yeterince güçlü değilim," diye
hıçkırıyor. "Evet, öylesin."

Nicole başını kaldırır. "Teşekkür ederim. . ." Gözleri bundan daha fazlasını
söylüyor ve bana tam olarak ne için teşekkür ettiğini biliyorum.

"Lütfen bundan Beth'e bahsetme," diye
ekliyor. "Söylemem."

Kapısını kapattım, sürücü koltuğuna atladım ve arabayı geri vitesine taktım.
Park yerinden dışarı doğru hızlanmaya başladığımda, karanlık SUV'de oturan
adama bakmak için dönüyorum. Gülümsüyor ve çenesini kaldırıyor. Bu sefer
dostça olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT BETH

Michael ve Nicole bir süredir yoklar, bu da bana tüm öğleden sonra oturma odası ve mutfaktaki çoğu şeyi temizleyip kaldırmam için fırsat verdi. Kırılabilir eşyaların çoğu tahrip olmuştu, ben de onları attım. Bazı şeyleri tamir edemezsin.

Üzerinde *Kasım 1999* yazan bir VHS kaseti VCR'a yerleştiriyorum. Yerine oturuyor ve makine bir sarma sesi çıkarıyor. Bu kaset kronolojik sıralamada 15 Haziran 1999'dan sonraki kaset. Bir boşluk vardı, kasetler geçişsiz geçen aylar vardı ve bu mantıklıydı. Annem belli ki Emma'nın kayboluşundan sonraki anıları kaydetmek istememiş. Bu aynı zamanda o akşamki klibin üzerine kayıt yapmayı neden unuttuğunu da açıklıyor; olanlarla yüzleşememişti. Ekran gri bir statik renkte ve bir görüntü belirmeden önce maviye dönüyor. Sağ alt köşedeki tarihte 13 Kasım 1999 yazmaktadır. Michael mutfak masasında oturmaktadır. Önünde yenilebilir bir bilgisayar monitörü resmiyle süslenmiş bir doğum günü pastası durmaktadır. Pastanın üst kısmında, *Michael'ın 13. doğum günü kutlu olsun* yazısı bilgisayar kodu gibi yeşil krema ile şekillendirilmiştir ve mesajın etrafında yanan on üç mum vardır. Alevler titriyor ve dans ediyor.

Kaliforniya'ya taşındığından beri Michael'ın doğum gününü kutlamadık. Yıllardır ona mutlu yıllar dilemedim, bu yüzden genellikle hatırladığım bir şey değil, ama gelecek ay otuz altı yaşına girecek.

Ekranda, babası mutfak masasında Michael'ın yanında oturmuş, gülümsüyor ve "Mutlu Yıllar" şarkısını söylüyor. Yüzünde yaptığı korkunç şeye dair çok az iz var ama bir önceki kasetten bu yana geçen beş ay içinde birkaç yaş yaşlanmış gibi görünüyor. İri sakalını gri saçlar sarmış ve gözlerinin kenarlarında yeni kırışıklıklar oluşmuş. Nicole ve ben kardeşimizin iki yanında durmuş aynı şarkı sözlerini söylüyoruz. Annem görünmüyor, bu yüzden kamerayı tutanın o olduğunu biliyorum. Neredeyse her zaman kamerayı tutan oydu, bu yüzden neredeyse hiç fotoğrafı ya da videosu yok. Garip bir şekilde, mikrofon hemen yanında olmasına rağmen, şarkı söylerken sesi zar zor alıyor. Sanki kelimeleri fısıldıyor, onlara tam olarak kendini vermemiş gibi.

Şarkı bittiğinde, Michael gözlerini kapatıp bir dilek tutuyor ve sonra bir hava akımıyla tüm alevleri söndürüyor. Mumlardan damlayan balmumu pastanın içine sızıyor. Kardeşlerim ve ben bir saniye bile kaybetmeden mumları çekip uçlarındaki kremayı emiyoruz.

"Ne diledin?" Babam sorar. "Sana söyleyemem," diyor Michael.

"Oh, hadi ama. Bana güvenebilirsin." Babam gülmeye zorluyor ve onu dürtüyor.

Video kamera bir vınlama sesi çıkarıyor ve objektif babamı yakınlaştırıyor, yüzünün ortası tüm ekranı doldurana kadar gittikçe yaklaşıyor. Video bulanık olsa da, yeşil gözlerindeki yoğunluk gün gibi ortada. Kamera, mercek geri çekilip beni ve kardeşlerimi tekrar kadrāja almadan önce birkaç saniye boyunca ona yakınlaştırılmış olarak kalıyor.

"Eğer ona söylersen, bu gerçek olmayacak," diyor annem. Ses tonu şakacı değil.

Ciddi bir durum. Ama kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

Michael çenesini çıkarır. "Evet, sana söyleyemem."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyor babam yine zoraki bir kahkaha atarak ve şakacı bir şekilde Michael'ın saçlarını karıştırıyor. Babam anneme doğru bir gülümseme gönderirken, ağabeyim saçlarını geriye doğru savurarak uzaklaşıyor. Sanmıyorum

"Kim pasta ister?" diye sorarak dikkatini tekrar üçümüze çevirdiği için geri veriyor.

Hepimiz bir ağızdan "Evet," diyoruz.

Babam dilimlere ayırıp bölüştürüyor. Annem reddediyor. Kimse fark etmiyor. Kamerayı odakta tutuyor, böylece hepimiz çekimde oluyoruz. Herhangi bir ailenin yapacağı bir doğum günü kutlaması gibi görünüyor ve o gün sıra dışı bir şey fark ettiğimi hatırlamıyorum. Ama bunun nedeni benim gözlerimle görmemdi, annemin değil.

Objektif tekrar yaklaşırken video kamera vınıyor. Önce beni çekiyor. Ağızma bir çatal dolusu beyaz doğum günü pastası atarken yüzüm ekranı dolduruyor. Cildim genç ve parlak, güneşten hafifçe bronzlaşmış. Sonra sıra Nicole'e geliyor. Çerçeveyi o dolduruyor. Cildi yağlı ve az miktarda ergenlik sivilcesi var. Ondan bir santim uzakta durmadığınız sürece bunu fark edemezsiniz çünkü dikkatinizi çeken ve asla bırakmayan o büyük yeşil gözler. Kamera Michael'a geçiyor. Üst dudağına buzlanma yapıyor ve genişçe gülümsüyor, başını çevirerek dağınık kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Sonra tekrar babama dönüyor ve bizden çok daha uzun süre onun üzerinde kalıyor. Ekranda sadece babamı görüyorum, sıra dışı bir şey yok, ama annemin farklı bir şey gördüğü açık, belki de babamın takındığı cepheyi. Bu ev video kasetinde ya da çekilme biçiminde tipik bir şey yok. Annem anı yakalamıyordu. Bizi inceliyordu.

"Hediyelerimi şimdi açabilir miyim?" Michael sorar. Sesi tizdir, çünkü henüz ergenlik çağına girmemiştir.

"Laura, şimdiki zaman mı?" Babam anneme gergin bir bakış atıyor. Kameranın sadece kendi üzerinde olduğunu fark etmiyor. Objektif yavaşça uzaklaşıyor ve hepimiz tekrar ekrana dönüyoruz.

"Elbette," diyor annem. Sesi coşkudan yoksundur. Kimse fark etmiyor.

Michael ellerini çırpıyor ve tabağını yana iterek önündeki alanı boşaltıyor.

"Dur bakalım." Babam sandalyesini geri çeker ve masadan kalkarak anneme doğru yürür.

"Michael buna çok kızacak. Onun tepkisini aldığından emin ol," diye fısıldıyor odadan çıkmadan önce.

Annem hiçbir şey söylemiyor.

Birkaç dakika sonra baba elinde paketlenmiş büyük bir kutuyla tekrar ekranda beliriyor. Hediye masanın üzerine koyup oğluna gülümseyerek, "Bu tüm aileden," diyor.

"Bütün aile mi?" Nicole gülüyor. "Ona bir yo-yo aldım. Bu büyük hediye hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bu doğru. Nicole ve ben kutunun içinde ne olduğunu bilmiyorduk.

Michael ambalaj kâğıdını yırtıyor ve ortaya bir Compaq ProSignia masaüstü bilgisayar çıkıyor, ya da en azından karton kutunun yanında öyle yazıyor.

Bir çığlık atıyor ve ağzından bir dizi kelime dökülüyor. "Müthiş. Bu bir bomba. Buna inanamıyorum. Bu benim için mi? Teşekkürler anne ve baba. Bunu çok sevdim." Kutuyu çeviriyor, her şeyi içine alıyor.

"Umarım bu doğum günümde bir araba alacağım anlamına geliyordur," diyor küçük ben, gözleri önce babama sonra da doğrudan video kameraya kayıyor.

Babam eliyle kutuyu sıvazlıyor. "Bu, Michael'ın evde JavaScript kodlaması yapabilmesi için. Ama evdeki tek bilgisayar bu olduğu için, herkesin kullanabilmesi için ön odaya kuracağız. Anladınız mı?"

Hepimiz başımızı salladık ama Nicole ve ben birbirimize baktık. Ve bunun ne anlama geldiğini hatırlıyorum. Michael'ın o büyük hediye alması bize çok adaletsiz ve normların tamamen dışında görünmüştü. Böyle bir şey için paraları yoktu ama şimdi mantıklı geliyor. Michael'ın doğum günü Emma kaybolduğundan beri bizim ilk doğum günümüzdü. Benimki Nisan'da, Nicole'ünki Mart'ta. Belki de bu onların dikkatimizi dağıtma yoluydu, evimizdeki çatlakları görmemizi engelliyordu.

ya da yaptıklarına dair gerçeği ortaya çıkarmaktan alıkoydu. Meşgul zihinler dolaşmaz.

Ön kapının çalınması beni ürkütüyor ve geçmişten koparıyor. Kaseti hızla çıkarıp kılıfına geri koyuyorum ve diğerlerinin yanına yerleştiriyorum. Dışarıda bırakılmış, videonun üstüne yerleştirilmiş olan hariç. O kaset diğerlerinin yanına ait değil.

Verandada Lucas'ı buluyorum. Annesinin yaptığından emin olduğum gri örgü bir bere takıyor. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, bana gülümsüyor. Gözleri ışıldatan türden bir gülümseme. Çok uzun zamandır kimse bana böyle bakmamıştı. Dışarıda ellilerde seyreden hava sıcaklığına rağmen tenime dokunulduğunda sıcak hissediyorum. "Selam," diyorum, paravan kapıyı iterek açıyorum, böylece aramızda hiçbir şey kalmıyor - daha çok beş mil yüksekliğe yığılmış bir tuğla duvar gibi hissettiren o sır dışında.

"Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda mı? hayatınızda iyi haberlerden çok kötü haberler aldınız.

"Evet, her şey yolunda." Bir an duraksıyor. "Ah, burada ne oldu?" Lucas kapının tahtasının parçalandığı yeri işaret etti.

Bir göz attım. *Haneye tecaviüz*. Ama bunu ona söyleyemem, çünkü bunun kız kardeşiyle ve ailelerimizin yaptıklarıyla bir ilgisi olabilir. "Oh ... Goodwill'e bağışlamak için bir parça mobilya taşıyorduk ve şey, bu oldu. Düzeltilmesi gereken başka bir şey sanırım." Omuz silkiyorum ve en sıkı gülümsememi sunuyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Hızlıca ekliyorum, kırık kapı konusunun değiştiğinden emin olmaya çalışıyorum.

Gözleri bana dönmeden önce bir süre kapıda oyalanıyor. "Hayır," diyor. "Umm . . . Sadece biraz temiz hava almak ve yürüyüş için zamanın olup olmadığını görmek istedim."

"Elbette." Başımı salladım. "Paltomu alayım." Yine gülümsüyor. Bu sefer daha küçük.

Ayaklarımı bir çift eski tenis ayakkabısının içine sokuyorum ve rafa asılı en yakın montu alıyorum. Solmuş eski bir kot ceket, *annemin*. Onu giymeyi düşünüyorum.

geri alıp başka bir tane alıyorum, ama yapmıyorum. Sadece giyiyorum. Bazı şeyleri giymek zorundasınız; suçluluk, keder ve vefat eden sevdiklerinizin geride bıraktığı eski ceketler gibi.

"Nereye?" Kırık kapıyı arkamdan kapatarak soruyorum.

Lucas sola, uzun araba yolumuzun yola çıktığı yere bakıyor. Sonra sağa, beton basamakların takip ettiği kavisli su yolunun yamacı kestiği yere bakıyor.

"Derenin aşağısına ne dersin? Yıllardır görmemiştim."

Zor yutkunuyorum ama önerisini kabul ediyorum. Oraya gitmek istemediğimi söylesem tuhaf olurdu.

Yan yana yürüyoruz, babamın biz çocukken döktüğü su yolunun izini takip ediyoruz. Bu onun tasarımıydı, yağmur yokuş aşağı akarken şiddetli fırtınaların arazisini aşındırmamasını sağlamak için bir araçtı. Babam her zaman bir şeyleri kaybetmekten endişe ederdi. Fazla bir şeyi yoktu, bu da sahip olduklarını, hatta arazisindeki toprağı bile daha değerli kılıyordu. Annem de babam da böyleydi. Annem kaybettiği için. Babam ise başlangıçta çok az şeye sahip olduğu için.

Arazide toplanan çimento ve kayalardan bir duvarın oluşturulduğu yerde birkaç metre yüksekliğinde bir iniş var. Yağmur şiddetli olduğunda üzerinden akıyor ve kaldırıma çarparak şelale gibi bir ses çıkarıyor.

Önce Lucas atlıyor, ayakları betona sağlamca basıyor. Dönüp bana yardım etmek için elini uzatıyor, tıpkı küçükken yaptığı gibi. Ama o zamanın aksine, şimdi yardıma gerçekten ihtiyacım var. Elini tutuyorum, dizlerimi büküyorum ve çıkıntıdan aşağı atlıyorum. Ayakkabılarım kaldırıma değdiğinde sakat dizim tutmuyor ve neredeyse yuvarlanıyorum. Elleri belimin yanlarından tutuyor, düşmemem için beni yerimde tutuyor.

"Seni yakaladım," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. Ona söylemek istediğim binlerce kelime var ama ağızımdan çıkan tek kelime "Teşekkürler" oluyor.

Gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz. Benimki sınırına kadar gerilmiş bir lastik bant gibi sıkı. Onunki tam tersi.

Vadiden aşağı inen beton basamaklar büyük, bu yüzden yavaşca  ıkıyoruz. Her iki tarafta da beşer metre genişliğinde, yine araziden toplanmış taşlar ve kayalarla kaplı. Sol tarafta    lamba direği birbirine eşit mesafede konumlanmış. Beton ve kayaların ötesinde yaşlı ağaçlarla kaplı yamaçlar; yabani, evcilleşmemiş otlar; dökülmüş yapraklar ve dallar var. Lucas aşağıya inene kadar elimi tutuyor. Parmakları kayıp gittiğinde, onları hâlâ hayalet bir uzuv gibi elimde hissedebiliyorum.

Vadi, iri şimşir ve dişbudak ağaçlarının çevrelediği bir açıklığa açılıyor. Bulunduğumuz yerden, ağaçların uçları donuk gri gökyüzüne değiyor gibi görünüyor. Sarıdan turuncuya ve kahverengiye kadar değişen renklerdeki yapraklar keskin havada dans ediyor ve yere düşmeden önce teker teker düşüyor.

"Buranın ne kadar inanılmaz olduğunu unutmuşum," diyor etrafı tarayarak. "Gerçekten de öyle," diyorum.

"Kardeşlerin nerede?"

    ektim. "Babamı bulmaya gittiler."

Kaşlarını  atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bahsettiğim e-postaları biliyorsun, her hafta babama g nderdiklerimi?"

Lucas başını sallıyor.

"Cevap yazdı."

"Vay canına, bu inanılmaz." Boynunun arkasını kaşır ve ayakkabılarına bakar.

" yle."

"Bunca zaman sonra neden cevap yazsın ki?"

"Belki de annem vefat ettiği için cevap vermek zorunda hissetmiştir."

Omuz silktim. "Ne söyledi?"

"Fazla bir şey değil. Sadece bizim için burada olamayacağını söyledi." "O zaman neden e-posta gönderdin?"

"Bilmiyorum. Ama Nicole onu bulmak istedi, bu yüzden Michael'a e-postayı gönderdiği IP adresini buldurdu."

"Ve sen gitmek istemedin mi?"

"Hayır, çünkü tekrar umutlanamam."

"Özür dilerim Beth," diyor Lucas ve ne için özür dilediğinden tam olarak emin değilim ama başımı eğip başımı sallıyorum. Rüzgâr ağaçların arasından sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi fısıldıyor. Hepimizin var.

Lucas boğazını temizler. "Cenaze hazırlıkları nasıl gidiyor?" Belli ki konuşmanın konusunu değiştirmek istiyor. Ölüm, bilinmeyenden daha kolay bir konudur.

"Yarın. Yakılmayı ve küllerinin mülkün etrafına serpilmesini istedi." Ona baktım. "Annemin nasıl olduğunu bilirsin. Kimsenin onun için yaygara koparmasını istemezdi. Son arzusu bile olabildiğince sorunsuzdu."

"Evet. Doğum gününde ona çiçek götürdüğümü hatırlıyorum, bana teşekkür ettikten sonra paramı boşa harcadığım için beni azarlamıştı." Küçük bir kahkaha attı.

"O annemdi," diyorum başımı sallayarak ve anıya gülümseyerek. "Her şeyini verirdi ve karşılığında hiçbir şey istemezdi." Kot ceketimi vücuduma biraz daha sıkı sarıyorum ve bir an için anneme sarılmış gibi hissediyorum.

"Annem ve ben saygılarımızı sunmak için uğrasak sorun olur mu?" diye soruyor. "Çok kalmayacağız, sadece on dakika kadar, çünkü durumu iyi değil. Ama bundan hoşlanacağını biliyorum."

Başımı eğip eski tenis ayakkabılarıma bakıyorum. Muhtemelen onlarla elli mil yürüdüm, ama beni buraya kadar getirdiler. Hayır demeliyim. Neden gelemeyeceklerine dair bir sebep uydurmalıyım. Ama iyi bir sebep yok, en azından Lucas'a söyleyebileceğim bir sebep yok.

Dudakları kısmen açık, bir cevap bekliyor.

"Tabii ki. Gün batımında. O da öyle olmasını istemişti."

Gülömsüyor ve başını sallıyor. "Gidelim mi?" Lucas büyümiş otların olduğu alanı işaret ediyor.

Gölümsemesine değil ama başını sallamasına karşılık veriyorum ve onunla birlikte yürüyorum. Babam eskiden kısa keserdi. Ama şimdi çimler dizlerime kadar geliyor. Lucas ve ben bir çitten diğerine birbirimizle yarıştık. Lise ikinci sınıfa kadar ondan daha hızlıydım ama o zaman bile kazanmama izin verir, bitiş çizgisine ulaşmadan hemen önce takılıp düşmüş gibi yapardı. Ne yaşıyor olursam olayım, ister kendimi dünyanın zirvesinde hissedeyim ister dibe vurmuş olayım, Lucas bana her zaman kazanan olduğumu hissettirirdi.

Bakımsız arazide dikkatle ilerliyor, sincapların ve köstebeklerin açtığı deliklere dikkat ediyoruz. Tarladan ayrılıp ormanı kesen geniş bir patıkaya girdiğimizde otlar pantolonumuza sürtünüyor. Sol tarafta, yer ve besin için birbirleriyle savaşılan küçük ağaçların oluşturduğu sık ve karanlık bir alan var. Sağ tarafta ise ağaçlar yayılmış, sağlam gövdeleri ve yayılan kökleriyle daha büyük ve etraflarında geniş bir alan talep ediyorlar.

Dereye ulaşmadan önce onu duyabiliyorum. Yatağı boyunca güröl güröl akıyor ve kendisine yenik düşmüş ağaçların ve dalların etrafından süzölüyor. Sonunda, ailemin arazisini ikiye ayıran derenin kıyısında duruyoruz. Su kahverengi. Kulağa göründüğünden daha güzel geliyor. Derenin karşısında birkaç söğüt ağacı dereye doğru eğilmiş, uzun ve zarif dalları şırıl şırıl akan suyun üzerinde otluyor. Diğer tarafa geçmenin tek yolu dereyi geçmek ya da X Otoyolu'nun dik yamacından yukarı yürüyüp köprüden karşıya geçmek.

Lucas yanımda duruyor, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, çenesini hafifçe kaldırmış, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş. Gözlerim otoyol alt geçidinin kemerine kilitlenene kadar dereyi tarıyorum. Köprünün altındaki su sığ, derenin daralmasına ve bir çamur yatağı oluşturmaya neden oluyor. Gözümü kırıyorum ve onu orada görüyorum, kan ve çamur içinde. Bulutlanmış gözler

Geleceği yok. Teni solgun ve soğuk. Ona ne yaptıklarını merak ediyorum. Emma şimdi nerede? Tekrar göz kırpıyorum ve o gitmiş.

Lucas bir elini omzuma koyuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve "Evet." diyorum. Ağzım yalan söylerken bedenimin doğruyu söylediğini fark etmiyor.

"Seni orada kaybettiğimi sandım."

"Hayır, ben hâlâ buradayım." Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü ona zar zor bakabiliyorum. "İyi," diyor. "Çünkü bunu özledim," diye ekliyor hafif bir gülümsemeyle.

Gözlerim metale yapışan mıknatıslar gibi ona geri dönüyor. "Neyi özledin?"

"Biz."

Beynim onu kapatmadan ve bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeden önce bedenim konuşuyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve ellerim sırtına yerleşiyor. Beni kendine çekiyor. Onu yıllardır öpmemiş olmama rağmen, dudaklarımız birbirine değdiğinde kaybettiğim her şey sağ salım eve dönmüş gibi hissediyorum. Yavaş, yumuşak ve sıcak başlıyor. Basınç arttığında dillerimiz devreye giriyor, birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Dişlerim onun etli dudağına batıyor. Doyamıyorum ve en başından beri onu nasıl bıraktığımı merak ediyorum. İlk öpücük ya da son öpücük gibi hissettiriyor. Ama kalbime dikilmiş ölümcül sır sayesinde ikincisi olmasından korkuyorum. Ona söylemek istiyorum ama söylersem, bunun bizi tekrar yok edeceğini ve bu sefer hayatta kalamayacağımı düşünüyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ LAURA

16 HAZİRAN 1999

Dün gece hiç uyumadım. Nasıl uyuyabilirdim ki? Ne yaptığımı bile bile gözlerimi kapatıp nasıl bir rüyaya dalabildim? Birkaç saat içinde Susan'ı teselli edip Emma'yı bulacağımızı, kızının ona döneceğini söylerken, onun asla dönmeyeceğini biliyordum. Brian yanımda, yorganın altında yatıyor, ara sıra uyuyor. Bana ne olduğunu anlatmıyor. Henüz ne olduğundan bile emin olmadığını söyledi. Bana anlatmadan önce daha çok şey bilmesi gerektiğini söyledi. Sonra da ne kadar az bilirim o kadar iyi olacağını söyledi. Buna inanmıyorum ve yarım bir gerçeğe yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yarım gerçek, koca bir yalandır.

Brian bana Emma'nın cesedinden kurtulmamız gerektiğini söyledi. Başka yolu yoktu. Polise söylemek bizi mahvederdi. Hiçbir şey yapmadığına, ona zarar vermediğine yemin etti. Asla da vermeyecekti. Ama o zaman neden polise gitmedi? Aynı soruyu ona onlarca kez sordum. Ve her sorduğumda, kelimeler daha sessizleşti, inandırıcılığını yitirdi. Sonunda ben de kabul ettim. Neden yaptığımdan emin değilim. Belki de şoktaydım. Belki de kocamın neler yapabileceğini keşfetmekten korktum. Ya da belki ona çok fazla değer veriyordum. Bu yüzden, hareketlere devam ettim. Bir şeyi saklamak ya da her şeyi kaybetmek zorundaydım. İşimiz bittiğinde, sabahın ilk saatleriydi.

Sabahın üçü gibi. Üçüncü vardiyada çalışmıyorsanız ya da iyi bir şey yapmıyorsanız o saatte kimse uyanık değildir.

Komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Rakamlar olması gerektiği gibi kalın ve kırmızı. Hayat bir geri sayımdır, ama sıfırda bitmez. Bazen varış noktası on ikidir, Emma gibi; ya da kırk, babam gibi; ya da on beş, kız kardeşim gibi.

Saat sabahın dokuzunu biraz geçiyor. Ayak sesleri evin içinde yankılanıyor, bu yüzden çocukların uyanık olduğunu biliyorum. Normal bir Pazar günü olmalıydı. Ama değil ve bir daha asla normal bir gün geçirebileceğimi sanmıyorum. Brian yer değiştiriyor, bir taraftan diğerine dönüyor, şimdi bana bakıyor. Boynumu ona doğru uzatıyorum. Gözleri kapalı, uyku köşelerinde toplanıyor. Biraz iyi dinlenmiş ve bunu nasıl başardığını bilmiyorum. On altı yıldır evliyiz ve birbirimiz hakkında her şeyi bildiğimizi sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Aşık olduğum adam benden asla bir cesetten kurtulmasına yardım etmemi istemezdi ve ben de böyle bir isteği kabul edeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama ailem benim için çok önemli ve Brian'ı kaybedersem her şey dağılır.

"Anne," diye sesleniyor Beth yatak odamızın kapısının diğer tarafından.

Brian kıpırdanıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yeşil ve sarı benekli. Eskiden onların içinde kaybolurdum, ama şimdi sadece kaybolmuş durumdayım.

"Hey." Sesi kısık, fısıltının biraz üzerinde. İri eli yorganın altından çıkıp benimkini buluyor. Tutuyor, üç kez sıkıyor. Bu *seni seviyorum* demek. Ben karşılık vermiyorum. Onu sevmediğim için değil, şu anda onu sevmediğim için. O gözlere bakıyorum, neye tanık olduklarını merak ediyorum. Onu, yapabileceği tek şeyin yanlış şey olduğu bir köşeye sıkıştıran ne gördüler? Ya da onun eli, benimkinin içinde olduğu el. O el ne yaptı?

"İyi misin?" diye sorar.

Cevabı biliyor ama ona yalan söylememi istiyor ve ben şu anda bunu yapamam.

"Ne olduğumu bilmiyorum,"
diyorum. "Laura, biz yapmamız
gerekeni yaptık." Sürekli bunu
söyleyip duruyor.

Dün onu yirmi yıl önce delicesine aşık olduğum adam olarak gördüm. Ama şimdi onunla tanıştığım zamandan bu yana olan değişiklikleri fark ediyorum, bir insanla her gün birlikte olduğunuzda fark edemeyeceğiniz türden, ince değişimleri: Sakalına ve bıyığına serpiştirilmiş gri tüyler. Güneşte çok fazla zaman geçirdiği için cildine yayılmış küçük koyu lekeler. Alnında, saç çizgisinin içinde kaybolan soluk yara izi, dört ya da beş santim uzunluğunda. Yara izinin olduğu günü hatırlıyorum. Çocuklar küçükken yürüyüşe çıkmıştık. Bisiklete binmişlerdi, Beth'inki hariç hepsinde alıştırtma tekerlekleri vardı. Tekerlekler olmadan bisiklet sürmeyi yeni öğrenmişti, pek iyi değildi ama yeterince iyiydi. Yolun ortasına girip çıkıyordu, ki Grove büyüklüğünde bir yerde bunun bir önemi yoktu. Ama bir araba geldi. Şehir dışından biri. Küçük bir toplulukta hız sınırına uymayan biri. Hepimiz gülüp sohbet ediyorduk ve arabayı fark etmedik. Ama Brian fark etti, neredeyse çok geç. Beth'i yoldan itti ve her ebeveynin yapacağı gibi çarpmayı göze aldı. Kafası ön cama çarptı. Yaradan akan kan yüzünden aşağıya doğru düzenli bir şekilde süzülüyordu. Dizleri yara bere içinde ağlayan Beth'in yanına sürünerek giderken iyi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Kendi iyiliği umurunda değildi. Sadece onunkini önemsiyordu. Yarayı kapatmak için otuz altı dikiş gerekti. Ve kapandığında bile, arkasında nasıl bir adam olduğunu hatırlatan bir yara izi bıraktı. En çok sevdiği insanları korumak için her şeyi yapabilecek biri. Şu anda bu hatırlatmaya sınıksız sarılıyorum. Çünkü sahip olduğum tek şey bu.

"Anne," diye bağılıyor Beth yine.

"Ne oldu Beth?" Brian benim yerime cevap veriyor. "Lucas'la birlikte Emma'yı aramaya gidebilir miyim?"

Brian derin bir iç çekti. Geri dönmediğinde çocuklarımıza ne söyleyeceğiz? Aramaya devam edecek miyiz? Umudumuz varmış gibi mi davranacağız?

olmadığını biliyor muyuz? Doğru cevap yok. Çünkü yanlış bir soruya doğru bir cevap veremezsiniz.

"Evet, ama dikkatli ol ve öğle yemeğinde evde olduğundan emin ol," diyor. "Teşekkürler, baba." Ayak sesleri koridorda ilerliyor, gittikçe sessizleşiyor.

evin içinde ilerlerken. Ön kapı çarparak kapandı ve beni ürküttü. "Beth'i gerçekten dışarıda aramalı mıyız? ?" Adını söyleyemiyorum.

yüksek sesle.

"Yardım etmesine izin vermezsek tuhaf olur. Bunun şüphe uyandıracağını düşünmüyor musun?" Bana bakıyor, gözlerimin içine bakıyor ve ben ona nasıl göründüğümü merak ediyorum. Başparmağı elimin üstünde ileri geri kayıyor. Eskiden dokunuşu rahatlatıcıydı ama şimdi derimde gezinen, onu delen bir iğne gibi hissettiriyor.

"Bilmiyorum. Asla bulamayacağı birini araması yanlış geliyor."

Dudaklarını birbirine bastırır. "Biliyorum. Ama artık yapabileceğimiz bir şey yok."

"Susan ve Eddie'ye gerçeği söyleyebiliriz."

"Yapamayız. Artık çok geç. Cesedinden kurtulduk. Bu ağır bir suç" diye açıklıyor ama yeterince açıklama yapmıyor, mesela neden cesedi saklamak zorunda olduğumuzu.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden sadece polisi aramadık?"

Brian derin bir nefes veriyor ve ben onun da gerçeği söyleyebileceğini düşünüyorum. "Laura, lütfen bana bunu sormayı kes."

Gözleri benimkileri arıyor ama bulabileceği bir şey yok. Sır saklayan ben değilim, en azından henüz ondan değil.

"Bana söyleyemez misin? Bilmememin daha iyi olacağını söylediğini biliyorum. Ama bu doğru olamaz." Ağzım o kadar kuru ki sanki kum yutmuşum gibi hissediyorum. Ama belki de suçluluk duygusunu yutmak zorunda kaldığında tadı böyle oluyordur - taneli, tatsız, acı.

"Yapamam. Sadece bana güvenmek zorundasın. Bizim için doğru olanı yaptık."

Eğer *doğruyu* bir zamirle nitelemeniz gerekiyorsa, o zaman doğru değildir. "Bana inanıyor musun?" diye soruyor.

Elimi onunkinden çekiyorum. "Başka seçeneğim yok."

Kaşları birbirine kenetleniyor ve yeşil gözlerinin bir kısmı kapaklarının ardında kayboluyor. İkimiz de kötü bir şey yaptık. Bu bizi birbirimize, sahip olduğumuz diğer tüm bağlardan daha fazla bağlıyor - birlikte inşa ettiğimiz bu evden, evliliğimizden ve çocuklarımızdan daha fazla. O ve ben en karanlık sırları paylaşıyoruz.

"Brian, birini benim seni sevdiğim kadar seversen, ona inanırsın. Onlara her zaman inanırsın," diyorum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve başparmağı tekrar elimin üzerinde geziniyor. Jilet gibi hissettiriyor ama irkilmiyorum.

Ona güvenip güvenmediğim önemli değil. Önemli olan tek şey onun benim ona güvendiğimi düşünmesi.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI MICHAEL

Eve dönerken Nicole'ün metadon tedavisi görmesi için kliniğe uğradık. Görünüşe göre her gün gitmesi gerekiyordu, ancak daha hızlı temizlenmeye çalışarak iki günde bir ya da iki günde bir gidiyordu. Belli ki işe yaramıyor, çünkü hayatta kestirme yol yoktur. Nicole bunu henüz öğrenmedi ve öğreneceğinden de pek emin değilim.

Arabayı garajın önüne park ederken tekrar "Beth'e söylemeyeceğine söz veriyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki de Beth'e söylemeliyim, yine de tartışmalı bir şekilde bu beni ilgilendirmez ve Beth'i de ilgilendirmez.

"Teşekkürler," diyor ve arabadan iniyor.

"Bekle, neden Beth'in bilmesini istemiyorsun?" diye sordum. "Çünkü muhtemelen beni öldürür."

Neredeyse gülümseyecektim ama ciddi olduğunu fark edince kendimi durdurdum. Nicole arabanın kapısını arkasından çarpıyor ve orada durup benim inmemi bekliyor. Sanki eve yalnız girmeye korkuyor gibiydi.

Parmak eklemlerim kızgın bir kırmızıya büründü. İki tanesi yarılmış ama kan kurumuş ve derileri morarmaya başlamış. Zonkluyorlar, ben de parmaklarımı esnetip sallıyorum.

Araçtan indim ve Nicole arkamdan gelirken ön kapıdan içeri girdim. Beth biz yokken kendini meşgul tuttu çünkü

mutfak hırsızlıktan önceki gibi görünüyor. Nicole masadan bir yığın günlük alıyor ve koridorda kaybolmadan önce odasında olacağını söylüyor. Muhtemelen daha sakın ve yalanlarını örtbas edebilecek hale gelene kadar Beth'ten uzak durmaya çalışıyor.

Oturma odasına doğru ilerliyorum, orada da hırsızlık izi yok. Beth yerde oturmuş, etrafı düzgün kutu yığınlarıyla çevrili, her birini dikkatle inceliyor. Sanki ailemizin bir uzantısıymış gibi her nesneyle vakit geçiriyor. Ben bir şey anlamıyorum. Onlar sadece eşya.

Sıralamasını durduruyor. "Sanırım pek iyi gitmedi." "Ne ele verdi?"

"Nicole odasına kaçıyor."

Kanepeye oturarak, "Dart atmadı," diyorum. "Sadece biraz kendine zaman ayırmaya ihtiyacı var."

Beth kaşlarını kaldırır ama hemen indirir ve tasnif işine geri döner. Eski gazeteye sarılmış bir eşyayı çözer. Yetmişli yıllardan kalma boş bir A&W kök birası kutusu. Bugünlerde gazoz kutularının sahip olduğu kıvrımlara sahip değil. Şekli daha çok çorba kutusuna benziyor. Çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum ama bu kök birası kutusunun hikayesini hatırlıyorum çünkü annem bize birçok kez anlatmıştı. Babam bunu ona ilk buluşmalarında almış. İkisi birlikte yürüyüşe çıkmışlar ve parkın tam karşısında yer alan köşedeki dükkanda durmuşlar. Gazoz on sentti ama annem için dünyalara bedeldi ve bunca yıl sonra bile onu sakladı. Çoğu insan ona baktığında bir çöp parçası görürdü ama onun için bu yeni bir başlangıcı temsil ediyordu. Beth kutuya sevgiyle bakıyor. Onun da hikayeyi hatırladığını biliyorum. Sanki onu saklamalı mı yoksa atmalı mı karar veremiyormuş gibi bir kenara koyuyor. Bana kalsa, bu evdeki çoğu şey gibi o da çöpe giderdi. Bence geçmişten gelen şeylerden kurtulmak önemli çünkü bunlar bizi ileriye gitmekten alıkoyuyor ve yaşamamanın tek yolu da bu.

"Ee, ne oldu?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey yok. Terk edilmiş bir evdi. Belki oradaydı ve ayrıldı, belki de oraya hiç gitmedi. IP adresini değiştirmek için VPN ya da onun gibi bir şey kullanmış olabilir."

Bir kutuyu karıştırıyor ve daha fazla eşya çıkarıyor. "Nicole iyi mi?"

Duraksıyorum ve Beth'e daha önce motelde olanları anlatmayı düşünüyorum ama Nicole'ün sözleri aklımdan çıkmıyor. *Çünkü muhtemelen beni öldürürdü.*

"Evet, o iyi," diye devam ettim.

Beth koridorun girişine ve tekrar bana bakıyor. "Muhtemelen onu yakından takip etmeliyiz. Tekrar nüksetmesinden korkuyorum."

Korkmuyorum çünkü büyük ihtimalle korkacağını biliyorum. Geldiğini görebildiğin bir şeyden korkmak zordur. Ben olmasaydım Nicole bugün nüksedebilirdi ama onu her zaman izleyemem, Beth de izleyemez.

Başımı sallıyorum ve eğiyorum. "Evi ne yapacağın konusunda daha fazla düşündün mü?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Düşünüyordum da, Nicole'un kalacak bir yeri olmadığına göre. Belki de evi tutmak ve onun içinde yaşamasına izin vermek iyi bir fikir olabilir."

"Buraya parası yetmez."

"Parası ödendi, yani sadece bakım, emlak vergileri ve kamu hizmetleri var, bunları da o kendi ayakları üzerinde durana kadar karşılayabilirim."

Beth kaşlarını kaldırdı. Neredeyse suçlayıcı bir ifade ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

"Satmayı düşünüyordum."

"Henüz emin olmadığınızı söylemişsiniz," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Değilim ama bunun karşılığında alacağım para hayatımı değiştirir."

Kaşlarımı kaldırdım, onunkilere uydum. Tahminimce burası 300 bin dolar değerinde, hayat değiştirecek bir yer değil. Ama o bilmiyor ki

Çünkü daha önce hiç görmediği kadar çok para. Sizi bir süreliğine rahat ettirmeye yeter, hayatınızı değiştirmeye yetmez.

"Peki ya Nicole?" Ben soruyorum.

"Yapma," diyor başını sallayarak.

"Ne yapmayayım?"

Dişlerini sıkıyor ve alçak sesle konuşuyor. "Buraya gelip bana Nicole hakkında nutuk atma. Yıllar boyunca onunla uğraşmak zorunda kalan sen değilsin. Çaldığı, her türlü ismi taktığı, tehdit ettiği ya da şiddet uyguladığı kişi sen değilsin. O yüzden bunları senden duymak istemiyorum."

"O hasta, Beth."

"Biliyorum ama kendine yardım etmeyen birine yardım edemezsin." Rulo haline getirilmiş gazete makarasından porselen bir at çıkarıyor. Bacaklarından ikisi kırılmış ama yine de onu sakladığı yığının içine koyuyor.

"Çok klişe, Beth."

"Bu klişe çünkü doğru," diye savunuyor.

İçimi çekiyorum ve odayı gözden geçirerek yapmamız gereken her şeyi not alıyorum. Aynı DNA'yı, aynı soyadı, aynı anne babayı paylaşıyor olabiliriz ama hepsi bu. İşaret parmağım ve başparmağımla burnumun kenarlarına bastırarak ovuyorum.

"Senin Nicole'e yardım edememiş olman, benim edemeyeceğim anlamına gelmez," diyorum.

Gözleri kısıldı. "Sen tam bir baş belasısın, Michael." "Nasıl yani?"

"Yedi yıldır yoktun ve yardım ettiğin tek kişi kendin oldun. Annem ve Nicole ile ilgilenen bendim."

"Evet, annem öldü ve Nicole de bu süreçte. Peki, gerçekten kime yardım ettin?"

"C a n ı n cehenneme. Buraya süslü a r a b a n l a geliyorsun, pahalı kıyafetlerini ve tasarım saatini takıyorsun ve

Ben. Paran olabilir ama sahip olduğun tek şey bu." Ayağa kalkıyor ve eşyaları agresif bir şekilde çöp torbasına atıyor.

"Ve bunun için benden nefret ediyorsun. Değil mi Beth?"

Ona bakıyorum. "Hayır, senden nefret ediyorum çünkü her şeye sahipsin."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. "Hepimiz aynı başlangıçlara sahibiz."

"Hayır, almadık. Bilgisayar yaz kampları, özel kodlama dersleri, pahalı teknoloji ekipmanları, akademik yarışmalar için geziler aldınız. Yani tabii ki Nicole ve benden daha iyi durumdasınız. Annem ve babam sizi başarıya hazırladı." Belli ki uzun zamandır içinde tuttuğu kelimeleri kusuyor. Kendi başarısızlıklarını ve eksikliklerini rasyonalize etmeye çalışan yeşil gözlü bir canavar.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Beth. Annem ve babam koşu ve atletizme olan ilgini desteklediler. Dizini patlatman onların suçu değil. Nicole'u ve yazarlığını desteklediler ve onun bağımlı olması da onların suçu değil. Bu yüzden, hayatlarınızın neden bu hale geldiği konusunda başkalarını suçlamayı bırakın."

"Sen kendini beğenmiş bir pisliksin." Sesi çatlıyor çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyor.

"Ve sen de sefil bir kaltaksın. Ama en azından bunu sana karşı kullanmıyorum."

Ayak sesleri koridorda patlayarak dikkatimizi şu anda birbirimize duyduğumuz nefretten uzaklaştırıyor.

"Siz çocuklar!" Nicole panik içinde bağırıyor.

Elinde bir günlük ve bir yığın kâğıtla oturma odasına daldı. "Ne var?"

Oturduğum yerden yarı kalkarak sordum.

Gözleri vahşi, yeşil irislerinin etrafındaki beyazları gösteriyor.

"Annemle babamın kurtulduğu tek cesedin Emma Harper olduğunu sanmıyorum."

KAYIP GENÇ: POLİS 17 YAŞINDAKİ KIZI BULMAK İÇİN HALKTAN YARDIM İSTİYOR

31 EKİM 1999

ALLEN'S GROVE, Wis.-Walworth İlçe Şerif Ofisi, Allen's Grove'dan 17 yaşındaki Christie Roberts'ın yerini tespit etmek için halktan yardım istiyor.

Walworth County Şerif Ofisi'nden yapılan basın açıklamasına göre Roberts'ın Ekim ayında saat 17:00'de Hill Street'te bulunan ailesinin evinden yaya olarak ayrıldığına inanılıyor.

26. Roberts 1.80 boyunda, yaklaşık 120 kilo ağırlığında ve omuz hizasında koyu kahverengi saçlı. En son Old Navy markalı bir sweatshirt, kot pantolon ve New Balance spor ayakkabı giyerken görülmüştür.

Roberts'ın kendi isteğiyle ayrıldığına ve olası bir kaçak olabileceğine inanılıyor. Roberts'ın ailesi onun güvenliğinden endişe ediyor.

Roberts'ın nerede olduğunu biliyorsanız veya polisin onu bulmasına yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahipseniz 262-741-3300 numaralı telefondan Walworth İlçe Şerif Ofisi merkezini bilgilendirebilirsiniz.

YİRMİ YEDİ LAURA

1 KASIM 1999

Bu hafta bir kız daha kayboldu. Bu büyüklükteki bir kasabada bir tane bile çok fazla. Kaçak olduğu düşünülüyor ama bence Brian'ın bu işle bir ilgisi var. Masanın başında karşımda oturmuş, ağzına bir çatal dolusu yemek tıkıştırıyor. Kalın kesilmiş jambon parçaları, çırpılmış yumurta ve kızarmış soğanla karıştırılmış ramen yaptım. Ucuz ama herkesin hoşuna gidiyor. Brian çatalını kâsesinde çevirirken bana gülümsüyor, dişlerinin arasına bir tutam erişte sıkıştırıyor. Ramenden çok da farklı hissetmiyorum.

Çocuklarıma bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Michael ve Beth masanın sağ tarafında oturuyorlar. Michael'ın gömleği çoktan karamelize soğanla karışmış yumurtanın sarı-kahverengi kalıntısıyla lekelenmişti. Normalde hemen çıkarıp ıslatmasını ve lekeyi tedavi etmesini isterdim ama her şeyi saklayamayacağınızı öğrendim. Beth yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. UW-Madison'dan atletizm için tam burs kazandığından beri diyet ve egzersize kafayı takmış durumda. Onun için endişeleniyorum. Bence çok fazla şey yapıyor ve bir şeyler söylemeliyim ama yaptıklarımın sonra ona nasıl ebeveynlik yapabilirim? Gözlerim masanın sol tarafında oturan Nicole'e gidiyor. Öfkeyle yemeğini yiyor, çatalını bir parça jambona saplıyor. Bana kızgın olduğu için aramızda bir sandalye var.

Şu anda aşkının zarfının içinde. Kaçıp *arkadaşlarıyla* takılmasına izin vermediğim için üzgün. Ama onlar iyi bir etki bırakmıyor ve o da çok kolay etkileniyor. Çocuklarımı yakınımda tutabilirsem, onları güvende tutabilirim. Brian'a dönüp bakıyorum. Belki de çocukları yakınımda tutmamalıyım. Bu da onları ona, evlendiğim ve güvenemediğim adama yakın tutmak anlamına gelir.

"İzin alabilir miyim?" Beth soruyor.

Brian karar verebilmem için bana bakıyor. Anlaşılan şimdi bir konuda seçim hakkım var. Tabağına bakıyorum. Yemekler sadece bir kısmını yediği izlenimini vermek için etrafa saçılmış. Ona hayır demeyi ve daha fazla yemesini, vücudunun güçlü kalması için yakıta ihtiyacı olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama enerjim yok.

"Evet, yine de tabağını temizle," diyorum.

Ayağa kalkıyor, kimseye teşekkür etmiyor ve sonra aniden çıkıyor.

Kapı çalınıyor ve ben daha ayağa kalkamadan Beth koşarak kapıya yöneliyor. Kapıyı açtı. Susan paravanın diğer tarafında duruyor. Ayağa kalkıyorum ve masa ile giriş arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Onu her gördüğümde kalbimden bir parça kopuyor. Geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum. Ama bu sefer farklı. Saçları taranmış. Yanaklarında hafif bir allık var ve üzerinde eşofman ya da pijama yerine kot pantolon ve kalın bir kazak var. Kızgın ya da üzgün görünmüyor. Neredeyse rahatlamış görünüyor. Emma Harper yaklaşık beş aydır kayıp. Belki de sonunda kederinin yeni bir aşamasına geçmiştir.

"Selam Susan," diye selamlıyor önce Brian onu.

Ona nasıl bakabildiğini bile bilmiyorum.

"Merhaba Susan," diyorum, bakışlarım tam gözlerinin üzerinde geziniyor.

Susan önce çocuklara, sonra da bana baktı. "Brian ve seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Sertçe yutkunuyorum ve kocamla endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorum, ama o hiç de endişeli görünmüyor. *O biliyor mu? Bizden şüpheleniyor mu?*

Verandada ona katılıyoruz ve çocukların duymaması için kapıyı kapatıyorum. Onları bu olaydan korumaya çalıştım ama bu neredeyse imkansızdı. Kendi arka bahçemizde oldu ve bu yüzden uzak tuttuğum bu çirkin şeyin dallarının uzağa ulaşması gerekmiyor. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum, bu yüzden burnumdan yavaş ve sakin bir şekilde nefes veriyorum.

"Neler oluyor?" Hâlâ gözlerinin içine bakamadan soruyorum.

"Onu tutukladılar."

"Kim?" Brian soruyor.

"Charles Gallagher."

Gözlerim büyüyor ve yerçekimi çenemi ele geçiriyor.

"İtiraf etti. Emma'yı öldürdüğünü söyledi." Sesi çatlıyor ve gözyaşları al renkli yanaklarını çiziyor, aşağı inerken pigmenti çalıyor. "Onu Janesville'de bir mobilya mağazasının arkasındaki çöp konteynerine attığını söyledi. Onu asla toprağa veremeyeceğiz ama en azından onu bizden alan kişinin sonunda hak ettiği adaleti bulacağını biliyorum." Ağlamaları hıçkırıklara dönüştü ve onu kucaklamak için kendime çektim.

Bu sefer ona her şeyin yoluna gireceğini ya da Emma'yı bulacağımızı söyleyerek yalan söylemek zorunda değilim. Tek kelime etmiyorum. Sadece ağlamasına izin verdim.

Yine de bir konuda haklı. Emma geri gelmeyecek.

Ama bu adaletin yerini bulması değil. Çevresel görüşümde, Brian'ın uzaklara baktığını görebiliyorum, sanki nasıl hissetmesi gerektiğini araştırıyor gibi. Acaba o da kendine benimle aynı soruyu mu soruyor? *Biz ne yaptık?*

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ NICOLE

Gazete kupürlerini oturma odasının zeminine yayıyorum, böylece onları bütünüyle görebiliyorum. Sarıya boyanmışlar ve bazı kelimeler kısmen solmuş, silinmiş ve unutulmuş, tıpkı Christie Roberts gibi. Birçoğu şerifin ofisinden gelen güncellemeler ya da eksiklikler, çünkü ellerinde tek bir ipucu bile yok. Birkaç kupür de ailesinin verdiği ilanlar. Halkın öne çıkması için yalvarmışlar. Bu ilanların çoğu kullanılmış araba ya da mobilya gibi pahalı eşyaları satmak için. Roberts'lar sahip oldukları en değerli şeyi geri istiyorlardı.

Michael kupürleri göstererek, "Bu, annemle babamın Christie'nin kayboluşuyla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez," diyor. Oturma odasında volta atıyor, migreniyle savaşıyormuş gibi alnını ovuşturuyor.

"Annem bunları başka neden saklasın ki?" Küçük kardeşime bakıyorum ama o dönüp bakmıyor, ben de dikkatimi kız kardeşime yöneltiyorum. "Sen ne düşünüyorsun, Beth?"

Yanımda oturmuş, tırnağının ucunu ısıyor ve onlarca yıl öncesine ait kesilmiş gazetelere bakıyor. Şaşkın görünüyor ve onları okuduğundan bile emin değilim.

"Christie kaçtı ya da en azından herkes öyle düşündü," diye açıklıyor. "Bilmiyorum, belki de annem paranoyaktı ve babamın bu işle bir ilgisi olduğuna inanıyordu."

"Beth muhtemelen haklıdır," diyor Michael.

"Ya da belki annem kimsenin bilmediği bir şey biliyordu." Başımı eğiyorum.

"Ya da Beth'in dediği gibi paranoyaktı. Yani babamın Emma'nın cesedinden kurtulmasına yardım etti. Ondan sonra eskisi gibi olamazdı." Michael kaşlarını kaldırdı.

"Değildi," diyor Beth.

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

İçini çeker. "Başka bir kaset izledim, Kasım 1999'dan bir kaset. Diğerlerinden farklıydı."

Michael'ın kaşları birbirine çarptı. "Nasıl farklıydı?"

"Sadece çekim şekli. Sanki bir aile anısı yakalamak yerine bizi analiz ediyormuş gibiydi."

"Sanki paranoyakmış gibi," diyor ve bunun bir soru olup olmadığını anlayamıyorum.

Beth'in ne dediğini anlıyorum. Annemin günlüklerinde ben de fark ettim. Emma'nın kaybolmasından sonra bakış açısı değişti. Labirentte yol bulmaya çalışan laboratuvar farelerini izleyen bir bilim insanı gibi, ailesinden ziyade bir aile hakkında yazarak uzaklaştı.

"Ya da herkesten daha çok şey biliyormuş gibi" diye itiraz ediyorum.

"Yani annem bu gazete kupürlerini sakladığı için"- Michael yeri işaret ediyor-"ve bizi farklı şekilde filme aldığı için, bunun babamın Christie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu anlamına geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Onun yaptığını söylemiyorum. Ben sadece Emma kaybolduktan sonra annemin değiştiğini söylüyorum ve olaydan sonra çektiği kasetler de bunun kanıtı," diyor Beth. "Ayrıca annem Emma Harper'la ilgili her şeyi sakladı ve biz onların ölümüyle bir ilgisi olduğunu" iddia ediyorum.

"İkiniz de annemle babamın anısını gerçekten yok etmek istiyorsunuz, değil mi?"

Beth kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Hayır, Michael. Sadece ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Gerçek hiçbir şeyi değiştirmeyecektir, ancak bu asla ifşa edilmemesi gerektiği anlamına da gelmez.

"Ve bir şey bulursak birine söyleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık," diyorum.

İkimiz de konuşmayınca Michael, Christie Roberts'ın kayboluşunu anlatan gazete kupürlerine daha yakından bakıyor ve her birini dikkatle tarıyor.

"Polis Christie'nin kaçak olduğunu söyledi. Burada öyle yazıyor." Makalelerden birini işaret ediyor.

"Öyle olduğunu *düşündükleri* yazıyor."

"Bunu düşünmek için sağlam bir nedenleri olmalı," diyor Michael.

"Evet, muhtemelen ailesi yüzünden. Onun yerinde olsaydım ben de kaçardım." Beth omuz silkiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Beth, sanki beyninin en derin köşelerinde sakladığı anıları canlandırıyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. "Christie'nin ailesi tuhaftı. Baskıcıydılar, onu korurlardı, okula falan gitmesine izin vermezlerdi. Benim yaşımdaydı ama her zaman çok daha genç görünürdü. Onunla konuşmanın bile zor olduğunu hatırlıyorum. Herhangi bir şeye cevap vermesi bir vuruştan fazla sürerdi ve o kocaman kahverengi gözleriyle size bakardı. Sinir bozucuydu çünkü ne düşündüğünü anlayamazdınız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama sen onunla arkadaş değil miydin?"

"Hayır, pek sayılmaz." Beth başını sallıyor. "Christie benim arkadaşım olmak istedi. Sanırım herhangi bir arkadaş istiyordu. Evimize gelir ve takılmak isterdi ya da bazen ben koşarken beni takip ederdi. Annem ona iyi davranmamı söyledi, ben de hep öyle davrandım ama onunla arkadaş olmak için elimden geleni yapmadım." Suçlulukla kucağına bakıyor ve parmaklarıyla oynuyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Christie'nin 1999 yılındaki görüntüsünü gözümün önüne getiriyorum. Göz kapaklarımin arkasında silik, grenli ama canlı bir şekilde beliriyor. Hangi duyguyu yaşayacağına karar verememiş gibi çarpık yarım gülümsemesi

yerleşmek. Koyu renk saçları yağdan parlıyordu, inanılmaz bir üründen değil.

Gözlerim açılıyor ve Beth'e bakıyorum, Christie'nin hayali tekrar boşlukta kayboluyor. "Onu hep yağmur çamur demeden Kori'nun etrafında tur atarken, boynuna doladığı eski fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekerken gördüğümü hatırlıyorum."

Beth başını sallıyor. "Evet, ben koşuya çıktığımda bana çektiği fotoğrafları gösterirdi. Benim fotoğraflarımı çektiğini bile bilmiyordum, bu çok garipti."

"Bu çok tuhaf," diyorum.

"Onu pek hatırlamıyorum," diyor Michael. "Yine de, ikinizin hatırlayabildiklerine dayanarak, onun bir kaçak olarak görülmesi mantıklı. Hiçbir yere gitmeyen bir hamster gibiydi." Önce Beth'e sonra da bana bakıyor. "Ama iki yüzden az nüfuslu bir kasabada iki kızın beş ay arayla ortadan kaybolması oldukça şüpheli. Annem de muhtemelen aynı şeyi düşünmüştür."

Gözlerim gazete kupürlerini tekrar tarıyor. Birçoğu *kaçak* kelimesinden bahsediyor. Belki de Michael haklıydı. Mantıklı, annemin yaptıklarından sonra paranoyaklaşacak, var olmayan izler arayacaktı. Ailemizin Emma'nın cesedinden kurtulmuş olması Christie'nin kayboluşuyla bir ilgileri olduğu anlamına gelmez. Ve hala 15 Haziran 1999 gecesi o kamera kayda başlamadan önce Emma'ya ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de babam Emma'nın cesedini tesadüfen bulmuştur. Yine de bu neden polisi aramadığını açıklamıyor. Emma Harper'ın dava dosyasını kanepenin minderinden alıp kucağıma koyuyorum ve kaldığım yerden açıyorum.

"Emma'nın kaybolmasıyla ilgili bir şüpheliyi gözaltına almışlar. Onu öldürmekle suçlanıyordu," diyorum rapordan okuyarak.

"Kim?" Michael sorar.

"Charles Gallagher," diyor Beth ben daha cevabı bulamadan.

Yüzünü buruşturuyor. "Kim?"

"Sokağımızın sonunda yaşayan o pislik," diye açıklıyor.

"Ah, evet. Onu unutmuşum. En başta nasıl şüpheli oldu ki?" Michael soruyor.

"Pek çok masum insan şüpheli konumunda. Sistem böyle işliyor."

Beth bu konuda haklı. Charles Gallagher kolay bir hedefti. Kasabanın sürüngeniydi. Sanki her küçük kasabada bir tane varmış gibi hissediyorum. Kimsenin anlamadığı bir kişi. Sosyal becerileri zayıftı ve hiç arkadaşı yoktu. Sık sık içki içer, baca gibi sigara içer ve uygunsuz kıyafetler giyerdi. Fazla konuşmazdı da. Parkın hemen karşısındaki tuğla evde yaşıyordu. Annesi onunla birlikte yaşıyordu, ya da belki o a n n e s i y l e birlikte yaşıyordu. Kimse gerçekten bilmiyordu. Evinin etrafı, garaj yoluna ve bahçesine park etmiş eski hurda arabalarla çevriliydi. İnsanlar şikâyet ediyordu ama o, buranın kendi evi olduğunu ve ne isterse yapabileceğini söylüyordu. Emma kaybolmadan önce onun hakkında söylentiler vardı. Bazı insanlar hapse girdiğini söylüyordu. Ne için hapis yattığını sorduğunuzda herkesin farklı bir cevabı vardı. Ayrıca orduda görev yaparken başından aldığı bir darbe nedeniyle şiddet patlamalarına eğilimli olduğunu söylediler. Söylentilerin doğru olup olmadığını asla bilemedim ama yine de ondan uzak durdum. Çoğu kişi öyle yapardı. Beth ve Michael'a bulgularımı özetlemeden önce dava dosyasının birkaç sayfasını taradım. "Polisin onun peşine düşmesine neden olan isimsiz bir ihbar vardı," diye açıklıyorum. "Birisi Emma'nın kaybolduğu gün onu parkta Emma ile konuşurken görmüş. Sonra birkaç kişi daha gelip bu konuşmaya tanık olduklarını söyledi. Polis, adamın bahçesinde Emma'nın sahip olduğu bir çift spor ayakkabıyla eşleşen ayakkabı izleri buldu. Görünüşe göre bu, arama izni almak için yeterli bir kanıttı. Polis evinde bir Barbie oyun topu, pembe bir atlama ipi ve bir *Powerpuff Girls* fermuarlı kapüşonlu sweatshirt buldu.

Onlar Emma'ya aitti."

Michael, "Gerçeği bilmeseydim, tüm bunların oldukça lanetleyici olduğunu söyledim," diyor.

"Pek sayılmaz." Beth başını sallıyor. "Her şey ikinci dereceden. Ayakkabı izleri? Parkın karşısında oturuyordu. Çocuklar sürekli bahçesinde gezinirdi. Ve evinde bulunan her şey parkta bırakılmış eşyalar olabilir."

"Başlangıçta tam olarak böyle söyledi," diyorum.

"Bekle, *başlangıçta* derken neyi kastediyorsun?" Michael sorar.

"Charles, avukatı olmadan on altı saat boyunca sorgulandıktan sonra hikayesini değiştirdi. Sonunda Emma'yı kaçırdığını ve öldürdüğünü itiraf etti. Cesedini Janesville'de bir dükkanın arkasındaki çöp konteynerine attığını söyledi."

"Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?" Michael işaret ve orta parmağıyla şakaklarına masaj yapar.

"Çünkü annem ve babam bunu bizden sakladılar. Ayrıca 1999 yılıydı ve küçük kasaba haberleri şimdiki gibi kolay ulaşılabilir değildi. Bir şeyler bilmemin tek nedeni Lucas'ın bildiği her şeyi bana anlatmasıydı ama ailesi de ondan çok şey saklamıştı," diyor Beth.

Dava dosyasında başka bir sayfaya geçiyorum. "Annem ve babam nasıl arkalarına yaslanıp bu adamın hayatının mahvolmasını izleyebildiler?"

Michael, "Ya onun ya da onların olacaktı," diyor.

Beth ona ters ters bakar. "Evet, ama o masumdu." "İtiraf etti," diyor.

"Buna sahte itiraf deniyor. İnsanlar bunu büyük baskı altında yaparlar," diyor Beth.

"Ya da belki doğruyu söylüyordu. Belki de vicdanı sonunda onu alt etti ve bir katarsis eylemiyle her şeyi ortaya döktü." Michael açıkça şeytanın avukatını oynuyor. "Emma'ya o video kasetten önce ya da sonra ne olduğunu bilmiyoruz."

"Evet ama onu annemle babam buldu. Yani Charles'ın dediği gibi Janesville'de bir dükkanın arkasındaki çöp konteynerine atılıp çöplüğe götürölmemiş. Eğer bir ceset bulursanız, polisi ararsınız. Bu kadar basit," diye hayıflanıyorum.

"Bazen en basit şeyler en karmaşık olanlardır," diyor Beth ve bununla ne kastettiğinden emin değılim ama Emma ya da ebeveynlerimiz hakkında konuşuyormuş gibi gelmiyor.

Michael kaşlarını kaldırır. "Ama neden evinde Emma'nın eşyalarını bulunduruyordu?"

Önümdeki raporu tarıyorum. "Elinde mahalledeki bazı çocuklara ait oyuncaklar ve dış giysiler vardı. Parkta oynarken arkalarında bıraktıkları şeyler. Polis bunu raporunda belirtmemiş."

"Peki ne zaman tutuklandı?" Michael soruyor.

Tutuklama raporunun başına dönüyorum. "1 Kasım 1999." "Ama bahçesindeki ayakkabı izleri hâlâ orada olmazdı."

Michael diyor ki.

"Dava dosyasına göre, bu ayakkabı izleri Emma kaybolduktan sonraki günlerde bulunmuş. Charles'a bu konu sorulduğunda o gün Emma'yı gördüğünü inkar etmiş ve çocukların bahçesinden geçmesinin alışılmadık bir durum olmadığını söylemiştir. Polis, Charles'ın olası bir şüpheli olmadığı sonucuna vardı, ta ki dört ay sonra Charles'ın Emma'nın kaybolduğu gün onunla etkileşime girdiğini gördüğünü iddia eden birinden isimsiz bir ihbar gelene kadar. Bundan sonra polis onun üzerine yoğunlaştı," diye açıklıyorum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, Charles Emma'nın kaybolmasıyla ilgili olarak 1 Kasım'da tutuklandı, Christie ise 26 Ekim'de kayboldu." Bana tarih teyidi için değıl, onu dinlediğimi teyit etmek için bakıyor. "Yani Christie kaybolduğunda o dışarıda mıydı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Zamanlama şüpheli," diyor Michael.

"Pek sayılmaz." Beth başını sallıyor. "Onun Emma'yla bir ilgisi olmadığını biliyoruz."

"Bunu bilemeyiz," diyor omuz silkerek.

Michael'ın yüzü, ebeveynlerimizin anısı için bir kalkan olmaya çalışıyormuş gibi somut ve metanetli, şimdiyi geçmişten ayıran bir yüz. Beth'in yüzünde kayıtsızlıkla karışık bir kararlılık ifadesi var, sanki gerçeği bilmek istiyor ama bununla başa çıkamayacağını da biliyor.

"Peki ya haneye tecavüz?" Beth soruyor.

Michael'a gergin bir bakış atıyorum, umarım sözünü tutar ve eve girenin borçlu olduğum bir uyuşturucu satıcısı olduğunu ona söylemez. Bilseydi ne yapardı emin değilim.

"Ne olmuş ona?" Michael neredeyse kayıtsızca söylüyor. O zaman sözünü tutacağını anlıyorum.

"Rastgele olmuş olamaz," diyor.

"Olabilirdi. Annemin öldüğü haberi çoktan yayılmıştı. Belki birisi bunu evi soymak için bir fırsat olarak görmüştür. Ölülerden gerçekten çalamazsın." Başını eğiyor, göz teması kuruyor.

Beth dudaklarını büküyor ve açıklamasının mantıklı olup olmadığına karar veriyormuş gibi yüzünü inceliyor. Ben de bir şeyler söylemek üzereydim ama Michael benden önce davrandı.

"Peki Charles'a ne oldu?" diye sorarak konuyu resmen değiştirir.

Rahat bir nefes alıyorum ve raporun birkaç sayfasını daha çeviriyorum.

Davanın dağılmasıyla ilgili bir şeyler hatırlıyorum ama hatırlayamıyorum.

Ben cevabı dosyada bulamadan önce Beth konuştu. "Ona karşı açılan dava düştü."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Michael gözlerini kısar.

"Evet," diye ekliyorum. "Özellikle de itirafı ve polisin evinde Emma'nın eşyalarını ve bahçesinde Emma'nın ayakkabı izlerini bulması göz önüne alındığında."

Michael'ın gözleri videodaki kasete kayar. "Ayrıca, o kaseti bizden başka kimse görmedi."

"Tabii başka biri görmediyse," diyor Beth.

Christie Roberts'ın kayboluşunu detaylandıran solmuş gazete kupürlerine bakıyorum. Kenarları düz ve eşit. Annem her birini sanki bir ömür boyu saklamayı planlamış gibi hassasiyetle kesmiş. Ya da belki bizim için saklamıştır.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ LAURA

2 ARALIK 1999

Kar gidecek yeri yokmuş gibi yağar, amaçsızca sürüklenir, sanki olabildiğince uzun süre havada kalmaya çalışır. Ama eninde sonunda yere degecektir. Hepimiz öyle yaparız.

Oturma odasının penceresinden dışarı baktığımda Michael, Beth ve Brian'ın ön bahçede birbirlerine kartopu atarak koşuşturduklarını görüyorum. Kışlık ceketler, kar pantolonları, kalın örgülü şapkalar ve kalın eldivenler giymişler. Yanakları ve burunları soğuktan pembeleşmiş. Birbirlerine gülüp takıldıkça ağızlarından buz gibi bir hava çıkıyor. Nicole kenarda oturmuş, paspas kovamı kullanarak kendine bir iglo inşa ediyor. Dışarı çıkıp karda oynamak istemiyordu. Ama ben yapmasını söyledim. Nedenini sorduğunda, buranın benim evim ve benim kurallarım olduğunu söyledim. Her zaman alaycı olan Nicole, *"Peki, bir iglo yapacağım ve karlar eriyene kadar içinde yaşayacağım"* diye cevap vermişti. İşte benim zor ortanca çocuğum, paspas kovasını karla dolduruyor ve kalıpları üst üste yığıyor. Şimdiden küçük bir çocuk havuzunun çevresine daire şeklinde beş sıra dikti. Bir şeyi kanıtlamaya çalışırken donarak ölmediğinden emin olmak için bugün bir noktada onu içeri sürüklemem gerekeceğinden eminim.

Emma'nın babası Eddie, mavi kot pantolonu ve kot ceketle garaj yolunun başında belirir. Ellerini ceplerine sokmuş, soğuktan kaçmaya çalışmaktadır. Burun deliklerinden hücumla hazırlanan bir boğa gibi sıcak hava fişkırıyor. Ya nefessiz kalmış ya da kızgın. Brian'a doğru yürüyor. Brian onun orada olduğunu ancak bir metre uzaklaşınca fark etti. Eddie Brian'a kendisini takip etmesini işaret etmeden önce birkaç kelime konuşuyorlar ve ikisi birlikte bizim eve doğru yürüyorlar, verandanın merdivenlerini çıkmadan önce duruyorlar.

Onları duyamıyorum ama kocamın dudaklarını okuyabiliyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

Eddie ne dediğini anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyor. Yanakları kızarmıştı ve bunun soğuktan olduğunu sanmıyorum. Brian'ın gözleri açılıyor ve ağzı bir santim kadar açılıyor. Eddie dönüp araba yoluna çıkmadan önce başlarını sallayıp birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. Brian benim durduğum pencereye bakıyor. Çenemi kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri geriliyor ve başını sallıyor -beni hayal kırıklığına uğrattığı çok açık.

Emma'nın bisikletini bulduklarını biliyorum.

Biliyorum çünkü bunu yapmalarını sağladım.

OceanofPDF.com

OTUZ

MICHAEL

Domuz Yuvası hiç değişmemiş. Aynı olacağını dūřünmüřtüm. Kūçük kasabalar değişmez. Deęiřirlerse de evrim gibi yavaş yavaş olur, hayatınız boyunca fark edemeyeceğiniz bir şeydir. Dodge Charger hâlâ orada. Bu kasabanın gördüğü tek ihtişam. Ve aslında öyle değil. Bu bir illüzyon. Hâlâ ayakta duran tek işyerinin çatısına yerleştirilmiş içi boşaltılmış bir araç. Aynı adamlar bara doluşmuş. Daha yaşlı. Daha gri. Bar ile mideleri arasında daha az yer var. Ve aynı barmen içki dağıtıyor. Artık genç ve canlı değil. Sıra dışı ve sıradan bir hayatı kabullenerek büyümuş, görünüşü de buna uyuyor. Önce Nicole ve Beth giriyor, barda bir çift koltuk kapıyorlar. Bütün boyunlar onlara doğru dönüyor... güzel oldukları için değil, bakılacak yeni bir řey oldukları için. Beth'in neredeyse kulaklarına yapışmış omuzlarından anlıyorum ki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyor. Bu ikimiz için de geçerli. Buraya gelmeyi ben önerdim çünkü artık o evde olmaya dayanamıyordum. Çok fazla anı var. Ayrıca, kız kardeşlerimi "belki "lerden ibaret olan "soruşturma "larından uzaklaştırmak zorunda kaldım. Somut bir řey yok. Hepsi spekülasyon ve bizi annemin mirasını halletmek için burada olduğumuzdan uzaklaştırıyor.

Beth bana baktı ve "Bira?" dedi.

Başımı sallıyorum. İstemiyorum ama bir tane alacağım. Hayattaki çoğu şey için böyle hissediyorum.

Nicole ve ben onun iki yanına oturduk. Gözlerim duvardaki saate kayıyor. Saatin en az kırk beş dakika geçtiğini biliyorum. Geride. İleride değil. Böyle bir yer asla ileride olmaz. Gerçi burada kimsenin umurunda değil - çünkü onlar için ileriye bakacak bir şey yok, bu yüzden yavaşlayabilir, boş anların tadını çıkarabilirsiniz.

Bilardo topları çatırdıyor. Bir dart tahtaya çarpıyor. Müzik kutusu bir Toby Keith şarkısı çalıyor. Ve kahkahalar ve konuşmalar. Hepsi küçük hayatlarından küçük dikkat dağıtıcı şeyler.

Barmen önüme bir bira koyuyor ve gülümsüyor. Cılız kıyafetleri, ağartılmış sarı saçları ve Fake Bake bronzluğu arasında, olduğundan daha genç görünmeye çalıştığı çok açık. Yine de işe yaramıyor.

"Selam, Michael. Seni gördüğüme sevindim." Onu şimdi tanıdım. Okula beraber gitmiştik. Benden iki sınıf üstteydi. Başka bir hayatta beni tanıımıyordu. Bu hayatında tanıyor. Ama ben onu tanımıyorum. İşlerin nasıl değiştiği komik. Ben de ona aynı şeyi söylüyorum çünkü yapılacak en kibar şey bu.

Bana neler yaptığımı sordu. Ona şu anda Kaliforniya'da olduğumu söyledim ve kısa bir cevap bekleyerek aynısını sordum ... belki bir ya da iki kelime, *Aynı ole, aynı ole*. Ama o devam ediyor ve en anlamsız şeyleri uzatıyor. İki gine domuzu var. Bana isimlerini söyledi ama ben çoktan unuttum. Kozmetoloji okuluna gidiyor ya da gitmişti, bilmiyorum. Geçenlerde Roomba ya da Zumba gibi bir dans fitness kursuna başladı. Her zaman söyleyecek en çok şeyi olan en az ilginç insanlardır, sanki konuşmazlarsa varlıkları sona erecekmiş gibi. Kulağa zalimce geldiğimi biliyorum. Ama böyle bir yerde başka nasıl hayatta kalabilir ve dışarı çıkmayı başarabilirsiniz ki? Siz söylemedikçe kimsenin bilmediği bir yerden. Bir bakış açısı kazanırsın. Bir kasabalı barın sonunda ıslık çalarak bir içki daha istiyor ve bu sonuçsuz sohbete bir son veriyor. Teşekkür olarak ona bir içki ısmarlamalıyım.

Beth bardağını havaya kaldırarak, "İlk içkiler benden," diyor.

Benimkini onunkiyle tokuşturuyorum ve başımı sallıyorum. İlk doğan, ilk turda. Mantıklı. Ama sonuncu, en genç olarak bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Pisliği ben temizleyeceğim.

"Sıradakini ben alırım," diyor Nicole ve aslında onun içkisinin parasını ödeyeceğimi biliyorum ama umursamıyorum. Ablam olmasına rağmen uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Yaş her zaman olgunluk anlamına gelmez. Bazen sadece dünyada daha fazla zaman geçirdikleri anlamına gelir ve bunu gösteren tek şey azalmış kemikler ve derin çıkıntılarla kazınmış deridir. Bilgelik değil. Değer değil, sadece zaman. Nicole telefonunu çıkarıp başını içine gömüyor ve vücudunu kasıtlı olarak bizden uzaklaştırıyor. Her ne yapıyorsa, bizim görmemizi istemiyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Beth barı işaret ediyor.

"Ben böyle hatırladım." Bu bir geręek ... sadece tam bir geręek değil ve ben hayatın tam da burada, bütünler ve yarımlar arasında var olduğunu öğrendim.

"Aslında yıllardır Boar's Nest'e gitmemiştim," diyor barı tarayarak.

Bunu bana neden söylediğinden emin değilim. Belki de kendini diğer yerlilerden ayırmanın bir yoludur. Aramızda bir sessizlik geçerken birasını yudumluyor.

"Buraya geri döneceğini hiç düşünmüş müydün?" diye soruyor. Sormak istediği sorunun bu olmadığını söyleyebilirim. Sadece bununla başlıyor.

Başımı salladım çünkü öyle yapacağımı biliyordum. Allen's Grove'da sadece iki tür yol vardır: dışarı çıkanlar ve çıkmaz sokaklar.

"Hiç istemedim ama işte buradayım,"

diye ekliyorum. Beth bardağına doğru

hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," dedim ve ciddiye dim. Niyetim asla onu incitmek değil. Ama burada olmak bile bana neler olabileceğini hatırlatıyor. Geri dönmek istemememin nedenlerinden biri de bu. Kimse başkasının canavarı olmak istemez.

Beth'in kaşları düz bir çizgiye dönüşüyor ve başını sallıyor. Beni affettiğini söylemiyor. Şimdilik bu işin peşini bırakacağını söylüyor.

"Şerefe," diyor Nicole, sohbe te yeniden katılarak. Cep telefonunu tekrar bir kenara koyuyor. Votka sodasını biralarımızla tokuşturuyor. Hepimiz kadeh kaldırıyoruz, ben ve Beth zoraki gülümsüyoruz. Bir bağımlıyı tedavi etmenin en kibar yolu bu. *Hala burada bizimle olduğun için teşekkürler.*

Nicole içkisinin neredeyse yarısını höpürdetiyor ve pipeti bırakırken dudakları gevşiyor. Ona yavaşlamasını söylemeyi düşünüyorum ama tam tersini yapacağını bildiğim için çenemi kapalı tutuyorum.

"Yarın için planın nedir?" Nicole soruyor.

Annemin cenazesinden bahsediyor, eğer cenaze olarak nitelendirilebilirse. Küllerinin arazimize serpilmesi gerektiği konusunda avukattan gelen talimatları dinlemek dışında bu konuda gerçekten konuşmadık. Çok cansız hissettiriyor. Bir faraşı çöp kutusuna boşaltmak gibi.

Beth, "Arazide yürüyeceğiz ve gün batımında küllerini serpeceğiz," diye açıklıyor. "Güneşin ufuktan kayarak bir renk mozaigi oluşturduğu bu an onun en sevdiği andı. Annem hayatta güvenebileceği tek şeyin bu olduğunu söylerdi." Birasını yudumluyor.

"Bu oldukça iç karartıcı," diyorum.

"Peki, onu suçluyor musun?" Beth bana baktı. "Şu anda bildiklerimizden sonra."

Nicole barın üzerine eğiliyor, böylece ikimize de hitap edebiliyor. "Annemin cenazesinde yazdığım bir şeyi okumak istiyorum."

İzin mi istiyor yoksa sadece bize mi söylüyor emin değilim.

Beth başını sallar. "Sorun değil. Ayrıca Lucas ve Susan da kısa bir süreliğine uğrayacaklar."

Nicole'un gözleri iki kat büyüdü. "Ne? Neden?"

Beth onu susturur. "Çünkü o sordu. Peki ne demem gerekiyordu? 'Bu iyi bir fikir değil, çünkü annem ve babamın

Kız kardeşinin ortadan kaybolması bizim için garip olacak, öyle mi?" Beth çenesini öyle sıkarak ki dişleri toz haline gelebilir.

"Peki, onlar oradayken nasıl davranmamız gerekiyor?" Nicole huffs.

"Sanki o kaseti hiç görmemişsin gibi."

"Peki ya Christie Roberts?" Önce Beth'e, sonra da bana baktı.

"Annemin cenazesine kadar ara vereceğinize söz vermiştiniz," diye hatırlatıyorum ona. "Yapacak çok işimiz var ve ..." Sesimi alçaltıyorum, boynumu ona doğru eğiyorum, "çözülmemiş her kayıp vakasını annem ve babamın üzerine yıkmak annemin anısını onurlandırmanın en iyi yolu değil."

Nicole gözlerini devirir. "Onları suçlamıyordum. Sadece sorular soruyordum."

Beth birasının kalanını fondip yapar ve bardağı barın üstüne çarparak konuşmanın bittiğini işaret eder. Barmen kadın hemen fark eder ve ona bir tane daha ikram eder. Beth bu kez double viski sipariş ediyor ve demiryolu istediğini belirtiyor. Bunu parası yettiği için mi yoksa kendini cezalandırmak için mi sipariş ettiğinden emin değilim.

"Hey," diye sesleniyorum, barmenin dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum. Gözleri bana kayıyor. Donuk, bulanık. Çevresindeki gerçekliği maskelemek için vücudunun savunma mekanizması.

"Evet, Michael," diyor neşeli bir sesle.

Keşke adını hatırlasaydım ama hatırlamıyorum. O bir Edith, bir Ruth ya da bir Maureen, dikkat çekici olmayan ve eski bir şey.

Arkasındaki cam rafta duran viski şişelerini tarıyorum. Burası bir batakhane, yani en iyileri yok, ama en iyilerini seçiyorum.

"Onun yerine Elijah Craig yap ve benim hesabıma yaz."

Beth bu gece kendini cezalandırmaya kararlıysa, en azından tadının güzel olmasını sağlayabilirim.

Barmen sırtıyor. Cömertlik ve para her zaman gülümsetir. "Tamamdır," diyor başını sallayarak. "Başka bir şey var mı?"

Biramın kalanını bitiriyorum ve bardağı ona uzatıyorum. "Evet, ben de onunkinin aynısından alacağım ve ne istersen benim hesabıma yaz."

Donuk gözleri sadece bir saniyeliğine parlıyor gibi. İçlerindeki tek şey bu. Bana teşekkür ediyor ve içkileri doldurmaya başlıyor.

"Demiryoluyla aram iyiydi," diye inliyor Beth. "Biliyorum."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok çünkü içeceğini biliyorum... istemeyerek de olsa içecektir.

Giriş kapısı tiz bir gıcırtyla açılıyor ve soğuk bir hava esintisi bayat barın içine süzülüyor. Nicole'de bir değişiklik fark ettim. Duruşu, gerilmiş bir kukla gibi düzeliyor. Saçlarını düzeltiyor ve büyük beden bluzunu düzeltiyor. Bakışlarını takip ediyorum. Bara bir polis memuru girdi. Su geçirmez kabuklu bir ceket ve iki tonlu bir üniforma giymiş, üstü koyu kahverengi, altı açık haki, kravat ve parlak oxford ayakkabılarla tamamlanmış. Omzundaki arma bana Walworth İlçe Şerif Departmanı'ndan olduğunu söylüyor. Göğsüne iliştirilmiş altın rozet kendini ciddiye aldığını gösteriyor. Çenesi yukarıda değil, bu yüzden buraya resmi bir iş için gelmediğini biliyorum. Bize doğru bakan gözlerinde bir tanıma titreşimi var. Tanıdık geliyor ama barmen gibi ben de onu unutmuşum. Memur bize doğru adım atıyor. Yanından geçtiği neredeyse tüm müşterilerden daha uzun boylu. Birçoğu onunla selamlaşıyor. Diğerleri mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını düşürerek başka tarafa bakıyor. İçlerine kapananların açık arama izinleri olduğunu varsayıyorum.

Nicole onu sıcak bir sesle, "Selam Casey," diye selamlar. Memur başını sallar ve "Selam Nicole" der.

Casey. Casey. Beynim aşinalık arıyor. İsim etiketine bir göz attım. *Dunn*. İşte bu. Casey Dunn. Lisede Nicole ile iyi arkadaştı ve görünüşe göre kendi başına bir şeyler yapmış.

"Hey, Beth," diyor Casey.

Bar taburesini çevirip onu selamlıyor ve Elijah Craig bardağını dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor.

Casey elini bana uzattı. "Michael." Elini sıktım ve "Seni görmek güzel." dedim.

Başsağlığı dilerken gözleri üzerimizde geziniyor. Bu garip bir *teşekkür* şarkısı ve dansı ve *evet ve bu çok utanç verici*. Kimse ne söyleyeceğini bilemez. Filmlerden ya da dizilerden duyduklarımızı tekrarlarız ya da bazılarımız için ölümün daha önce hayatlarımıza dokunduğu deneyimleri anımsarız.

"Seni buraya getiren nedir?" Beth soruyor.

"Oh." Bakışları kısa süreliğine Nicole'e kaydı. "Sadece bir şeyler içmek için uğradım." Yalan söylüyor ama ona seslenmiyorum.

Barmene işaret edip Casey'ye bir duble viski söylüyorum. Çabucak dolduruyor ve gülümseyerek bana uzatıyor.

"Al," diyorum Casey'ye, bardağı ona uzatırken.

Kekeleyerek teşekkür ediyor ve elindekini canlı bir el bombasıymış gibi tutuyor. En küçük yudumu alıyor. Tepkisi ve isteksizliği bana hala görevde olduğunu söylüyor. Ama o zaman neden burada? Casey havadan sudan konuşuyor, neler yaptığımı soruyor. Ben de ona aynısını soruyorum, her ne kadar hayatının nasıl geçtiğini tam olarak görebilsem de. Sohbet, bir yabancıyla hasret gidermek gibi yapmacık ve beceriksizce. Sonunda Nicole'e bakıyor ve onunla dışarıda konuşup konuşamayacağını soruyor.

Bu yüzden burada. *Nicole*. Bu da belli ki Emma Harper'ın dosyasını "ödünç alan" arkadaşı. İkisi girişe doğru ilerliyor. Neredeyse dolu viski bardağını yanından geçtiği bir masaya koyuyor. Şimdi onun için ne hazırladığını merak ediyorum. Başımı sallayarak taburemi bara bakacak şekilde çeviriyorum.

"Ne?" Beth gözlerini kısarak bana bakıyor. "O kötü haber."

"Kim?"

"Casey." Viskimi

yudumluyorum. "Neden

öyle dedin?"

"Çünkü yaptığı şey yasadışı. Polis dava dosyalarını alıp istediğiniz kişiye veremezsiniz."

"Kimse kayıp olduklarını bile fark etmeyecek." Beth omuz

silkiyor. "Birileri fark edebilir."

"Bu konuda iki kere düşünmezdim," diyor. "Zaten yeterince endişelenecek şeyimiz var."

"Sanırım." Bir yudum daha alıyorum ve Beth'e bakıyorum. "Evle ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

"Henüz değil. Neden?"

"Bu konu hakkında daha fazla düşündüm ve sizden satın almak istiyorum."

Omuzları geriliyor ama ben fark etmeden hemen gevşiyor. Elindeki bardağı döndürerek kendini meşgul ediyor. Sanki bardağı bana neden satmayacağına dair bir bahane bulmak için kendine zaman tanıyor. Para istediğini söyledi, o zaman neden benden almıyor?

Yana doğru eğilip kotumun arka cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyorum. Kâğıdı açarak barın üzerinde onun önüne doğru kaydırıyorum.

"O da ne?"

"Piyasa değerinin çok üstünde, dört yüz bin dolarlık bir çek."

Beth almıyor. Sadece bakıyor. Para konuşur ... ama sadece dinliyorsan. Ve onun dinlediğini sanmıyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Evi neden istiyorsun?"

"Çünkü annem mezarlığa gömülmeyi tercih etmediği için onu orada ziyaret edebileceğim."

"Hayattayken onu ziyaret bile etmediniz."

"Biliyorum ve bundan pişmanım. Ama geçmişi değiştiremem. Ayrıca Nicole'un da kalacak bir yere ihtiyacı var. Kaldığı yeri gördüm. İç karartıcı ve

güvenli değil. Bu ona daha istikrarlı bir şey verecek ve onu etrafta takıldığı insanlardan uzak tutacak."

Beth başını öne eğdi. "Ona kalacak bir yer vermek temiz kalmasını sağlamaz. Güven bana."

"Biliyorum ama zararı olmaz."

"Bunu düşüneneceğim," diyor ve çeki bana doğru geri kaydırıyor.

"Düşünecek ne var ki? Üç yüz dolardan fazla alamazsın.

Bu yüzden teklifimi kabul etmelisin."

"Her şey para demek değildir, Michael."

Gözlerim geriliyor. "O zaman ne hakkında Beth?" Diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Kinle ilgili.

"Bilmiyorum."

"Bence

biliyorsun."

Çenesini sıkıyor ve ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi ağzını iki yana hareket ettiriyor. Eminim gerçeği çığnıyor, yutmaya mı yoksa tükürmeye mi karar veriyor.

"Söyle Beth." Onu zorluyorum çünkü buraya geldiğimden beri yalan söylemekten başka bir şey yapmadığını biliyorum.

"Senin almanı istemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. Sonra parasını ödediğim viskiden bir yudum aldı.

"Neden?"

"Çünkü sen her şeyi alırsın, Michael. Her zaman aldın. Sadece bir kez olsun istediğini elde etmeni istemiyorum."

"Benim istediğimi yaptığını sanıyorsun. Ailemize bir bak. Nicole bir bağımlı. Babam bizi terk etti. Annem öldü. Ve sen, sen ancak bir kız kardeşsin. Ben senin küçük kardeşinim ve başarımdan dolayı mutlu olmak yerine benden nefret ediyorsun." Başımı salladım.

Bir damla gözyaşı gözünün kenarında toplanıyor ve sonunda düşmeden önce şişmanlıyor. Sabit tutmaya çalışsa da alt dudağı titriyor. Haklı olduğumu biliyor. Gerçek bu ve yutması zor olması benim suçum değil. Kaydırıyorum

önündeki çeki tekrar kontrol eder. Bakışları beş sıfırın üzerine düşüyor. Bunu düşündüğünü biliyorum. İhtiyacım olan tek şey bu, çünkü eğer düşünürse akıllıca bir karar vereceğini biliyorum. Beth aptal değil. Sadece mutsuz.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR NICOLE

Casey topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. Barın dışında, arabasının park ettiği sol tarafta duruyoruz. Birkaç yaşlı, göbekli adam girişin yanında sigaralarını tütürüyor, bize aldırış etmiyorlar. Hava serin ve gökyüzü karanlık, ince bir bulut perdesi yıldızları görmemizi engelliyor. Havanın kapalı olması hoşuma gidiyor. Bana hiçbir şeyi kaçırmadığımı hissettiriyor. İçerideki müzik kutusunun sesi sonuna kadar açılmış, barın titremesine ve çarpmasına neden oluyor.

Casey, "Kardeşini burada görmek tuhaf," diyor.

Bu bir soru ya da ifade değil. Bu bir gözlem.

"Evet, öyle. Ama annemin cenazesi yarın olduğu için yakında gitmiş olacak." "Üzgünüm," diyor çenesini çekerek.

"Olma."

Gözlerim tekrar adamların sigara içtiği yere kayıyor. Şimdi orada sadece bir tanesi var ve son yarım santimlik tütünü sağıyor. İzmariti kaldırıma fırlatıyor ve bara geri dönmeden önce dışarı atıyor.

"Tören nerede yapılıyor?" Casey dikkatimi çekerek soruyor. "Evde. Orası onun istediği yerdi. Orada yaşadı ve orada öldü. kalmak istediği yere. Küçük bir yer olacak."

Başını sallıyor ve gözleri yüzümde geziniyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. İlk tanıştığımızda nasıl görünüyordum? Genç ve canlı, tüm hayatımız

önümüzde. Yoksa beni şu an olduğum gibi mi görüyor? Hayatının büyük bir kısmını çöpe atmış biri olarak.

"Dosyayı alabildiniz mi?" diye sordum.

Lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Emma ve Christie'ye ne olduğunu bilmek istiyorum ve belki de bencilce nedenlerden dolayı, ama umurumda değil.

"Evet," diye kekeliyor ve arabasının yolcu tarafındaki kapısını açmak için benden uzaklaşıyor. Casey bir çantayı karıştırıyor ve iki klasör çıkarıyor.

"Bu Christie Roberts'ın dava dosyası." Ondan aldım. Emma'nınkine kıyasla çok ince.

"Teşekkürler," diyorum.

İkinci bir dosya uzatıyor. Christie'ninkinden bile daha ince. "Bir de bu var."

"Nedir bu?" Ondan alıp soruyorum.

"Emma Harper'ın dava dosyasını kontrol ettim ve bir kayıp kişi raporu çıktı."

"Kimin için?"

"Charles Gallagher."

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ LAURA

16 ARALIK 1999

Köşedeki tuğla ev sessiz ve karanlık duruyor. Pencerelerin hiçbirinde ışıkları parıldayan bir Noel ağacı yok. İki arabalık garaj kapısının üzerine spreyle boyanmış kan kırmızısı renkte *katil* kelimesi yazılmış. Çatlamış yumurtalar camlara sıçramış, sarıları camlara yapışmış. Ayakkabılarım, izinsiz girenler ve vandallar tarafından yağdırılan karın üzerinde çıtırdıyor. Eldivenli ellerimde bir güveç kabı ve çeşitli unlu mamuller var. Brian ve benim yaptıklarımızdan sonra en azından bunu yapabilirim. Emma'dan neden kurtulduğumuzu hâlâ bilmiyorum. Bu konuyu açtığımda, Brian beni duymazdan geliyor ya da çekip gidiyor. Ben de kendimi bir nebze olsun iyi hissettirecek şeyler yapmaya başladım. Bunun gibi... Hayatını mahvettiğimiz adama sıcak bir yemek ve tatlı ikram etmek gibi.

Hava keskin ve buz gibi, içime çektiğimde boğazımın kenarlarına batıyor. Kılcal damarlarım şişiyor gibi görünürken ağızma hafif bir kan tadı giriyor, soğuktan patlıyor, sonra nefes verirken çözülüyor ve çatlaklardan dışarı damlıyor. Kapıda tereddüt ediyorum ve zilin tamamen sökülmiş olduğunu fark ediyorum. Belli ki ziyaretçi istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ağaçların arasından yan sokağa bakıyorum, evimizin bulunduğu sokağa. Sonra arkamda, ana yolun karşısında yer alan parka hızlıca bir göz atıyorum,

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için. Charles Gallagher'a unlu mamuller getirmeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Yumruğumu kapıya vuruyorum. Kalın eldivenim sayesinde boğuk bir vuruş. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, tenimi yakıyor. Tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert. Ön penceredeki çekili perdeler titriyor ve sonra yerine oturuyor. Evde birinin olduğunu biliyorum ama cevap verip vermeyeceklerini bilmiyorum. Ağır ayak sesleri içeri girerken daha da yükseliyor. Bir zincir kilidi şingirdiyor. Üç ölü sürgü tıkırdıyor. Kol sarsılıyor. Bu tür bir koruma küçük bir kasaba için alışılmadık bir şey ama onun yaşadıkları için değil. Sonunda kapı açılır ve diğer tarafta Charles Gallagher durmaktadır.

Emma'nın kaybolduğu günden beri onu görmedim ve geçen altı ay içinde yıllarca yaşlanmış gibi görünüyor. Hâlâ uzun boylu, çelimsiz bir şey ama sertleşmiş bir yüzü var. Hapishane insana bunu yapıyor sanırım. Uzun süre yatmadı... sadece bir ay kadar, ama yeterince uzun bir süre. Koyu renk saçları kısa kesilmiş. Aynı şey sakalı için de geçerli. Gümüş çerçeveli bir çift kalın gözlük burnunun köprüsünde duruyor ve sağ yanağında taze pembe yara izleri uzanıyor.

"Ne?" diye sordu. Bu bir selamlama değildi ama ben de beklemiyordum. Hapisten çikalı on gün olmuştu ve Grove'a geri dönmesi muhtemelen pek bir gelişme sayılmazdı. Charles mahkemede beraat etmesine rağmen, kamuoyu mahkemesi aksini söyledi.

"Merhaba Charles. Ben Laura. Laura Thomas. Sokağın sonunda oturuyorum."

"Evet," diyor. Bakışları savaş ya da kaç tepkisine hazırlanır gibi etrafımda dans ediyor.

Ellerimi birkaç santim kaldırarak seramik tabağı ve Tupperware kaplarını gösteriyorum. "Çok fazla yaptım ve fazladan güveç ve fırınlanmış ürünlerim var." Yapmış olsam bile özellikle onun için yaptığımı düşünmesini istemiyorum.

"Ve?"

"Annenle senin hoşunuza gideceğini düşündüm."

Bana ve Tupperware'ime şüpheyle bakıyor ve sonra arkamdaki manzarayı tarıyor.

"Aksi takdirde ziyan olurlar," diye ekliyorum kaşlarımı kaldırarak.

Charles yüzümü incelerken gözlerini kısıyor. Sonunda kararını verdiğiğinde başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Eşiği geçmeden önce derin bir nefes alıyorum ve kendime tehlikeli olanın o olmadığını hatırlatıyorum.

Oturma odasının uzak köşesinde bir tüplü televizyon durmakta, *Garfield ve Arkadaşları*'nın tekrarını oynamaktadır. Charles ekrana bakar ve bir an duraklayarak Garfield'ın bir tencere lazanyayı mideye indirişini izler. Mutfığa doğru ilerlemeden önce belli belirsiz gülümsüyor. Artık topallayarak yürüdüğünü fark ediyorum ve onu takip etmem gerektiğinden emin değilim ama ediyorum. Evi, benim onun hayatından yaptığım şeye benziyor; bir karmaşa. Burnuma sigarayla karışık pis bir kedi idrarı kokusu yayılıyor. Lavabo kirli bulaşıklarla dolup taşmış, birkaç metre yüksekliğe yığılmış. Eski gazete yığınları ve söndürülmüş Camel sigaralarıyla dolu kül tablaları mutfak masasını dolduruyor. Evin derinliklerinde bir yerlerden birkaç kedi miyavlıyor ama ortalıkta görünmüyorlar. Charles masanın üzerinde küçük bir alanı temizliyor.

"Oraya ayarlayabilirsiniz" diyor.

Başımı sallıyorum ve kapları istediği yere bırakıyorum. "Bir fincan kahve ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim."

Buzdolabını açtı. Bir kasa Miller Lite ve bir düzine kadar yarısı boş çeşni şişesi dışında neredeyse boştu. "Biram da var, musluk suyum da."

"Ben iyiyim," diyorum. "Ama bu ikisini buzdolabına koymalısın." Güveci ve başka bir tabağı kapların arasından çıkarıp ona uzatıyorum.

Ona şüpheyle bakıyor. "Nedir bu?"

"Bu peynirli top, bu da patatesli güveç."

Charles bulaşıkları topluyor ve buzdolabına koyuyor. Kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Bunları bana neden getirdin?"

"Çünkü yaşadıklarından dolayı kendimi suçlu hissediyorum" demiyorum. "Çünkü bu küçük jest senin için olduğundan daha çok benim için" demiyorum. Bunun yerine, "Çünkü istedim." diyorum.

Yüzü anında gevşiyor, sanki yeni bir şey hissediyormuş ve bunu nasıl ifade edeceğinden henüz emin değilmiş gibi, neredeyse endişeyle çatılmış kaşlarından düz bir ifadeye dönüşüyor. Hiç kimsenin Charles için bir şeyi istediği için yaptığını sanmıyorum.

"Charlie," diye sesleniyor karanlık koridorun diğer ucundan gırtlaktan gelen bir ses.

"Affedersiniz." Bir bardağa musluk suyu doldurur ve kâğıt bir tabağa birkaç unlu mamul koyar. Charles seçim yapmakta acele etmiyor, krem peynirli krema ile kaplanmış muhallebi dolgulu kırmızı-yeşil bir kek, şekerleme kaplı bir Rice Krispie ikramı ve Reese's Fıstık Ezmeli çiçekli kurabiye seçiyor. Mutfaktan çıkarken bana birazdan döneceğini söyledi.

Evin bir yerinden bir kapı gıcırıyor ve ardından boğuk sesler geliyor. Ne konuştuklarını anlayamıyorum ama Charles'ın yaşlı annesiyle konuştuğunu varsayıyorum. Onu yıllardır görmedim. Artık evden çıktığını sanmıyorum ve insanların ziyaret edeceği biri değil. O da bu anlamda Charles gibi, küçük bir kasabada dışlanmış biri. O dışlanmış biri çünkü kötü biri, Charles ise sadece tuhaf, yanlış anlaşılmış biri. Kara bir kedi miyavlıyor ve vücudunu bana doğru bastırıyor, sekiz rakamı gibi bacaklarımın arasından dolanıyor.

Charles elinde bir kucak dolusu kirli bardak ve tabakla mutfığa yeniden girer. "Kusura bakmayın," diyor onları kirli bulaşık kulesinin yükseldiği lavabonun yanına koyarken. "Annemin durumu iyi değil. Bir zatürre nöbetini atlatmaya çalışıyor."

"Özür dilerim," diyorum.

Başını sallıyor ve kısa bir süre ayaklarına bakıyor. Ayak başparmağının çorabındaki bir delikten dışarı çıktığını fark ediyorum. "Keki gerçekten çok seviyor," diye ekliyor. "Şu kırmızı ve yeşil olanı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu bir aile tarifi."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Burada olman muhtemelen iyi bir fikir değil." "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Sadece olan biten her şeyi kastediyorum. Kimse bana inanmıyor. Hepsi o küçük kızla bir ilgim olduğunu düşünüyor." Başını sallıyor. "Ben asla ..."

"Sana inanıyorum," diyorum.

Gözleri büyüyor ve sonunda gözlerinin rengini fark ediyorum. Işığa bağlı olarak değişen kahverengi ve yeşil karışımı bir renk. "Neden bana inanıyorsun?"

Ben de bu soruya dürüstçe cevap veremiyorum. Ama vermek istiyorum. Birine gerçekte ne olduğunu anlatmak istiyorum çünkü şu anda gerçek, vücudumun derinliklerine yuvalanmış, benden beslenen ve yaşama isteğimi yavaş yavaş zayıflatan bir parazit gibi geliyor. Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

"Bisiklet yüzünden."

"Evet... Eğer ben hapisteyken o bisiklet ortaya çıkmasaydı, ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya kalacaktım. Avukatlarım hiç şansım olmadığını söyledi. Şanslıyım." İç çekiyor.

"Eğer sen yapmadıysan, neden itiraf ettin?" diye sordum. Bunu hiç anlamamıştım.

Yapmadığınız bir şeyi neden kabul edesiniz ki?

"Ben de kendime aynı soruyu sordum. Ama bir de on altı saat boyunca sorgulanmayı deneyin. Aç, uykusuz ve sadece bitmesini istiyordum. Emma'dan ve ona ne olduğunu düşündüklerinden bahsettikçe, anlattıklarının sadece bir hikâye değil, bana ait bir anı olduğuna daha çok inandım. Bir yalanı gerçek sanarak ne kadar çabuk kendinize düşman olabiliyorsunuz. Sonra bana itiraf edersem her şeyin biteceğini söylediler. Ben de onlara inandım." Tezgâha yaslanıyor.

"Bunu yaşıdığın için üzgünüm Charles."

"Evet, artık bitti. En azından en kötüsü."

Mutfağı tekrar taradım. Soluk çiçekli duvar kağıdıyla kaplı duvarda bir telefon asılı. Sarmal bej kordon ahizeye bağlı değil. Serbestçe sarkıyor, altındaki sıcak hava üfleyen havalandırma deliğinden sağa sola sallanıyor. Enerji kaynağından kopmuş bir göbek bağı.

"Telefonun mu bozuldu?"

"Hayır. Ama konuşmak istemediğim insanlardan gelen telefonlarla çınıyor. Muhabirler, şakacılar, fatura tahsildarları ve ölmemi isteyenler."

"Taşınmayı düşündünüz mü? Bu kasaba senin hakkındaki fikirlerini değiştirmeyecek. Ayrılabilir ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirsiniz."

"Yapamam. Bütün param bu eve bağlı ve bakmam gereken bir annem var. Biliyor musunuz, tüm bunlar olmadan önce bu kasabada kimse beni umursamıyordu. Bunun dayanılmaz olduğunu düşünürdüm, görünmez hissetmek, önemsizmişim gibi. Ama şimdi nefret edilmenin fark edilmemekten çok daha kötü olduğunu biliyorum." Charles başını sallıyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. Bana bakıyor. "Kasabada bana karşı nazik davranan tek kişi sensin."

Sertçe yutkunuyorum ve kibar bir gülümsemeye zorluyorum.

Keşke bilseydi.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ BETH

Motor sonunda dönmeden önce bir, iki kez tekliyor. Michael sarsıntılı bir yolculuğa hazırlanır gibi yolcu tarafındaki camın üzerindeki kolu tutuyor. O sürmeyi teklif etti ama ben ısrar ettim. Annemin son anlarında yanında olan bendim, bu yüzden onu alıp eve getiren de ben olmalıydım. Nicole arkada oturmuş, kağıtları karıştırıyordu.

Parktan sola, X Otoyolu'na dönüyorum ve cenaze evinin bulunduğu Delavan'a doğru ilerliyorum. İki kasaba ötede. Dikiz aynasından Nicole'u izliyorum. Okurken gözleri sağa sola kayıyor, arada bir not almak için duraklıyor.

Casey'nin dün gece barda ona daha fazla polis dosyası verdiğini biliyorum ama onlardan bahsetmedi. Bir şey mi saklıyor? Ve eğer öyleyse, neden bizden saklıyor?

"Ne okuyorsun?" Ben soruyorum.

Gözleri aynada benimkileri buluyor. "Hiçbir şey" diyor.

Michael güneşliğine sabitlenmiş makyaj aynasından onu izliyor. "Casey dün gece barda ne yapıyordu?"

"Sadece takılıyorum." Nicole omuz silkiyor.

Michael ve ben bakıştık. Belki de haklıydı. Belki Casey onu kötü etkiliyordur. Nicole'e araştırma konusunda yardım ettiğini sanıyor ama

gerçekten, o bir sarmal. Dava dosyaları, artık yaşayamayacağı ya da ziyaret edemeyeceği bir yer olan geçmişle ilgili bir siren şarkısının sözleri gibidir.

"Öyle mi? Casey normalde görevdeyken Boar's Nest'te mi takılır?" Michael sorar.

Başını kaldırıyor ve gözlerini kısıyor.

"Onu bu işe karıştırmamalısın," diye ekliyorum.

"Casey hiçbir şey bilmiyor. Bir kitap için araştırma yapmama yardım ettiğini sanıyor," diye itiraz ediyor Nicole.

"Şüphelenecek, özellikle de ondan daha fazlasını isteyip durduğun için" diyorum.

"Peki ya birisi bu dosyaların kayıp olduğunu fark ederse? Bir tanesi kolaylıkla kaza olarak geçirilebilir, birkaç tanesi o kadar da değil." Michael başını eğiyor.

Nicole'ün gözleri kararıyor. Dikkatimi yoldan ayırmamaya çalışıyorum ama elimde olmadan ona bakıyor, yüz ifadesini inceliyorum. Meydan okuyan ya da belki daha öfkeli bir ifade. Otoyolun önü açık, iki tarafı mısır tarlalarıyla çevrili, bu yüzden yolu izlemek konusunda çok endişeli değilim. Beni korkutan tek şey arkamızdakiler.

"Yapmayacaklar," diye savunuyor.

"Olabilir," diyorum. "Şimdi, sana başka ne verdi?"

Oflayıp pufluyor ve kucağındaki klasörleri karıştırıyor. "Bana Christie Roberts'ın kaybolmasıyla ilgili dava dosyasını getirdi."

"Neden?" Michael

inliyor. "Çünkü ben

istedim."

"Hayır, o kadarını anladım. Bunu neden istedin? Hâlâ annemle babamın onun kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona bakmak için koltuğunda döndü.

"Bilmiyorum."

"Raporda ne yazıyor?" Yola dönüp bakarak soruyorum.

"Gazete kupürlerinde bulduklarımızın aynısı. Polis onun bir kaçak olduğunu düşündü, bu yüzden herhangi bir soruşturma yapılmadı."

"Tamam o zaman." Michael kendini yeniden ayarlar ve öne doğru bakar. "Anlaştık."

"Hayır, öyle değil. Emma'ya ne olduğunu hala bilmiyoruz ve Charles Gallagher da kayboldu" diyor.

Gözlerini dikiz aynasında buluyorum. "Ne demek *kayboldu*?"

Nicole ince bir dosya tutuyor. "Casey, Emma Harper'ın kayboluşuyla bağlantılı vakaları çapraz kontrol etti ve bunu buldu. Annesi 28 Aralık'ta, yani beraat edip serbest bırakıldıktan sadece birkaç hafta sonra kayıp ihbarında bulunmuş."

"Muhtemelen şehri terk etmiştir," diyorum otoyoldan Delavan'a girerken. Allen's Grove'a kıyasla burası bir şehir gibi görünüyor. Bir Walmart, Starbucks, Kohl's ve bir McDonald's var, bir Orta Batı kasabasının tüm temel unsurları.

"Polis de böyle düşünüyordu, bu yüzden hiç araştırmadılar. Ancak annesinin verdiği ifade Charles'ın kendi isteğiyle gittiği konusunda büyük şüphe uyandırıyor."

"Ne dedi?" Michael dönüp tekrar ona bakıyor. Gerçekten ilgileniyor mu yoksa Nicole'le dalga mı geçiyor anlayamıyorum.

Arabayı Monroe Cenaze Evi'nin önündeki caddeye park ettim ve motoru durdurdum.

"Charles'ın 27 Aralık 1999 gecesi bir şeyler içmek için Boar's Nest'e gittiğini söyledi. Tahliyesinden bu yana evinden ilk kez ayrılmıştı. Ertesi sabah eve hiç gelmediğini fark etmiş. Bütün iş araçları kayıtlıydı ve hiçbir eşyası kayıp değildi. Adamın öylece kalkıp gitmesinin mümkün olmadığını çünkü onu asla terk etmeyeceğini söyledi."

Nicole gazeteden başını kaldırıyor, gözleri Michael'dan ya da benden bir yanıt bekliyor.

Cenaze evine doğru bakıyorum. Birinci katı tuğladan, ikinci katı beyaz panel kaplamalı gerçek bir evin dış cephesine sahip. Bir ön verandası var ve korkuluklara bir Amerikan bayrağı asılmış. Rüzgarda dalgalanıyor ve dönüyor. Bahçeye asılmış büyük Monroe Cenaze Evi tabelası olmasaydı, bu mahalledeki diğer evler gibi bir aileye ait olduğunu düşünebilirdim. Ama öyle değil. Bir ev gibi görünmesi, yaşayanlara hitap etmesi, böylece ölüm işinin soğuk ve ticari değil, kişisel hissettirmesi gerekiyor.

"İkiniz de Charles Gallagher'ın kaybolmasının tuhaf olduğunu düşünmüyor musunuz?" Nicole beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Hayır," diyor Michael. "Söylediklerine bakılırsa, onunla ilgilenen tek kişi annesiymiş. Kimse sizi özlemiyorsa kayıp sayılabilir misiniz?"

"Evet, Michael, yapabilirsin," diye alay ediyor Nicole. "Sen ne düşünüyorsun, Beth?"

İçimi çektim ve arabanın kapısını iterek açtım. "Bence bugün Christie Roberts, Emma Harper ya da Charles Gallagher'la ilgili değil. Bugün annemle ilgili ve ben onu almaya gidiyorum, böylece onu eve götürebiliriz."

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve sonbaharın kokusunu içime çekiyorum - solan bitkilerin, kuru yaprakların ve mevsimi bekleyen ağaçların çürümesi ve çürümesiyle karışan keskin, keskin hava. Misk gibi tatlı bir kokusu var. Tıpkı ölüm gibi, her şeyi tüketiyor.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRT NICOLE

Üzerimdeki siyah uzun kollu bluz ve pantolon iki beden büyük çünkü onlar benim değil, annemin. Kendi cenazesinde onun kıyafetlerini giymek garip hissettiriyor ama başka seçeneğim yoktu. Vazoyu göğsüme yakın tutuyorum. İçinde o var, ya da en azından ondan geriye kalanlar. Michael koridordan çıktı, cilalı ve toparlanmış görünüyordu.

"Güzel takım," diyorum.

Kol düğmelerini yeniden ayarlıyor ve

"Teşekkürler" diyor. "Ne kadardı?"

Michael gözlerini devirir ve ceketinin kollarını düzeltir.

Benden çok daha fazlasına sahip olduğu için ona ne kadar kızsam da, onun tekrar evde olması o kadar da kötü değil. İyi içkiler alıyor, bu hafta buzdolabını dolu tuttu ve beni korudu ... tıpkı çocukken yaptığı gibi.

Beth'in ayak sesleri koridorda tıkırdıyor ve giderek yükseliyor. Siyah bir üst, etek, tayt ve dizlerine kadar uzanan bir çift topuklu bot giymiş. Kıyafetleri kıvrımlarına uyum sağlıyor ve çoğu yeni görünüyor. Saçları bile toplanmış ve kırpılmış. Makyajı çok az ama belli ki zaman ayırmış. Onu en son ne zaman görüşü için çaba sarf ederken gördüğümü hatırlamıyorum. Ama bu çabanın annesi için mi yoksa Lucas için mi olduğunu merak ediyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyorum.

Başını sallıyor ve tezgahın üzerindeki viski şişesine yöneliyor. Beth bir kadehten fazlasını kahve fincanına boşaltıp hepsini çarpıyor.

Michael bana, "*Ona ne oluyor?*" der gibi bir ifadeyle bakıyor.

İkimiz de Beth için endişeleniyoruz. Annemin ölümünü izledi. Bu kolay olmamıştır ve sanırım onun da bir parçası annemle birlikte yok oldu. Parçalanmaya yakın görünüyor, tam ortadan ikiye ayrılıyor. Ben zaten parçalanmış durumdayım, bu yüzden benim için endişelenmelerine gerek yok. Bir parçanın parçalanması, yapı yok olduktan sonra hiçbir şey ifade etmez.

Beth eteğini düzeltiyor ve önce Michael'a sonra da bana bakıyor. Ellerini uzattı, ben de vazoyu ona uzattım.

"Hazır mısınız?" diyor, göğsüne bastırarak. Beth sanki annemizin cenaze törenine katılmak yerine ayak işlerini yapıyormuşuz gibi davranıyor. Ama belki de bunu atlatmasına yardımcı oluyordur.

Dışarıda, eski çiftlik çitinin arazimizi komşunun inek otlağından ayırdığı mülk sınırının tepesine doğru yürüyoruz. Güneş alçalmaya başlıyor, bir ateş topu yavaşça ufka çarpıyor, gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarıyla kaplıyor. İnternette güneşin batmasının sadece beş dakika sürdüğünü okudum. Çok kısa sürüyor ve sanırım annem de bu yüzden güneşe bu kadar değer veriyordu. En kısa anlara değer veririz çünkü onlar bizi tanımlayan anlardır - ilk öpücük, ani bir ölüm, bir kaza, bir evlilik teklifi, yüksek bir ...

"Bugün burada ... için toplandık." Beth başladı.

Bir kahkahayı bastırıyorum ama hapşırık gibi hızlı ve ani bir şekilde çıkıyor. "Ne?" diye tersliyor.

"Bu bir düğün töreninin başlangıcı, cenazenin değil," diyorum.

"O zaman sen yap," diye homurdanıyor.

Tiz bir gıcırta tartışmamızı böldü. Lucas tekerlekli sandalyedeki Susan'ı yolun karşısına iter ve dik araba yolunun başında durur. Bir

Her birkaç adımda bir tekerlek gıcırıyor. Lucas bize işaret etmek için elini sallıyor. Onu avlunun karşısına geçiremeyeceği açık.

"Oraya gitmeliyiz," diyor Beth.

Yüzündeki tüm renk gitmiş, solgun ve hastalıklı bir görünüm almış. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Gözlerim bizden otuz metre kadar ötedeki Lucas ve Susan'a gidiyor, sonra tekrar Beth'e dönüyor. "İyi görünmüyorsun."

Birkaç derin nefes alır. "Ben iyiyim. İyi olacağım. Lucas fazla kalmayacaklarını söyledi, hadi şu işi bitirelim," dedi Beth ve avluyu geçmeye başladı.

Arkadan takip ediyoruz.

"Merhaba Lucas. Merhaba Susan," Michael biz yaklaşırken onları selamlıyor. Lucas'ın elini sıkıyor. Sonra Susan'ın tekerlekli sandalyesinin önünde diz çöküp zayıf elini tutuyor.

Susan tam da düşündüğüm gibi, hayatın adil davranmadığı biri gibi görünüyor. Büyük boy bir ceket giymesine rağmen, yüz kilodan fazla olmayan ağırlığıyla ne kadar zayıf olduğu belli. Solgun teni kırışıklıklarla kaplı ve gözleri parlaklığını kaybetmiş, sanki arkasındaki kişi yarı burada, yarı gitmiş ... ya da sadece gitmeyi diliyor. Ailelerimizin ona yaptıklarına hala inanamıyorum, özellikle de arkadaş oldukları için annemin. Sanırım hayatta kalmak için ne yapıyorsak onu yapıyoruz.

"Merhaba Brian," diyor Susan, elini Michael'ın elinin üzerine koyarak. Beth ve Lucas birbirlerine endişeyle bakarlar.

"Anne, o Michael. Brian ve Laura'nın en küçüğü," diye düzeltiyor Lucas. Susan şaşkınlıktan yüzünü buruşturuyor. "Brian nerede o zaman?"

Gözlerim yola kayıyor, onun gelmesi için mükemmel bir an olduğunu düşünüyorum, eski siyah kamyonetiyle garaj yoluna giriyor. Ama onu bulma girişimimiz başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, sonunda babamı bir daha asla göremeyeceğimi anladım. Belki bugün ben de ona veda ediyorum.

Michael hızlı bir gülümsemeyle, "Mağazaya gitti," diyor.

Yüzü düzleşiyor ve sanki saati kontrol ediyormuş gibi cılız bileğine bakıyor. "Bir süredir yok," diyor.

Michael başını sallar ve ayağa kalkar. "Evet, öyle."

"Ve Laura. Doğum günü kızı nerede?"

Beth vazoyu biraz daha sıkı tutuyor. Lucas, "*Özür dilerim*," diyor ve annesiyle göz hizasına kadar eğiliyor. "Anne, Laura'nın cenazesi için buradayız. O vefat etti. Bunu sana söylediğimi hatırlıyor musun?"

Susan'ın yüzünde yine bir şaşkınlık ifadesi belirir. Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu doğru değil. Laura ve ben geçen gün konuşuyorduk. Emma'nın nerede olduğunu bildiğini ve bana göstereceğini söyledi."

Gözlerim kocaman oldu. Michael öksürüyor ve boğazını temizliyor. Beth'in gözleri yaşlarla doluyor. Alt dudağı titriyor ve onu ısırmak için içine çekiyor.

Annem gerçekten Susan'a ne olduğunu anlatmaya çalıştı mı? Yoksa Susan'ın aklı 1999'da, Emma'nın kaybolduğu zamanda mı?

"Seni eve götüreceğim anne." Lucas yavaşça ayağa kalkarken göz temasını sürdürür.

"Kız kardeşin nerede?" Susan sorar, artık huysuzlanmıştı.

Lucas her birimize bir bakış atarak, "Bisiklete binmeye gitti," diyor. Fısıldayarak, "*Özür dilerim*. Bu sabah çok daha iyiydi."

"Sorun yok," diyorum.

"Merak etmeyin," diye ekliyor Michael.

Lucas Beth'in eline uzanıp onu tutarken Michael ve ben onlara biraz zaman tanımak için birkaç adım geri çekiliyoruz. Onu sonra arayacağını söylüyor, uğramasına izin verdiği için teşekkür ediyor ve sonra elini bırakıyor.

Lucas onu araba yoluna geri götürmeye başlarken Susan, "Emma akşam yemeğinden önce evde olsa iyi olur," dedi.

Beth bize doğru dönüyor, gözyaşları yüzünü kaplıyor.

"Sence annem Susan'a gerçekten bir şey mi söyledi?" diye soruyorum. "Bilmiyorum," diyor gözyaşlarının arasından, sesi çatlıyor. "Ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Annem Susan'a itiraf etmiş olsa bile, kimsenin ona inanması için çok ileri gitmiş durumda," diyor Michael kısık bir sesle.

"Ama annem ona söylediyse, belki de istediği buydu ..." Ben de diyorum ki.

"Dur," diye araya giriyor Beth. Vazoya bakıyor ve derin bir nefes alarak kendini toparlıyor. "Annemin istediğini bildiğim tek şey küllerinin bu mülkün etrafına serpilmesiydi." Kapağı çekip çıkarıyor ve Michael ondan alıyor. Eli kabın içinde kayboluyor ve bir avuç küle dışarı çıkıyor. Beth külleri rüzgâra savurur ve şöyle der: "Ne yapmış olursan ol, anne, seni hâlâ seviyorum."

Elimi küpün içine sokup bir kaşık kül topluyorum. Külleri etrafıma saçmadan önce hiçbir şey söylemiyorum. Annemin cenaze töreninde bir şeyler söylemeyi planlamıştım ama şimdi buradayım ve sanırım o sözleri söylememek daha iyi olacak.

Beth vazoyu ona uzattığında Michael tereddüt ediyor. Ölü yakma fikrinden hiç hoşlanmamıştı, o yüzden annemin küllerini etrafa savurmak eminim ona daha da az çekici geliyordur. Vazoyu tekrar ona doğru itiyor. Sonunda ağır bir iç çekip elini içine daldırıyor ve bir avuç dolusu kül tutuyor.

"Öldüğümüzde bu hale geldiğimize inanamıyorum." Elini ters çeviriyor. Tozun bir kısmı havada dönerken geri kalanı yere düşüyor.

"Bazen hayattayken çok daha azına indirgeniriz," diyorum.

Beth ve Michael endişeli bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. Küllerini savurarak ve annemle ilgili en sevdiğimiz anıları yad ederek arazide yürüyoruz. Rüzgar küllerinin bir kısmını alıp götürüyor. Geri kalanı nemli çimlerin üzerine düşüyor, toprakla kaynaşıyor. İşimiz bittiğinde, güneş sadece bir şerit halindeydi ve ufuk onu neredeyse tamamen yutuyordu. Küller küllere, tozlar tozlara karışıyor, güneş sonunda hepimizin üzerine batıyor.

OTUZ BEŞ LAURA

27 ARALIK 1999

Duşun sesi beni sarsarak uyandırıyor. Zifiri karanlık ve sessiz, akan su dışında. Çalar saatin üzerindeki rakamlar saatle birlikte kırmızı renkte parlıyor: Ellerim yatağın diğer tarafını arıyor, bükülmüş çarşaflar ve yorgan boyunca kayıyor. Boştu. Brian nerede? Banyo kapısının altından bir ışık çizgisi parlıyor. Neden şu anda duş alıyor olsun ki? Ayağa kalkıp ev ceketimi giyerken başucu lambasını yakıyorum. Bir süre banyo kapısına bakıp gözlerimin alışmasını bekliyorum. Alıştıklarında iterek açıyorum. Brian buğulanmış duş kapısının diğer tarafında duruyor. Başını öne eğmiş, su ensesine çarpıp yüzünün yanlarından aşağı akıyor.

"Brian," dedim.

Omuzları zıplıyor ve yavaşça başını kaldırıyor. "Evet, Laura."

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, bu yüzden söylediği her şeyin gerçek olmayacağını biliyorum.

"Sanırım hastalanıyorum. Terleyerek uyandım, soğuk bir duş almanın iyi geleceğini düşündüm."

Aynayı ve duş kapısını buğulandıran buhar başka bir hikâye anlatıyor. Yere bakıyorum, bir yığın halinde buruşmuş giysilerini görüyorum. Eğilip her birini elime alıyorum ve inceliyorum.

"Laura," diyor. "Yatağına dönebilirsin. Bir dakika içinde çıkacağım."

Cevap vermiyorum ve nemli kıyafetleri incelemeye devam ediyorum. Kışlık ceketinde birkaç koyu leke var. Parmak uçlarımı birine bastırıp çekiyorum ve tenimde bıraktığı kırmızı lekeyi fark ediyorum. Parmaklarımı burnuma götürerek demir kokusunu kokluyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum, çünkü sadece bir şey böyle kokuyor.

"Laura," diyor Brian, başını duştan çıkararak. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve neredeyse sönüyor.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor ve duvardaki kancada asılı duran havluyu alıyor. "Bu benim kanım değil." Kendini çabucak kuruluyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ama tek görebildiğim bir gölge. Buharın içinden bana doğru süzülen siyah bir figür. "Ne yaptın sen?"

Brian havluyu beline sararak, "Ben hiçbir şey yapmadım," diyor. "Bunu sen yaptın."

"Ne?!" Kelime iki hece olarak çıkıyor, ilki keskin ve öfkeli, ikincisi zoraki bir fısıltı, zamanın ve çocukların uyuduğunun farkına varıyor. "Bunu nasıl yaptım *ben*?"

Brian aynaya doğru yürüyor ve elini aynanın üzerinde gezdirerek buğuyu temizliyor. Yansıyan gözleri bana kilitlenirken parmaklarıyla saçlarını tarıyor. "Emma Harper'ın bisikletini Çıkmaz Sokak'ta sahnelediğin zaman."

Çenemi sıkıyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Evet, ne olmuş? Masum bir adamın yapmadığı bir şey yüzünden hapiste çürümesine izin veremezdim."

Brian yüzünü bana döndü. Yüzünde hayal kırıklığıyla karışık bir hüsrân ifadesi var. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok."

Çünkü Charles Gallagher ldü."

OceanofPDF.com

OTUZ ALTI BETH

Annemin cenazesi dündü ve sanırım her zaman sadece bir gün önceymiş gibi hissedeceğim. Babamın kayboluşu da hala böyle hissettiriyor: sanki dünmüş gibi. Bizi sonsuza dek değiştiren anlar her zaman yeni gibi hissettirir, çünkü istesek de istemesek de onları yanımızda taşıyoruz. Üzerinde *Bağışlar* yazan bir kutuyu bantlayıp diğerlerinin yanına koyuyorum. Ev sessiz, huzurlu değil, sadece sessiz. Michael ve Nicole yirmi dakika kadar önce Beloit'a gitmek üzere ayrıldılar. Titremeye başlamıştı ve metadon tedavisine ihtiyacı vardı. Tedavisiz bir gün daha geçirirse, tekrar kötüleşeceğinden endişeleniyorum. Günleri atladığını biliyorum, daha hızlı temizlenmeye çalışıyor, ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor.

Ayağa kalktım ve oturma odasını inceledim. Her şey düzgünce kutulara yerleştirilmiş. Mutfak hariç her şeyi elden geçirdik. Hâlâ mobilyalar ve ev konusunda karar vermem gerekiyor. Düşündükçe evi Michael'a satmaya daha çok meylediyorum. Piyasa değerinin çok üstünde bir teklif yaptı (kontrol ettim) ve bu para benim hayatımı değiştirebilir. Borcumu ödeyebilir ve kızımın durmadan telefonda kovalamaca oynayıp hep kaybetmek yerine onu yüz yüze ziyaret edebilirdim. Ve Nicole'ün yaşayacak bir yeri olacaktı.

-Yine de bunun onu daha az bağımlı yapacağını sanmıyorum. Her ne kadar Michael'ın istediğini elde etmesini istemesem de, ona kızmanın bana bir faydası olmayacağını fark ettim. Kızgınlık sadece onu tüketen kişiyi zehirler, amaçlanan kişiyi değil. Michael ve ben bunun kanıtıyız.

Parmak eklemlerim ön kapıya vuruyor. Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Hey," diyorum, gıcırdayan kapıyı iterek açıyorum.

Lucas verandada duruyor, elinde bir buket sarı gül tutuyor ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. "Bunlar senin için."

Çiçekleri ondan alıp burnuma götürüyorum ve parlak kokularını içime çekiyorum.

"Teşekkürler. İçeri gel," diyorum, içeri girmesi için kenara çekiliyorum.

Eşiği geçmeden önce tereddüt eder. Lucas on sekiz yaşından beri bu eve girmemişti. Zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor olmalı. Açık kutudan bir vazo çıkarıp içine su doldururken kapıda botlarını tekmeliyor. Çiçekleri açıp uçlarını keserken gözlerim sürekli ona gidiyor.

Lucas mutfığa giriyor ve çevresine göz gezdiriyor. Gözleri her köşeye, tavana, yere sıcıyor, sanki çocukluk evimde değil de bir müzede duruyor gibi. Sarı gülleri vazoya yerleştirip mutfak masasının üzerine koyuyorum. Yersiz görünüyorlar, en azından bana. Göz göze geliyoruz ve en başından beri ondan nasıl uzak durduğumu merak ediyorum. Biraz sert görünüyor ve iyi uyumadığını söyleyebilirim. Ama benim için hâlâ yakışıklı. Parmaklarımı yumuşak, kirli sakallarında, geniş omuzlarında ve sıkı göğüs kaslarında gezdirdiğimi hayal ederken parmaklarım karıncalanıyor. Acaba onun parmakları da sadece tenimde gezdirme düşüncesiyle mi karıncalanıyor? Yoksa bu düşüncelere sahip tek kişi ben miyim?

"Cenazenin geri kalanı nasıldı?" diye soruyor, sempatik bir bakış atarak. Elleri önündeki mutfak sandalyesinin arkalığını kavırıyor.

"O böyle istedi."

Hafifçe başını sallar. "Annem için özür dilerim..." "Özür dilemene gerek yok," diye araya giriyorum.

Gözlerim onun arkasından oturma odasındaki VCR'da duran VHS kasete kayıyor. Orada öyle mütevazı bir şekilde duruyordu. Toparlamadığım tek şey o. Kendimi toparlayamadım. Böyle bir sırrı nasıl paketersin? Gözlerimi kaçırmak için kendimi zorluyorum ve Lucas dikkatimin dağıldığını fark etmeden önce gözlerim ona geri dönüyor.

"Kardeşlerin nerede?"

"Kasabaya gittiler," diyorum, başka bir açıklama yapmadan.

Başını sallıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi tekrar etrafına bakıyor. "Bu evde olmak biraz garip."

"Eminim öyledir. Uzun zaman oldu," diyorum oturma odasına girip birkaç kutuyu iterken. Kendimle ne yapacağımı ya da onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum... özellikle de o VHS kaset bana bakarken.

Beni takip ediyor ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Hem dün gibi hem de bir ömür önceymiş gibi geliyor." Lucas başını eğiyor. "Zamanın işleyişi çok tuhaf. Doğrusal olduğunu söylerler ama bazen sanki her şey aynı anda oluyormuş gibi gelir. Anlıyor musun?"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyorum.

Gözlerim tekrar kasete gitti. Kaseti ona dinletirsem 1999 yılına geri dönecek ve bunca zaman sonra nihayet kız kardeşine ne olduğunu tam olarak öğrenecekti. Geçmiş ve şimdiki zaman aynı anda ortaya çıkıyor ve gerçekleşiyor.

"Bir tur atabilir miyim?" diye soruyor ve beni şu ana geri çekiyor.

Yüzünde küçük bir gülümseme var ve ben de ona karşılık vermek için kendimi zorluyorum. "Elbette.

Buraya son gelişinizden bu yana çok şey değişti." "Gerçekten mi?"

"Hayır," diye takılıyorum. Gülümsemelerimiz yarım santim kadar büyüyor.

Ev hiç de büyük olmadığı için tur kısa sürdü ve şimdi yatak odamdayız ve sanki yeniden on altı yaşındaymışız gibi hissediyorum. Duvarlar artık çıplak ve çocukluğumdan geriye kalan tek şey bir yatak, bir şifonyer ve bir çalışma masası. Bavulum köşede açık bir şekilde duruyor.

bir kaç ay için. Kapıdaki kalem işaretleri Lucas'ın ve benim boylarımızı gösteriyor. İlk çıkmaya başladığımızda boylarımız hemen hemen aynıydı ama o ikinci sınıftayken bir karıştan fazla uzamıştı ve ben de ondan sonra uzamay bırakmıştım. Gözlerim pencereye gidiyor ve onun pencereye gizlice girip çıktığı onca zamanı hatırlıyorum. Acaba bunu mu düşünüyor diye merak ediyorum. Hiçbir şey söylemeden odayı tarıyor, ama ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyor, sonra tekrar kıvrılmadan önce düzeliyor. Güzel anıların dalgaları, çok daha kasvetli bir bugünün kıyısına çarpıyor.

"Hiç bizi düşünüyor musun?" diye soruyor. Adem elması sanki bu soruyu yutmak istemiş ama yutmak yerine söylemiş gibi sallanıyor.

"Her zaman," diyorum. Bir süredir gerçeği söylememiştim ve sözlerim beni şaşırttı. Ayrıca genelde bu kadar ileri gitmem. Hayatı geri geri yaşarken ileri gitmek zordur.

Bana yaklaşıyor ve birbirimizin gözlerine bakıyoruz, gözlerinde kayboluyoruz, birbirimize geri dönmenin yolunu buluyoruz. Sokağın karşısında yaşayan çocuk olduğu için birlikte olmamız gerektiğini düşünürdüm ama şimdi coğrafyanın bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Eli yanağıma değiyor ve bu vücudumdaki her siniri harekete geçiriyor. Sadece bir yerime dokunmuş olmasına rağmen onu her yerde hissedebiliyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, başımı onun eline yaslayarak. "Ben de seni özledim Beth," diye fısıldıyor.

Söyleyecek başka bir şey yok. Kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyor ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda zihnim uzun zamandır ilk kez sakinleşiyor. Sanki sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir şeyi bulmuş gibiyim. Öpüşmemiz açlaştıkça ağızlarımız açılıp kapanıyor. Alt dudağını ısıyorum ve o da inliyor. Bunu ona ilk yaptığım zamanı hatırlıyorum. O da aynı şekilde karşılık vermişti. Elleri vücudumun her yerinde geziniyor, sırtımdan göğüslerime ve kot pantolonumun belinin altına kadar. Parmakları kasık kemiğimin yanından geçip sonunda aradıklarını buluyor. Onu o kadar sert öpüyorum ki hava almak için geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Parmakları içimde sallanırken dudakları kulağımı ve boynumu sıyırıyor, beni nefes nefese ve daha fazlasını ister halde bırakıyor. Lucas elini kotumun içinden çekip beni tekrar öpüyor. Parmakları gömleğimin eteğinin altında kıvrılıyor ve onu çekiştirerek çıkarıyor. Ben de aynısını ona yapıyorum, tırnaklarım göğüs kaslarında ve karın kaslarında geziniyor. Kotlarımızdan çıkıyoruz ve yatağın üzerine düşüyoruz. Kaldırıma, gevşek çakıllara ya da legolarla kaplı bir zemine bile çarpabilirdik ve birlikte düştüğüm kişi o olduğu sürece umurumda olmazdı.

Banyodan çıkıyorum ve yatak odama dönmeden önce mutfaktan iki bira alıyorum. Lucas tişörtünü tekrar giyip bana gülümserken ben kapıda durup onu izliyorum.

"Susadın mı?" Bir şişe bira uzatarak sordum.

"Kavrulmuş." Aldı ve yutkundu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Lucas tazelenmiş gibi bir ses çıkarır ve elinin tersiyle ağzını siler. "Daha iyi," diyor.

Lucas pencereye doğru ilerleyip ön bahçeye bakarken ben bir yudum alıyorum. Oradan evini bile zar zor görebiliyorsun. Dışarı bakarken uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Onun yakınımda olduğunu bilmek beni her zaman rahatlatırdı.

"Bu tek seferlik bir şey mi?" diye soruyor, yüzünü bana dönerek. "Umarım değildir."

Ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor ve mavi gözleri arkasındaki gökyüzünün gölgesinde parlıyor g i b i görünüyor. "Umarım o da değildir."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona doğru eğilerek yanağımı göğsüne bastırıyorum. Kalbi yavaş ve sabit atıyor ama sonra hızlanmaya başlıyor.

"Sana hiç söylemediğim bir şey var. Son sınıfta senden neden ayrıldığım ile ilgili," diyor bana bakarak. Yüzü ciddileşmişti.

Her yerini görebilmek için bir adım geri çekiliyorum. "Senin üniversiteye gideceğini, benim gitmeyeceğimi sanıyordum."

Başını sallıyor. "Mesafe yüzünden seninle ilişkiyi asla bitirmezdim."

Gözlerim yaşarmaya başlıyor, gözyaşlarımın serbest kalması için tehdit ediyor. "O zaman neden yaptın?"

"Babamla ilgiliydi."

"Biliyorum, Lucas. O öldüğünde senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve yanında olmayı çok istedim ama sen beni dışladın."

"Yas tuttuğum için seni dışlamadım."

"Anlamıyorum."

"Babamın ölümü bir kaza değildi," diyor. "Evet, kazaydı. Bir av kazasıydı."

"Hayır, intihar etti."

Başımı sallıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"O yaptı, Beth. Arkasında bir not bile bırakmış. Annem onu sakladı ve şerif de hayat sigortası için ölüm nedeninin kaza olarak listelenmesine yardımcı oldu. Onun için üzülüyordu ve sanırım Emma'nın kaybolmasından sorumlu kişiyi bulamadığı için biraz da suçluluk duyuyordu." Lucas bir iç çekip başını öne eğdi.

"Gerçekten üzgünüm ama anlamıyorum. Bunun benden ayrılmanla ne ilgisi var?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım babamın Emma'nın kaybolmasıyla bir ilgisi var."

"Ne? Neden böyle düşündün ki?"

Lucas şiltenin üzerine oturur. "Arkasında bıraktığı mektup yüzünden."

"Ne yazıyordu?"

"Yaptığı şey için kendini affedemediğini söylüyordu."

Gözlerim Lucas'la kapı arasında gidip geliyor... koridora açılan kapı, oturma odasına açılan koridor, VHS kasetin bulunduğu oturma odası ve gerçeği barındıran VHS kaset. Babasının Emma'nın ölümüyle bir ilgisi olduğunu nasıl düşünebilir? Eddie'nin katı olduğunu ve Lucas sokağa çıkma yasağına geç kalmak ya da ters konuşmak gibi kurallarını çiğnediğinde biraz asabi davrandığını hatırlıyorum. Belki de bu, babası hakkında en kötüsünü düşünmesi için yeterliydi.

"Onun gibi olduğumdan ya da onun gibi olabileceğimden endişelendim." Tekrar bana baktı. "Bu yüzden senden ayrıldım. Sana bir iyilik yaptığımı düşündüm. Seni koruyordum."

Gözlerimden düşen yaşlar sıcak ve ağır, üzüntü ve öfke dolu.

"Belki de Emma'dan bahsetmiyordun," diyorum Lucas'a doğru bir adım atarak.

"Başka ne hakkında olabilir ki? Ayrıca, kızın kayboluşunun iki yıl dönümünde intihar etti."

Kendimi hasta hissediyorum. Kalbim öyle bir çarpıyor ki, kaburgalarımın biri kırılacak sanıyorum. Saç çizgimde ter birikiyor ve karnım dönüp duruyor. Burnumdan küçük nefesler almaya zorluyorum. Nefes alıyorum. Dört kez tutuyorum. Nefes ver. Ama nasıl nefes alırsam alayım, yılların pişmanlığı ve kızgınlığı içimden akmakla tehdit ediyor. Her şey fişkırmadan önce ancak bu kadarını içinde tutabilirsin. Tuvalete koşuyorum, kahve, safra ve içtiğim birkaç yudum birayı kusmadan önce tam zamanında tuvalete varıyorum. Tüm vücudum perişan oldu. Sonra omzumda bir el hissediyorum. Saçımı tutup sırtımı ovuyor ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum. İşim bittiğinde, kendimi temizleyebilmem için banyodan çıkıyor.

Lucas'ı oturma odasında, paketlenmiş kutuları incelerken buluyorum... Sanki bir şey arıyor. VHS kaset videonun üstünde duruyordu. Fark edip etmediğini merak ediyorum.

Varlığını belli etmek için boğazımı temizliyorum. Ailemin eşyalarını incelemeyi bırakıp başını bana doğru çeviriyor ve bana doğru bir adım atıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama yere bakıyorum, göz teması kuramıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Üzülme. Yutulması zor bir gerçek. Güven bana." İçini çekiyor.

Sonunda ona bakabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Zor oluyor ama kendimi zorluyorum. "Bunun gerçek olduğunu sanmıyorum, Lucas."

Gözlerini kısıyor ve başını eğiyor. O başka bir şey söyleyemeden ve ben ona söylemekten kendimi alıkoyamadan, videoya doğru yürüyorum ve kaseti alıp elimde çeviriyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Emma'ya gerçekten ne olduğu gerçeği."

Gözleri büyüyor ve ağzı hafifçe aralanıyor. Ya çılgılık atacak ya da gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyor ama hangisinin olacağından emin değilim.

"Bu kaseti ailemizin eşyalarını karıştırırken bulduk. Burada kısa bir klip var, sadece bir dakika kadar uzunluğunda. Bunu kaydetmek istediklerini hiç sanmıyorum."

"Kasette ne var, Beth?" Boynunun yan tarafında bir damar kabarıyor ve alt dudağı titriyor.

"15 Haziran 1999'dan."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ağzı sert bir çizgi oluşturuyor.

"Emma'nın üzerinde. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama ailemin cesedini derenin kenarında bulduğunu ve ondan kurtulduklarını biliyorum."

"Neden bahsediyorsun, Beth?"

"Sadece izle."

Gözyaşları hızlı ve sert bir şekilde düşüyor, yüzünden aşağı akıyor ve sonra çene çizgisine yapışıyor.

Başını sallıyor ama "Bir bakayım" diyor.

Kasete bakıp başımı sallıyorum. Bu bir hata olabilir ama bunca yıldır babasını suçladığını ve ailemin Lucas'la sahip olmam gereken geleceği mahvettiğini bilerek bunu ondan saklayamam.

Televizyonun önünde diz çökerek VHS kaseti VCR'ye yerleştiriyorum. Yerine oturması biraz zaman alıyor ve sonra uğultulu bir ses çıkarıyor. Ekran da geceleyin arka bahçemiz görünüyor. Uzakta bir baykuş ötüyor. Ay ağaçları aydınlatıyor. Video kamera karanlığı tarıyor. Ağaçların dalları her yöne uzanan eller ve parmaklar gibi görünüyor. Lucas'ın nefesi kesilir.

Uzaktan babam "Laura" diye sesleniyor. Kamera ona doğru dönüyor ve ekran siyah-beyaz bir parazitte doluyor. Gözlerimi kısıyorum ve bir adım daha yaklaşıp görüntünün tekrar ekrana gelmesini bekliyorum. Sonra ne olacağını biliyorum. Babam kanlar içinde görünüyor. Ama bu sadece parazit. Lucas'a bakıyorum. Gözleri kısılmış ama hâlâ televizyon ekranına yapışmış durumda.

Uzaktan kumandayı alıp ileri sarıyorum. Kaset durdu ve otomatik olarak dışarı çıktı. Tekrar takıyorum ve karanlık ağaç çizgisinin başlangıcına kadar geri sarıyorum. Tekrar oynatıyorum ve babam annemi çağırır çağırmaz ekran tekrar parazitleniyor.

"Bu bir tür hastalıklı şaka mı?" Lucas kükrer. Boynundaki damarlar zonkluyor.

"Ne? Hayır!" Kaseti çıkarıp baktım. Etiket *Yaz 99 yazıyor*. Kaset bu. Emma bu kasetteydi. "Yemin ederim Lucas, buradaydı. Emma bu kasetteydi. O ölmüştü. Ailem onun cesedinden kurtuldu. Herkesten sakladılar." Sözlerim çaresiz bir panik içinde çıkmıştı.

Başını sallayarak birkaç adım geri çekiliyor. "Kendini kaybediyorsun, Beth.

Gerçekten kaybediyorsun."

"Hayır, söylemiyorum Lucas," diye haykırıyorum. "Sana bu kasette olduğunu söylüyorum. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama buradaydı, gördüm."

Kasete tekrar bakıyorum. Yirmi yıldan eski ve yıprandıklarını biliyorum. Ama birkaç gün önce gördüm; nasıl yıpranmış olabilir? Ya da

Belki de zorla girmişlerdir. Belki de aldıkları tek şey bu klipti. Bir şekilde silmişlerdir. Ya da tekrar tekrar izlediğimde kaset hasar gördü. Ya da Nicole veya Michael? *Değerli* itibarlarının zedelenmesini istemediler. Ben daha bunları açıklayamadan Lucas çoktan salondan çıkmış, hayatındaki diğer herkes gibi bana da aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Bu bir hataydı," diyor.

Yüzüm parçalanıyor ve bant ellerimden kayarak yere düşüyor.

"Hayır, değildi." Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum. "Seni seviyorum, Lucas."

Yapabileceğimden ya da belki de kendisinin yapabileceğinden korkuyormuş gibi benden uzaklaşıyor.

"Seni her zaman seveceğim Beth, ama kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünmekle aptallık ettim. Sen iyi değilsin, ben de iyi değilim."

"Bu sefer bunu birlikte atlatabiliriz," diye yalvarıyorum.

Lucas benimle tartışmıyor. Sadece başını sallıyor, ayağını çeviriyor ve evi terk ediyor. Hiçbir şey söylememek her şeyi bitirmenin en kötü yoludur. Yalvarma şansım yok. Doğru şeyi yapmaya çalıştığımı ve ona bir son vermeye çalıştığımı açıklama şanssı yok. Öylece gitti. Gözlerim oturma odasının zemininde duran VHS kasete gitti. Onu gördüm. Gördüm, değil mi? Dizlerimin üzerine çöküp feryat figan ağlamaya başladım. Onu geri kazandığımı düşünürken onu kaybetmenin acısı neredeyse dayanılmazdı. Artık dayanamayacak hale gelmeden önce ancak bu kadar dayanabiliriz.

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİ MICHAEL

"Ne oluyor be?" Arabayı garaj yoluna çekerken bağırdım.

Nicole başını defterinden kaldırır. "Aman Tanrım! Ne yapıyor bu?"

Ön bahçede bir ateş yanıyor. Alevler bir yığın karton kutunun üzerinde dans ediyor ve titriyor. Beth cehennemin yanında duruyor ve bir kap çakmak gazını kükreyen ateşin içine fişkirtiyor. Ateş yeni yakıtın verdiği keyifle sığıyor ve boyu bir metreyi aşıyor. Bir kutu daha alır ve diğerlerinin yanına fırlatır. Közler havaya fırlıyor ve ateş dans etmeye devam ediyor. Arabayı garaj yolunun başında park ediyorum ve araçtan atlayıp Beth'e doğru koşuyorum. Nicole de aynısını yapıyor, adını haykırıyor. Beth bizi görmezden geliyor ya da burada olduğumuzu fark etmiyor bile. Ateşin üzerine bir kutu daha attı. Üzerinde *Elizabeth* yazıyor. Yanındaki çimenlerin üzerinde duran bir bidon benzini alıp alevlerin üzerine atıyor.

Hızımı arttırıyorum, koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. "Beth!" Çığlık atıyorum.

Bana doğru hiç bakmıyor. Sadece petrol tenekesini yalayan ateşe bakıyor. Sonunda Beth'e ulaştığımda onu ayaklarından yakalıyorum ve ikimizi de yere çarpmadan önce onu alevlerden olabildiğince uzağa taşıyorum. Bidon patlıyor. Alevler üç metreye kadar yükseliyor, enkaz ve korlar her yöne yayılıyor. Vücudumu Beth'inkini korumak için kullanıyorum. Açıkta kalan kollarımın ve boynumun arkasındaki ısıyı dalga dalga hissedebiliyorum.

saçlarını dökölüyor. Enkazın düşmesi durduğunda ve alevler söndüğünde, onun üzerinden yuvarlanıyorum. Sırt üstü yatmış, mavi gökyüzüne bakıyordu. Gözlerinden yaşlar düzenli bir şekilde akıyor, yüzünün kenarından saçlarına doğru dökölüyor.

"Beth!" Omuzlarını sarsarak bağıyorum.

"Beth!" "O iyi mi?" Nicole başımızda dikiliyor.

Onu tekrar sarsıyorum, bu sefer daha sert. Sonunda kendine geldi. Gözleri önce bana, sonra Nicole'e ve tekrar bana kaydı.

"Ne halt ediyordun sen? Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?" Ayağa kalkıp giysilerimdeki kiri ve çim kırpıntılarını fırçalayarak söylüyorum.

"Eğer öyleysem, pek de iyi bir iş yapmıyorum demektir," diye alay ediyor Beth oturduğu yerden. "Neden annemle babamın bütün eşyalarını yok ediyorsun?" Nicole çılgık atıyor.

Yanan kutulara bakıyor. Bazılarının üzerinde *Bağışla* ya da *Sat* yazıyor. Beth'e kızmak mı yoksa onun için üzölmek mi gerektiğine karar veremiyormuş gibi gözleri seğiriyor.

Beth yavaşça ayağa kalkarken sallanıyor. Sanki altındaki zemin sallanıyormuş gibi. "Artık onların değil. Gittiler."

"Evet, ne olmuş? Bu onu yakabileceğın anlamına gelmiyor." Nicole ellerini kalçalarına atıyor. "Eğer hepsini yakacaksan geçen hafta her şeyi ayıklamanın ne anlamı vardı?"

"Hiçbir şeyin anlamı yok."

"Neden böyle davranıyorsun?" Nicole bağılıyor.

"Ne gibi?" Gözlerini kısıyor. "Sanki eylemlerimin sonuçları yokmuş gibi. Sanki istediğım her şeyi yapabilirmişim gibi. Bir süreliğine senin yönteminle yaşamayı deneyeyim dedim."

Nicole başını sallar. "Sen tam bir kaltaksın."

"En azından ben bir şeyim." Kaşlarını çatıyor ve sonra yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor. "Oh, bu arada, evi satıyorum. Her şeyi satıyorum. Burada benim için hiçbir şey kalmadı," diyor Beth, sanki hayatına devam etmiş ve biz onun geçmişinin bir parçasıymışız gibi bize doğru bakarak.

"Sorun değil. Devam et ve hepsini sat," diye bağırır Nicole.

Boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı geriye ekiyorım. "Yarın mali danışmanıma evrakları gnderteceğim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Beth. Ben her şeyi halledeceğim."

Gözleri karardı. Artık bana bakmıyor, gözlerini dikmiş Ben.

"Hayır." Yankılanıyor. "Burayı yakıp kl etmeyi tercih ederim. sana satarım." enesini kaldırıyor.

Öfke içimde kaynıyor, taşmakla tehdit ediyor. Buna daha fazla katlanamam. "Peki. O aptal ev sende kalsın. İçinde yaşayabilir ve annem gibi lebilirsin, umurumda değil."

"Michael!" Nicole azarlıyor.

Gözlerim yarıldı. "Buraya yardım etmek için geldim ama kurtarılamayacağınızı bilmem gerekirdi, ikiniz de kurtarılamazsınız." Nicole'e bakıyorum, ateş etmektense vurmayı tercih eden ablama. "Bir sonraki cenazede görüşürüz," diyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp arabama doğru ilerliyorum.

"Eminim seninkilerden biri olacak," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZ

LAURA

27 ARALIK 1999

Brian yanımdaki yatağa oturdu. Duştan çıktığı için saçları hâlâ ıslak. Saçlarından damlayan su tanecikleri boynundan aşağı süzülüyor. Elleri titriyor, bu yüzden onları sıkıca kalçalarına koyuyor ve uyluk kemiğinin uzunluğunu aşağı yukarı ovuşturuyor. Yatağın başucundaki lamba altın rengi bir parıltı veriyor ama odayı tam olarak aydınlatmaya yetmiyor. Yüzünü gölgede bırakıyor.

"Charles öldü de ne demek?" Yatağın önündeki şifonyerin üzerinde duran tüplü televizyona bakarak soruyorum. Ekranda hiçbir şey yok. Brian'ın yalanlarından birini daha söylemesi için ona bakmam gerekiyor ama buna gerek yok. Sesinde duyacağım. Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadı.

"Yani o öldü."

"Nasıl?" diye sordum. Görünüşe göre, her bir ayrıntıyı ondan öğrenmem gerekecek. Eskiden birbirimizden hiçbir şey saklamazdık, ama şimdi her şeyi saklıyor gibiyiz.

Başını eğiyor. "Eddie onu öldürdü."

Nefes alışım hemen değişiyor. Daha derin, ciğerlerimden ziyade bağırsaklarımdan geliyor.

"Ne? Nasıl? Ne oldu?" Kelimeler keskin çıktı.

Brian derin bir iç çekti. "Eddie ve ben Boar's Nest'teydik, sonra Charles çıkageldi. İçine kapanıktı ama Eddie gözlerini ondan alamıyordu."

"O zaman neden gitmedin?"

"Eddie'yi benimle gelmesi için ikna etmeye çalıştım. Daha fazla bela istemiyordum ama o kalıp iyi vakit geçirmek istedi. Sonra tek atmaya başladı ve içtikçe Charles'ı daha az umursamaya başladı. Ben de her şeyin yolunda olduğunu düşündüm."

"Ama değildi, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Brian başını sallar. "Hayır. Bir ara Eddie tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi. Charles gittikten kısa bir süre sonraydı. Ama bir daha geri dönmedi. Hastalandığını düşünerek onu kontrol etmeye gittim ama gitmişti. Eddie'nin eve gittiğini düşündüm, ben de kapattım ve aynısını yapmaya karar verdim." Brian derin bir nefes aldı ve ensesini ovuşturdu.

"Sonra ne olacak?"

"Parktan geçerken boğuk bir çığlık duydum, sesini takip ettim ve Eddie'yi buldum. Bir ağacın dibinde kıvrılmış, kanlar içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve ondan birkaç metre ötede Charles karda yatıyordu, kanlar içinde ve dövülmüştü." Brian gözyaşlarını tutamaz.

"Polisi aradın mı?"

Başını bana doğru çeviriyor ama ben ona bakmıyorum. Sadece siyah ekrana bakmaya devam ediyorum. "Tabii ki hayır."

"Tanrım, Brian. Bana 'Tabii ki hayır' deme. Neden yapmayasın ki?"

"Eddie için polisleri arayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bir adam öldürdü."

"Evet, çünkü Charles'ın kızının kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna inanıyordu."

"Sen ve isimsiz ihbarın olmasaydı Charles bu işe hiç bulaşmayacaktı." Gözlerimi kısıyorum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama itiraz etmiyor, ben de doğru olduğunu biliyorum. Sırf aramayı bıraksınlar diye ihbar etti. Charles kolay bir hedefti. Zaten bahçesinde onun ayakkabı izleri vardı. Ayrıca kasabada kimse onu umursamıyordu. Tabii ki diğerleri de Brian'ın isimsiz yalanını yineleyerek buna uydular. Grove, Emma için adalet istiyordu ve bunu nereden bulacakları umurlarında değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Sadece bizi korumak istedim." Sesi çatlıyor ve utanç içinde başını öne eğiyor.

"Her şeyi yaptın ama."

"Bu doğru değil, Laura. Ben bizi koruyorum."

"Charles şimdi nerede? Yani cesedi," diye sordum. "İcabına baktım."

"Ne demek *hallettim*? Nasıl?" "Nasıl olduğunu biliyorsun."

İşaret ve orta parmaklarımla şakaklarıma küçük daireler çizerek masaj yapıyorum. Henüz başım ağrııyor ama bu konuşmanın sonuna kadar ağrıyacak.

"Peki ya Eddie?"

Brian, "Onu temizledim, eve götürdüm ve olanları kimseye anlatmamasını söyledim, Susan ya da Lucas'a bile," diyor. "Soran olursa, onunla birlikte gece on iki buçukta eve yürüdüğümüzü söyledim."

"O ihbarı asla telefonla yapmamalıydın."

"Ve Emma'nın bisikletini asla yerleştirmemeliydin."

"Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkma. Emma hakkında polisi aramayı reddeden sendin," diye tükürdüm. "Hâlâ her gün kendime yaptıklarımıza neden göz yumduğumu soruyorum. Neden sana olan sevgimin ve sadakatimin yaptıklarımızı görmemi engellemesine, soru sormamı engellemesine izin verdim? Bu yüzden sakın beni sorgulamaya başlama. Neden bu karmaşanın içindeyiz? Neden yardım çağırmadın?"

"Sana yapamayacağımı söyledim. Zamana ihtiyacım var."

"Zaman doldu, Brian. Eğer bana her şeyi anlatmazsan, yani Emma Harper'a olanlarla ilgili her ayrıntıyı anlatmazsan, polise kendim giderim. Bize ne olacağı umurumda değil. Artık bu şekilde yaşayamam." Başımı çevirip ona baktım.

Derin bir nefes veriyor ve boynunu bükerek bakışlarımla buluşuyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun, Laura?"

"Hayır. İstemiyorum. Öğrenmek zorundayım. Christie Roberts'ın kaybolmasıyla bir ilginiz varsa, bunu da bilmek istiyorum."

Brian yenilgiyi kabul ederek çenesini indirir. "Peki," der, derin bir nefes alır, ama bu kez doğruları söyler.

Emma Harper'a olanları ve yaptıklarımızın sonucunda meydana gelen her şeyi anlatırken sessizce oturup kocamı dinliyorum. Konuşmasını bitirdiğinde ondan ve kendimden nefret ediyorum ama onu suçlamıyorum çünkü ben de aynı şeyi yapardım.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

NICOLE

Michael'ın kiralık arabasının lastikleri garaj yolundan çıkarken gıcırıyor ve saatte kırk mil hızla yola fırlıyor. Eşyalarını bile almadı. Sadece gitti. Beth ters yöne, eve doğru yürüdü. Ön kapı büyük bir *gürültüyle* çarparak öfkesini doruğa çıkarır. Ateş hâlâ yanıyor, kutuları yakıyor. Kimse onu beslemediği için bir saat içinde sönecek, sadece bir kor ve kül yığını olacak. Söyledikleri doğru: hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Hafif bir esinti çıplak kolumu gıcıkıyor. Son dört haftadır onu saran alçıdan başka bir şey hissetmiyordum. Doktor nihayet bugün alçıyı çıkardı. Kolumun ekstra desteğe ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olduğunu söyledi. Bu kolum için doğru olabilir ama benim için doğru olduğundan pek emin değilim.

Evin içinde Beth'in adını söyledim. Onu en son ne zaman bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum. Belki babam kaybolduğunda. Belki dizini patlattığında. Ya da belki benimle. Güverteye açılan sürgülü cam kapı hafif aralık. Rüzgar ıslık çalarak aralıktan içeri giriyor. Kapıyı kapatmaya gidiyorum ve Beth'in başını aşağı yukarı sallayarak yamaç boyunca vadiye doğru ilerlediğini görüyorum. Bir elini yumruk yapmış, diğer eliyle spiralli bir defter tutuyor. Annemin günlüklerinden birine benziyor. Acaba onu da yakacak mı? Peşinden gitmeyi düşündüm ama yalnız kalmak istediğini fark ettim. Çıkartabileceği yangınları söndürebilirim ama

onun içinde yananı söndüremez. Vadi Beth'i yuttuğunda, gözlerim çıplak ağaçlara gidiyor. Neredeyse tüm yaprakları dökülmüş, en kırılgan organları, kış mevsimine dayanabilmek için enerjilerini korumak amacıyla dışarı atılmış. Bazen hayatta kalmak için bir parçanızı kaybetmeniz gerekir.

Gökyüzü çelik grisi bir renge büründü. Uzakta, kalın, soğanlı bulutlar birbiri üzerine yığılmış, bize doğru gelirken bir fırtına hazırlıyorlar. *Ne kadar da uygun.* Beth en az bir düzinesini yakmış olsa da, kutu yığınları hala oturma odasını dolduruyor. Koridordan yatak odama doğru sürükleniyorum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Mühürlü beyaz zarf yatağımın başucundaki lambaya dayanmış duruyor. Üzerinde annemin el yazısıyla *Nicole* yazıyor. Henüz açmadım. Avukatın her birimize birer zarf verdiğiğinde verdiği talimatları hatırlıyorum: *Anneniz cenazeden sonraya kadar açmamanızı rica ediyor.* Bu dündü. Zarfı aldım ve ters çevirdim. Bir parça seloteyp zarfın kapağını kapatıyor ve annemin benim için bıraktığı kelimeleri mühürlüyor. Parmaklarım yapışkanı kurcalıyor. Bana ne söylemek istemişti?

Kapağı kaldırarak katlanmış bir bilgisayar kağıdı parçası çıkardım. Hurda bir parça gibi görünüyor çünkü uzunluğunun yaklaşık üçte biri eksik. Neden tam bir sayfa kullanmadığını merak ediyorum. Söyleyecek fazla bir şeyi yok muydu? Bir yüzü boş, ama diğer yüzünde iki satır el yazısı var. Gözlerim kelimeleri tarıyor. Çok fazla değiller. Ama yine de tekrar tekrar okuyorum, her harfi içime çekiyorum. Bir gözyaşı damlası kağıda sıcıyor ve *hak ettiği* kelimesinin siyah mürekkebinin akıtıyor. Bir başka gözyaşı da *istenen* kelimesinin üzerine düşüyor. Nefeslerim hızlanıyor ve çılgınlaşıyor, burnumdan kısa ve hızlı patlamalarla çıkıyor. Altımdaki kan kaynamaya başlarken tenim ısınıyor. Mektup parmaklarımdan kayıyor ve yavaşça yere düşüyor. Annemin veda sözlerini bir kez daha ağzıma alıyorum.

Sen istediğim çocuk değilsin, ama hak ettiğim çocuksun. -Ne yazık ki, annen

KIRK BETH

Yağmur bugün yağmıyor. Çarpıyor, savuruyor, bombalıyor, cezalandırıyor. Sanki gökyüzü kızgın, hoşnutsuzluğunu gösteriyor. Bir küreğin tahta sapını sıkıca kavrayıp arkamdan sürükleyerek uzun otların arasında ilerliyorum. Diğer elimde annemin rulo haline getirilmiş defterlerinden biri, Emma'nın kaybolmasından iki ay sonra, 15 Ağustos 1999 tarihli bir yazıya açılmış. Dikkatimi çeken son satır oldu. Şöyle yazmıştı: *Gömülebilecek pek çok şey olduğunu öğrendim ama geçmiş bunlardan biri değil.* Emma Harper hiç bulunamadı ve bence bunun nedeni bu topraklardan hiç ayrılmamış olması.

İlerideki derenin sesini duyabiliyorum, konuşmaya çalışır gibi gevezelik ediyor, ağzının yirmi yıl önce yuttuğu sırları anlatmaya çalışıyor. O VHS kaset olmadan, Lucas'a doğruyu söylediğimi kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Ve Lucas olmadan, hiçbir şeyim yok.

Yağmur toprağı yumuşatıyor ve çamurlaştırıyor, küreğimin bıçağının delmesini kolaylaştırıyor. Sanki ailemin gömdüğü geçmişi gün yüzüne çıkarmamı istiyor. X Otoyolu'nun derenin üzerinden geçtiği köprünün altından başlıyorum. Burası onun videoda olduğu yer. Üst geçidin altında yatıyordu. Kazdıkça kollarımdaki kaslar patlıyor, toprak yığınlarını toplayıp bir kenara atıyorum. *Burada olmalı,* diye tekrarlıyorum kendime bıçağın toprağı her girişinde.

Sadece nefesimi tutmak, kollarımı silkelemek ve yüzüme yapışan sırlıslıkla saçlarımı toplamak için duraklıyorum. Yağmur daha sert yağıyor ve uzaklarda gök gürlüyor. Şimşek kararmış gökyüzünde uzanıyor. Bir an durup küreğime yaslanıyorum ve ilerleyişimi gözden geçiriyorum. Her biri birkaç metre derinliğinde birkaç küçük delik köprünün altına dağılmış durumda. Ama ondan hiçbir iz yok. Kendimi hazırlayarak birkaç derin nefes alıyorum ve her bir çukuru elimden geldiğince hızlı bir şekilde kazmaya devam ediyorum. Kaslarım yorulduğunda dizlerimin üzerine çöküyorum. Çamur kotuma ve ayakkabılarıma yapışıyor, beni daha da ağırlaştırıyor. Ciğerlerim hava almak için nefes nefese kalıyor. Cam kırıkları içinde nefes alıyormuşum gibi hissediyorum ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Bir çığlık attım. Çığlığım beton üst geçitte yankılanıyor ama gök gürültüsü tarafından kısa sürede bastırılıyor. Dere yükseliyor, sığ kıyısına en yakın yeni kazılmış çukuru yavaşça dolduruyor. İlkbaharda derenin ne kadar yükselebildiğini hatırlıyorum. Tüm bunlar yılın birkaç ayı su altında kalıyor. Emma dereye bu kadar yakın gömülmüş olsaydı, toprak onu uzun zaman önce çıkarırdı.

Gözlerim kıyı şeridini dikenli tel örgülere kadar takip ediyor. bu araziye tarım arazisinden ayırıyor. Sağ tarafta, büyümüş yabancı otlar, kabarmış çalılar ve birbirinin içine girmiş, kaynaklar için savaştan daha az olgun ağaçların bulunduğu sık bir orman var. Yabancı ot tarlasına ve onun ötesindeki vadiye giden bir patika var. Belki de oradadır. Ayağa kalkıyorum ve küreği arkamdan sürükleyerek yamaca doğru ilerliyorum. Eğer Emma'yı bulamazsam, kimse bulamayacak. Yabancı otlara ulaşmadan hemen önce, bir çan sesi beni yolumda durduruyor. Rüzgâr savruluyor ve işte yine o çan sesi. Daha iyi duyabilmek, nereden geldiğini anlayabilmek için nefesimi tutuyorum. Bükülmüş ormanın derinliklerinde bir yerden çalıyor.

Alçak dalları iterek, devrilmiş ağaçların üzerinden tırmanıyorum, dulavratotu ve dedikenlerinin etrafından dolaşıyorum. Küreği, ölü bir çalıya dönüşmüş yemyeşil otlardan oluşan bir duvarı kesmek için kullanıyorum. Sapları, düğümleri ve damarları

Yapraklar odunsu çalıya dolanarak onun varlığını boğuyor. Sonunda istilacı türlerin arasından geçiyorum. Boşluk küçük bir açıklığa açılıyor. Zil tekrar çalıyor. Bir kedi için tasarlanmış bir tasmaya takılı. Tasma yere çakılmış tahta bir haça asılı. *Haçın* üzerine keskin kalemle *Mooch* ismi yazılmış. El yazısı çocuksu ve harfler açık gri renkte solmuş. El yazısını tanıdım. Benim el yazım. *Mooch* benim kedimdi. Ben sekiz yaşındayken öldü. Birkaç metre ötede başka bir haç duruyor. Üzerinde *Timmy* yazıyor, ilk aile köpeğimiz. Başka bir haçta *Sasha* yazıyor, başka bir köpek.

Kürek parmaklarımdan kayıyor, yere çarpıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve geçmiş için ağlıyorum. Ağlayacak gözyaşım kalmadığında başımı kaldırıp açıklığı tarıyorum. Yağmur damlaları yukarıdaki yılan gibi kıvrılan dalların arasından süzülüyor. Bir şimşek kısa süreliğine gökyüzünü aydınlatıyor. Gök gürlüyor ve gümbürdüyor. Ağır bir iç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Gözlerim haçlara gidiyor ve onlardan daha fazla olduğunu fark ediyorum, tam olarak altı tane. Açıklığın her iki yanında üçerden iki sıra oturuyor. *Timmy*, *Sasha*, *Mooch*, *Butterfly*, *Goofy* ve *Garfield*. Diğer üç haçın durduğu açıklığın karşı ucuna doğru yaklaşıyorum. Kelebek, *Goofy* ve *Garfield*. "Kelebek," diyorum yüksek sesle ama bu isim yabancı geliyor, daha önce hiç söylemediğim bir isim. Kelebek adında bir evcil hayvanım olduğunu hatırlamıyorum. Belki annem ve babam ben taşındıktan sonra yaptı. Ama bunu hatırlardım.

Kürek, *Kelebek* etiketli haçın önündeki toprağı kazıyor. Kaslarım güçsüzleşene kadar kazıyorum, sonra güçsüzlüğü bir kenara itip kazmaya devam ediyorum. Çukur derinleşip genişliyor ve sonunda kürek sert bir cisme çarpıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimle toprağı kazıyarak burada gömülü olan her neyse ortaya çıkarıyorum. Görünür hale geldiğinde nefes nefese kalıyorum, geriye doğru düşüyorum, boğuluyorum, nefes alamıyorum. Bu bir iskelet. Ama bir hayvan değil.

OceanofPDF.com

KIRK BİR NICOLE

Frene basıyorum; annemin steysin arabasını U.S. Bank'ın önündeki park yerine atarken lastikler ıslak betonda kayıyor. Teknik olarak, o artık benim steysin arabam. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Bir yol, başka arabalar ya da sokak tabelaları gördüğümü hatırlamıyorum. Sanki tüm zaman boyunca suyun altındaydım, duyularım boğulmuştu. Dikiz aynasından kendime bakıyorum. Gözlerimin etrafındaki kan damarları yırtılmış, küçük mor ve kırmızı noktalar bırakmıştı. Kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar çılgılığımı tutmaktan olabilir. Rimelim bulaşmış ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Saçlarımı düzelterip gözlerimi silerek kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Yağmur ön cama vuruyor. Elimi açıyorum, avuç içi kanlı oyuklarla çevrili küçük gümüş bir anahtar ortaya çıkıyor. Hava, sıkılmaktan yıpranmış derimi acıtıyor. Birkaç derin nefes alıyorum. Annemin Beth için bıraktığı kilitli kasa bu bankada ve içinde biraz para ya da en azından satabileceğim değerli bir şey olduğundan eminim. Ellerim titriyor ve çökmüş olan damarım kafayı bulma düşüncesiyle neredeyse sıçrayacak gibi oluyor. Derideki o küçük diken, o kırmızı bulut, o telaş. İçten dışa doğru tüm vücut masajı hissi. Tüm sorunlarım bir anda yok oldu. Ve annemin sözleri unutuldu. Tam da ihtiyacım olan şey.

Bir güneş gözlüğü takıp araçtan iniyorum ve yağmurdan kaçmak için kapıya doğru koşuyorum. Bankanın içinde, üzerinde *Mel* yazan bir isim etiketi taşıyan yaşlı bir kadın beni karşılıyor. Gözleri üzerimde geziniyor, kararını vermiş gibi geriliyor ve gevşiyor. Nasıl yardımcı olabileceğini soruyor ve ince dudaklarını büzüyor.

Çantamdan bir kâğıt parçası çıkarıp beni ondan ayıran cam pencerenin altından geçiriyorum. "Bir kiralık kasaya erişmek istiyorum."

Kadın kâğıdı görüş alanına getirir ve inceler. "Ve siz de Laura Thomas'sınız."

"Hayır, ben onun kızıyım. Bu hafta vefat etti."

Mel başını eğiyor ve sempatik bir bakış atıyor. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ölüm belgeniz var mı?" Başımı sallıyorum.

Banka memuru bilgisayarında bir şeyler yazmadan önce gazeteye tekrar göz atıyor. "Ne yapabileceğime bir bakayım." Gözleri ekranda soldan sağa doğru tarama yapıyor. "Burada Elizabeth Thomas'ın kasaya erişim yetkisi olduğu yazıyor. Sanırım bu sizsiniz."

"Bu doğru." Başımı salladım.

"Pekala, sadece bir kimlik görmem gerekiyor." Hafifçe gülümsedi.

Çantamı karıştırmaya başlıyorum, yanımda olmadığını bildiğim bir şeyi arıyormuş gibi yapıyorum. Defterleri ve dergileri karıştırırken ellerim titriyor.

"Evde unutmuş olmalıyım," diyorum omuzlarımı çökertip.

Mel çenesini içeri çeker. "Çok özür dilerim. Uygun kimlik olmadan hiçbir şey yapamam."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Yapamam. Üzgünüm."

Gözyaşlarımı silmek için güneş gözlüklerimi bir anlığına çıkarıyorum. Kadın daha da sempatik bir bakış atıyor. Kötü hissettiği çok açık. Kayıp

paylaşılan bir deneyimdir ve bu yüzden başkaları bu durumdan geçerken onlara yardım ederiz. Güveçler, para, çiçekler, hatta bir mola. Omzunun üzerinden bankanın diğer ucundaki açık kapıya doğru bakıyor. Odanın içinde sesler mırıldanıyor. Gözlerini bana dikti.

"Kilitli kutunun anahtarı sende mi?"

Cebimden çıkarıp havaya kaldırıyorum.

"Tamam. Soran olursa kimliğini gösterdin," diyor küçük bir gülümsemeyle. Başımı sallıyorum.

Mel bana arka tarafa kadar eşlik ediyor, topukları karo zeminde tıkırdıyor. Açmak için birkaç anahtar ve bir kod gerektiren büyük bir kasa kapısına çıkıyor. Arkasında tabandan tavana kadar istiflenmiş metal kutularla kaplı bir oda var. *Üzerinde 1407* yazan bir tanesine doğru yürüyor ve bir anahtar sokuyor.

Omzunun üzerinden bakarak, "Seninki buraya gidiyor." diyor.

Benimkini anahtar deliğine sokuyorum ve aynı anda çeviriyoruz.

Küçük bir kapı açılır. Mel uzun metal bir kutu çıkarır ve odanın ortasındaki masanın üzerine koyar. "Size biraz zaman vereceğim," diyor.

Ona teşekkür ediyorum ve beni annemin geride bıraktığı eşyalarla baş başa bırakarak çıkıyor... beni özgür kılmaya yardımcı olacak eşyalarla.

Kasayı açmadan önce derin bir nefes alarak duraklıyorum. Ne para yığınları, ne nadir mücevher parçaları, ne de rehin bırakabileceğim değerli eşyalar var. Sadece üzerinde annemin el yazısıyla *The Truth (Gerçek)* yazan mühürlü bir zarf var. Elime alıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim. İçinde bir mektuptan fazlası var. Bazı yerleri engebeli. Metal klipsi çözerek kapağı açıyorum ve zarfın içindekileri kutuya geri atıyorum. Ortasında siyah bir değerli taş bulunan küçük bir yüzük metal kutuya çarpıyor. Elime alıp parmak ucumu oval şekilli taşın üzerinde gezdiriyorum. Rengi siyahtan maviye dönüşüyor. Bu bir ruh hali yüzüğü, 90'lardan kalma. Onu yere bırakıp zarfı tekrar sallıyorum. Masanın üzerine eski bir makbuz ve yırtık bir giysi parçası düşüyor. Her şey değil

dökölüyor, ben de içeriye uzanıp birincilik madalyası olan mavi kurdeleyi çıkarıyorum ve yüzüğün yanına koyuyorum. Bazı nedenlerden dolayı, birbirlerine yakıştıklarını hissediyorum.

Önce makbuzu inceledim. Beş bin dolarlık bir havale için. Verildiği ismi ve altındaki babamın imzasını tanıyorum. Parmaklarım yıpranmış, sökülmiş kumaşa gidiyor. Eskiden siyahmış ama koyu griye dönüşmüş gibi görünüyor. Ters çeviriyorum ve diğer tarafına bir isim dikilmiş. Bu ismi de tanıyorum. Elim tekrar zarfın içine dalıyor ve bir mektup çıkarıyorum.

Dikkatle açıyorum, içindeki kelimelerin hayatımı ikiye ayıracağını zaten biliyorum: gerçeği bilmeden önceki ve sonraki hayatım.

Mektubu okudum, her şaşırtıcı itirafta nefesim kesildi. İnanılır gibi değil, öyle ki sanki bir kurgu eseri okuyormuşum gibi hissediyorum ama değil. Bu gerçek... Hem de çirkin bir gerçek.

Son satıra ulaştım:

Bu sırları mezara kadar götürdüm, ama onları ancak bu kadar götürebilirim.

Laura Thomas

OceanofPDF.com

KIRK İKİ BETH

Kelebek, Goofy ve Garfield'ın arsaları kazılana kadar kürek çekmeyi bırakmıyorum. Bunu yaptığım da yere yığılıyorum, dümdüz dallara ve onların üzerindeki karanlık gökyüzüne bakıyorum. Üstüme bulaşan en kirli şey ıslak çamur değil; aldatılmışlık, keder ve utanç. Yağmur doğal gölgelikten süzülerek terli tenime sıçırıyor. Gök gürlediğini biliyorum çünkü topraktaki titreşimi hissedebiliyorum ama duyamıyorum. Göğsümün içinde çarpan kalbimden başka bir şey duyamıyorum. Her gümbürtü bir uyarı gibi geliyor; koş, git, birine söyle, bir şey yap. Ama ben orada öylece yatıyor, nefes nefese kalıyor, bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Sanırım ben de ağlıyor olabilirim. Söylemesi zor. Sanki uyuşmuş gibiyim ama her şeyi de hissedebiliyorum. Küreği tutmaktan parmaklarım ağrıyor. Avuç içlerim çoktan yırtılmış kabarcıklarla kaplı. Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ve yemek borumun duvarlarını geriyor. Zorla yutkunuyorum, bastırmaya çalışıyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Yan dönerek yeni kazılmış çukurlara bakıyorum.

Butterfly'ın kimliğini anlamak uzun sürmedi. Susan Emma'ya böyle seslenirdi çünkü çok parlaktı ve sürekli etrafta uçuşurdu. İskeleti küçük ve zayıftı. Vücudu çürüdüğü ve kıyafetleri parçalandığı için geriye kalan tek şey bu.

Garfield'ın kim olduğundan emin değilim ve lakabını da tanımıyorum. Sadece iskeletten başka bir şey kalmayacak kadar uzun süre önce ölmüş bir yetişkin olduğunu biliyorum.

Goofy için ağlıyorum. Annem babama böyle seslenirdi çünkü kızgın olduğunda bile yüzünü hiç asmazdı. Yüzük parmağının kemiklerinden gevşekçe sarkan altın alyans yüzünden o olduğunu biliyorum.

Annemin uyarısı aklıma geliyor, ama şimdi ne dediğini anlıyorum, en azından bir kısmını.

Baban. O kaybolmadı.

Tanıdık bir ses adımı haykırıyor ama sanki suyun altında duyuyorum, boğuk bir çağrı. Doğruldu ve yüzümü sildim. Gözyaşları, yağmur ve kir birbirine bulaşıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, böylece kalp atışlarımı düşmeden ayağa kalkabilecek kadar yavaşlatabiliyorum. Adımı tekrar duyuyorum. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Buradayım," diye haykırıyorum yapışkan çamurdan sıyrılırken.

Dallar kırılır. Ayakkabılar ıslak çimenlere vuruyor. Büyümüş yabancı otlar birbirlerinin içine itilirken usulca hışırdıyor.

"Hey," diye tekrar duyuyorum.

Rüzgâr dalların arasından ıslık çalarak annemin son sözlerini son bir kez bana taşıyor. "Güvenme..." diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇ NICOLE

Otoyolda, hız sınırının on kat altında giden bir kamyonun etrafından dolanıyorum. Onu geçerken beni tersledi. Normalde bu jeste karşılık verirdim ama bir elim direksiyonu kavrarken diğer elim umutsuzca arama yapmaya çalışıyordu. Yeni telefonuma herhangi bir numara kaydetmemiştim, bu yüzden hafızamdan her rakamı yazarak ilerliyorum. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Tekrar tekrar arıyorum ve her seferinde doğrudan telesekretere düşüyor. Sinirle telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve iki elimle direksiyonu kavriyorum. Ayağım gaz pedalına daha sert basıyor ve station wagon'u yetmişten seksene çıkarıyorum. Motor daha hızlı gitmek için çabalarken hızdaki tırmanış yavaş.

Dünya yanımdan bulanık bir şekilde geçiyor, ne kadar hızlı seyahat ettiğimden değil, bildiğim her şeyin bir yalan olduğunu daha yeni öğrendiğim için. Ve bunu asla kabullenebileceğimden emin değilim. Tekrar telefonuma uzanıyorum ve Arama ekranını açıp yeni bir numara çeviriyorum. Hat hemen bağlanıyor.

Görevli "911, acil durumunuz nedir?" diye sorar.

"Allen's Grove, Wisconsin'deki W9164 Hustis Caddesi'ne polis istiyorum."

"Hanımefendi, lütfen yavaşlayın. İsminiz nedir?"

"Nicole. Nicole Thomas."

"Ve polis mi istiyorsunuz? Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Gömülü cesetler var. Üç tane."

"Sağlık görevlilerine ihtiyacınız var mı?" diye soruyor. Parmakları klavyeye vuruyor.

"Hayır, onlar zaten ölü."

"Ve adresin W9164 Hustis Caddesi, Allen's Grove, Wisconsin olduğunu söylemiştiniz?" diye onaylıyor.

"Evet," dedim.

Ev, Koru'nun içinden geçen X Otoyolu'nun tepesini aştığımda karşıma çıkıyor. Arazimiz sağda, evimiz ise en yüksek noktada yer alıyor.

"Üç ceset bulduğunuzu mu söylemiştiniz?" diye soruyor memur ama soru anlaşılmıyor. "Bayan Thomas, hâlâ orada mısınız?"

"Evet."

"Polisi gönderdim, yoldalar. Cesetleri bulduğunuz adres ticari bir bina mı yoksa bir ev mi? Size mi ait?"

"Burası evim," diyorum.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRT BETH

O daha yabani otlardan oluşan duvarı aşmadan, ben çoktan duvarın içinden kaymaya başlamıştım bile. İrkilerek sığıyor ve darmadağınık görüntümü inceleyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Mesafemi koruyorum, aramıza bir metre mesafe koyuyorum. Yağmur hâlâ yağıyor ama artık hafif.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Lucas önce botlarına sonra da bana bakıyor. "Seni bulmaya geldim."

"Neden?" Aramıza bir ayak daha koyarak en küçük adımı geri atıyorum.

Ayakkabımın yanında bir taş duruyor, biraz zarar verebilecek kadar büyük ama kaldırabileceğim kadar hafif. Bakışlarım tekrar Lucas'a yöneliyor. Yüzünü inceliyorum. Zaten biliyor muydu? Bu yüzden mi evin etrafında dolanıyor, bir şeyler arıyor gibiydi? Bu yüzden mi hışımınla çekip gitti? Anlamaya çok yaklaşmıştım ve o da beni kırmak mı istiyordu?

"Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim için ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece bakıyorum.

"Hayalet görmüş gibisin Beth," diyor bana doğru küçük bir adım atarak. Neredeyse irkiliyorum.

Arka m d a k i karmakarışık sarmaşık ağına bakıyorum. Gerçek orada, yirmi küsur yılın tüm karmaşası, üç deliğe indirgenmiş

Çamur. Ona yalan söylemediğimi kanıtlayabilirim, bu kendi ailemi lekelemek anlamına gelse bile. Onu rahatlatabilirim, cevaplar verebilirim.

Güvenme . . .

Belki de cevapları zaten biliyordur. Belki de çoktan kapanışı yapmıştır ve şimdi kapanışın gömülü kalmasını sağlamak için buradadır.

"Lucas. . . burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Çöpü dışarı çıkardım ve sonra seninle konuşmaya gelip gelmemeye karar vermek için garaj yolunun başında duruyordum. Her şeyi bıraktığımız için kendimi kötü hissettim. Çığlık attığımı duydum ve koşarak geldim."

Sadece bakıyorum. Beynimin etrafında o kadar çok duygu ve soru dönüyor ki sağlıklı düşünemiyorum. Çığlık attığımı hatırlamıyorum. Ama belki de atmışımdır. Artık mezarları kazdığımı bile hatırlamıyorum.

"Beth? Yaralandın mı?" Lucas bana doğru bir adım daha atarak soruyor. Başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"O zaman neden çığlık atıyordun?"

"Bağırıyor muydum?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evet, ama neden?" "Çünkü bir şey buldum."

"Ne buldun? Ne buldun?"

Mavi gözleri beni okyanusun gelgiti gibi içine çekiyor. Ona karşı koyamıyorum, ona güvenebileceğimden emin olmasam bile. "Emma," diyorum.

Ağzı açık kalıyor ve gözleri o kadar büyüyor ki köşelerinden ayrılacak gibi oluyor.

O konuşmadan, tepki vermeden ya da bana yalancı demeden önce, "Ve babam." diyorum. "Ne? Baban yıllar önce şehri terk etti."

"Hayır, yapmadı Lucas." Alt dudağım titriyor. "Bunca zamandır buradaydı."

"Ne dediğinizi anlamıyorum."

"Onlar öldü. Arkamdaki lanet toprakta çukurlara gömüldüler! Neyi anlamıyorsun?"

"Nasıl?" Gözlerinden yaşlar dökülürken inanamayarak başını sallıyor. "Peki onları oraya kim koydu?"

"Size ailemin Emma'nın kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu söylemiştim. Onu oraya gömenler onlar olmalı." Bunca yıldır ailemin karanlık sırrını gizleyen, birbirine karışmış otlardan oluşan duvarı gösteriyorum. "Ama babamı ya da onun mezarının yanındaki kişiyi kimin gömdüğünü bilmiyorum."

Gözyaşlarım hiç durmadan akıyor. Titriyorum ve zar zor görebiliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki hiç atmıyormuş gibi geliyor. Sadece sürekli bir uğultu.

Ne söylediğimi anladığında Lucas'ın yüzünün rengi soluyor. "Üç ceset mi var?"

"Sadece kemikler, ama evet, üç tane var."

"Beth ... ailen kız kardeşimi öldürdü mü?" Sesi çatlıyor. Yüzündeki hüznün gitmiş, yerini sadece öfkeye bırakmıştı. Gözyaşlarının bıraktığı kırmızı çizgiler erimiş, gözlerinin akında çatlayıp yarılrken kan çanağına dönmüş her dalı ve filizi doldurmuş.

"Bilmiyorum, Lucas."

Yumruklarını sıkıyor ve boynunda kalın bir damar zonkluyor. Ne kadar öfkeli olduğunu görüp endişelenerek ve her an patlayabileceğinden korkarak küçük bir adım daha geri çekiliyorum, onlarca yıl hareketsiz kaldıktan sonra patlamaya hazır, uyuyan bir volkan gibi. Lucas bana daralmış, suçlayıcı gözlerle bakıyor. "Sence kız kardeşimi onlar mı öldürdü?"

"Bilmiyorum." Ona üzgün olduğumu söyledim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sorular beynimi dolduruyor, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Emma'yı neden öldürsünler ki? Hayır, yapamazlardı. Ne annem ne de babam. Ama eğer onu öldürmedilerse, neden polisi aramak yerine cesedinden kurtuldular? Neden hapse girme riskini alsınlar ki? Neden bu kadar acıya ve

güvensizlik ve üzüntü, özellikle de küçük çocukları olduğunda. Aman Tanrım! Farkına vardıkça ve parçalar yerine oturmaya başladıkça bir nefes alıyorum.

Lucas vahşi ve ağlamaklı gözlerle bana bakıyor. "Ne oldu?" "Güvenme..." "Güvenme." diyorum.

Bir adım daha atıyor. "Neye? Neye güvenmiyorsun?"

"Ne değil... kim." Başımı eğiyorum, inanmazlıkla ileri geri sallıyorum.

"Kime güvenmemelisin, Beth?" diye soruyor.

Kemiğe çarpan metalin sesi donuk bir gümbürtüyle çınlıyor, yağmur ve rüzgâr tarafından hemen boğuklaştırılıyor. Tam Lucas yere düşerken başımı kaldırıyorum, küreğin kafatasına değdiği yerden kan fışkırıyor. Ona doğru koşmak istiyorum ama yapamıyorum. Kaçmak istiyorum ama bunu da yapamıyorum. Ne savaşma ne de kaçma güdüsü devreye girmedi. Korku ve inançsızlık içinde donup kaldım, tamamen hareketsiz kaldım.

Michael kanlı küreğin sapını kavrayarak, "Geçmişi geçmişte bırakmalıydın, Beth," diyor.

Onunla aramda daha fazla mesafe bırakarak birkaç adım geriye doğru sendeliyorum. Lucas uzun otların arasında hareketsiz yatıyor. Bir an sırtına odaklanıyorum ve ciğerlerinin hafifçe genişleyip daralmasını izliyorum. Nefes alıyor. Hâlâ yaşıyor.

"Ne yaptın Michael?"

Küreği ayaklarımın dibine fırlatıyor ve cebinden bir silah çıkarıp doğrudan bana doğrultuyor, "Al şunu da gidelim. İşin içine geri dönelim." Michael silahı çekerek hareket etmemi işaret etti.

"Lütfen, bir şey yapmayın..."

"Deli mi? Tanrım, Beth, sana zarar vermeyeceğim. Eğer gerçekten isteseydim bunu milyonlarca kez yapabilirdim. Şimdi yürü."

Dönüp dalların, ölü sarmaşıkların, çalıların ve ağaçların oluşturduğu yoğun karmaşaya bakıyorum. Bunca yıl, gözümün önünde, bu bitki örtüsü annemin en derin sırlarını saklamış, kökleri kirlenmiş, annemden beslenmişti.

geçmişin çürüyen bedenleri. Ben de onlara katılmak üzere miyim? Çömeliyorum ve açıklıktan sürünerek geçiyorum, ölümün rahminde yutuluyorum.

"Bu kadar mesafe yeter. Şimdi arkanı dön," diyor, açıklıktan geçip dik durarak.

Gözlerim mezarlara ve içlerindeki kalıntılara gidiyor. "Evi bu yüzden bu kadar çok istiyordun, değil mi?"

"Ding. Ding. Ding. Ding. Eğer birisi bu boktan ev için ona bir ton para vermeme izin verseydi, hepimiz kendi yolumuza giderdik, ama hayır. Bunu yapamazdın, Beth."

"Evi alabilirsin," dedim.

"Bunun için çok geç. Bunu başka kim biliyor?"

"Sadece ben."

"Nicole nerede?" Etrafı tarar ve fırtınanın içinde hareket olup olmadığını dinler.

"Bilmiyorum."

"Annemin steysin arabası ben geldiğimde dışarıda park halinde değildi. Gitti mi?"

"Öyle olmalı."

"Muhtemelen annemden gelen o mektubu açtı ve gidip bir şeyler aldı. Kahretsin, mektubu okuduğumda aklıma eroin çekmek geldi ve ben uyuşturucu bile kullanmıyorum, bu yüzden ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum." Sırıttıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Benimkini onunkiyle değiştirmiş olabilirim," diyor omuz silkerek. "Annem Nicole'e bana söylediğinden çok daha güzel şeyler söyledi, ki bu da bizim uyuşturucu bağımlısı, diğerimiz başarılı bir teknoloji girişimcisi olduğumuz için şaşırtıcıydı."

"Evet ve biriniz de katilsiniz. Eminim annem için bu durum başarınızı iptal etmiştir."

"Ben katil değilim," diyor ciddi bir ses tonuyla, yüzünü ekşitmeden.

Delikleri işaret ediyorum. "O zaman neden üç isimsiz mezarın üzerinde gezinirken bana silah doğrultuyorsun?"

Gözleri deliklere kayıyor ve iç çekerek silahını yanına indiriyor. Ama parmağının hâlâ tetikte olduğunu fark ettim. "Emma'yı sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Hayır, bu bir kazaydı."

"Nasıl? Kaza olsaydı, annemle babam onu gömmezdi. Polisi ararlardı."

"Belki. Belki de değil." Omuz silkiyor. "Stresli bir durumda birinin ne yapacağını bilmek zor."

"Ne oldu?" Bastırıyorum.

Dudaklarını içeri çekiyor. "Bunun bir önemi var mı? O öldü, çok uzun zamandır ölüydü."

"Benim için önemli."

"Dediğim gibi, bu bir kazaydı." Burun delikleri alevlendi.

"Nasıl?"

"Dere kenarında oynuyorduk, taş sektiriyorduk, sadece eğleniyorduk. Yamaçtan köprüye tırmandık, böylece kayaları yukarıdan atlayabiliyorduk. Emma korkulukların üzerinden eğildi ve *Titanic* filmindeymiş gibi davrandı, kollarını açtı, dünyanın kraliçesi olduğunu ilan etti." Gözlerinde bir parıltı var, ama sanki bir işaret kartından okuyormuş, prova edilmiş bir konuşmaymış gibi duygusuzca konuşuyor. "Emma'yı korkutmanın komik olacağını düşündüm, bu yüzden onu itecekmiş gibi üzerine koştum. Yapmayacaktım ama tam zamanında dönüp koştuğumu gördü ve irkildi. Geriye sıçradı ve düştü." Michael bir iç çekti ve sanki hikâyesiyle arasında mesafe varmış gibi beş altı kez gözlerini kırptırdı. "Dereyi bir ayakla ıskaladı, onun yerine kıyıya çarptı. Kafası bir taşa çarpmış olmalı çünkü her yer kan içindeydi." Çenesi geriliyor. "Onu uyandırmaya çalıştım ama hareket etmedi. Ben sadece bir çocuktum. Ne yapacağımı bilemedim ve sanki saklambaç oynuyormuşuz gibi üzerini çalılarla örttüm."

"Peki ya babam?"

"O gece herkes Emma'yı aramaktan döndükten sonra olanları ona anlattım. Ağladı, bana sarıldı ve bununla ilgileneceğini söyledi."

Ona inandığımdan emin değilim ama inanmış gibi yapacağım çünkü parmağı hala tetikte.

"Ama babam neden o mezarlardan birinde yatıyor?"

Deliklere tekrar bakıyor ve sonra bana dönüyor. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü evlilik yüzüğünü takıyor."

Michael başını sallar ve ağzı sert bir çizgi halini alır. "Babama ne olduğunu bilmiyorum."

"Burada gömülü olduğunu biliyor muydunuz?" "Hayır."

Ona inanmıyorum. Babamızın öldüğünü ve o çukura gömüldüğünü yeni öğrendi ve şok olmadı, üzülmeyi ya da yıkılmadı. Bunu biliyor olmalıydı. Çılgılık atmak istiyorum ama sakın kalmalıyım. Onu konuşturmalıyım çünkü bu üç cesedin nasıl olup da ailemizin arazisine gömüldüğünü bilen hayattaki tek kişi o olabilir.

"Babam kaybolduktan sonra neden hiç eve gelmedin?"

"Çünkü artık benim için ev değildi," diyor omuz silkerek. Bir yalan daha. Eli silahı biraz daha sıkı kavıyor.

"Üçüncü mezarda kim var?" Ben soruyorum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Ben sadece Emma'ninkini biliyorum." "Ve babaminkini," diye düzeltiyorum.

Michael derin bir iç çeker ve başını sallar. "Suçluluk duygusu onu o deliğe benden daha fazla soktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam Emma'ya olanlar için beni asla affetmedi ve bu olaydaki rolü nedeniyle kendisini de asla a f f e t m e d i ."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Evet, yapabilirim," diye bağıyor aniden. "Bu bir kazaydı ve ben daha çocuktum.

Yetkililere gidebilirdi ama bunu yapmamayı tercih etti."

Babamın beni bisikletimden itip karşıdan gelen bir arabanın yolundan çekişini hatırlıyorum. Muhtemelen beni öldürecek olan darbeyi alırken kafası ön cama çarpmıştı. Onun sayesinde sadece küçük dizlerim sıyrılmıştı. O böyle bir adamdı. Çocuklarını korumak için her şeyi yapardı. Babam Emma'nın ölümünü bildirmek için polise gitmedi çünkü başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Bu bir kaza olamazdı.

"Babama ne oldu, Michael?" Onu aramak için harcadığım onca zamanı hatırladıkça yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Onu bulmaya çalışırken hayatımı mahvettim ve o başından beri ölüydü, çocukluk evimin arka bahçesine gömülmüştü.

"Dediğim gibi, ne beni ne de kendisini asla affetmedi." Sesinde öfke ve kızgınlık var. "Yedi yıl önce eve döndüm. Çıktığım kız beklenmedik bir şekilde vefat etmişti ve ben annemi ve babamı istiyordum. Depresyondaydım, kırılmıştım ve yalnızdım. Kaç yaşında olursanız olun, bazen sadece ailenize ihtiyaç duyarsınız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu sen mi öldürdün, kız arkadaşını?"

"Siktir git, Beth," diye tükürür. "Tıpkı babam gibisin. O da aynen böyle düşünüyordu ve başka türlüsüne inanmazdı. Ben yas tutarken soru üstüne soru sorup durdu ya da en azından sormaya çalıştı. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Benim psikopat bir katil olduğumu düşünüyordu." Michael başını sallıyor ve alay eder. "Beni koruduğu için pişman olduğu belliydi. Hata yaptığını düşünüyordu."

"Böyle düşündüğünden emin olamazsın," diyorum. "Haklısın. Emin değildim. Ta ki ben emin olana kadar." "Ne demek istiyorsun?"

"Babam bana kızdı. 'Burada daha ne kadar çukur kazmam gerekiyor, Michael? Evliliğim zaten orada gömülü, ruhlarımız da öyle. Senin yüzünden biz bir hiçiz!' ve devam etti. Kızmaya ve bağırmaya hakkı vardı ama bunu bir aynanın karşısında yapmalıydı. Kendi kararlarını kendisi verdi. Ama sonra bana saldırdı, ellerini boynuma doladı ve olabildiğince sert bir şekilde sıktı. Beni öldürmeye çalışıyordu ve bu nefsi müdafaaydı."

Gözlerimi Michael'dan ayırmıyor, ani bir hareket olup olmadığını dikkatle izliyorum. Artık bana bakmıyor. Sanki o anıyı yeniden yaşıyormuş gibi, neredeyse trans halinde ormanın derinliklerine bakıyor.

"Peki ya annem?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Peki ya o?" "Babama ne yaptığını biliyor muydu?"

"Onu gömmeme yardım etti."

İçimde bir şeyler kırılıyor. Belki de ruhumdur. Annem biliyor muydu? Böyle bir şeyi nasıl kabul edebilir? Onu bulmaya çalışırken ailemi kaybetmemi nasıl izleyebildi? Nasıl arkasına yaslanıp Nicole'ün uyuşturucuyla kendini yok etmesini izleyebilir? Babamın dışarıda olduğuna inanmamıza neden izin verdi? Bir gün geri dönüp hayatımıza gireceğini ummamıza izin verdi?

"Bunu neden yapsın ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü babam da böyle isterdi."

"Babam bunların hiçbirini istemezdi. Ailemize ne yaptığına bir bak."

Gözlerimi ona dikiyorum, farkına varıyorum. Yedi yıl sonra annemi dinlendirmek için ortaya çıkmadı. Geçmişin gömülü kalmasını sağlamak için burada. "Eğer o delikte yatıyorsa bu hafta babamdan nasıl bir e-posta aldım Michael?"

"Oh, hadi ama, Beth. Bu kolay bir şey. Bilgisayarlarla aramın ne kadar iyi olduğunu biliyorsun."

"Ama neden? Neden bu zahmete katlanıyorsunuz?"

"Yani, Nicole'ü meşgul etmek için boş işlerle uğraştırmak, ikinizi kavga ettirmek ve böylece her şeyi görmezden gelmenizi sağlamak, sonra da evi satın alıp her şeyin gömülü kalmasını sağlamak... Basit. Kaseti silmemle aynı sebepten. Annemin günlüklerinden sayfaları yırtmamla aynı sebepten."

"Peki ya haneye tecavüz?"

"Nicole'un uyuşturucu satıcısıydı." Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Siz ikinizi dürtmek çok kolay. Bu kadar uygun olmasaydı buna acınası derdim. Daireler çizerek yürüyen küçük kuralı bebekler gibi. Sadece beni dinlemeliydin, Beth. Bana evi satmalı, parayı almalı ve burayı terk etmeliydin, çünkü şimdi ..." Michael'ın bakışları mezarlara düşer. "Asla yapamayacaksın."

O düşüncelere dalmış ve dikkati dağılmışken, ayakkabımı kaptığım gibi ona fırlatıyorum. Topuğundan bir yığın ıslak çamur fırlıyor ve yüzüne sıçırıyor.

"Ah, ne oluyor lan?" diye bağılıyor, gözlerindeki çamuru sıyrarak.

Elinde tuttuğu silaha doğru hamle yaptım. Dirseği yüzüme çarpıyor, burnumdaki kemikleri kırıyor ve beni geriye doğru yuvarlıyor. Neredeyse Garfield'ın mezarına düşüyordum. Ayağa kalkarak Michael'a tekrar saldırıyorum, hala gözlerindeki çamuru çıkarmaya çalışırken onu gafil avlıyorum. Omzumla yan tarafına vurduğumda nefes nefese kaldı.

Vücudu bir ağaca çarparken "Lanet olsun Beth," diye hırıldıyor.

Dizimi kaldırıp kasıklarına doğru itiyorum. Yere yığıldı ve yere çöktü. Silahı olabildiğince sert bir şekilde çevirip parmaklarını silahtan çekiyorum. Ama sonra belimde keskin bir acı hissediyorum. Nefesim kesildi. Yumruğunu tekrar böbreğime indiriyor. Bu sefer silahı bırakıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes alamıyorum ve acıdan hırıltılar çıkarıyorum.

"Beth!?" Uzaktan Nicole'un sesini duyuyorum.

"Nicole!" Kalan nefesimle çığlık atıyorum. "Düşüm..." Michael'ın boştaki eli ağzımı kapatıyor, burun deliklerime çamur bulaştırıyor, dişlerimin arasından geçiriyor, beni sessizliğe boğmaya çalışıyor.

"Onun da canını yakacaksın," diye feveran ediyor. "Beth!" diye tekrar seslenir.

Elini ağzımdan çekip Nicole için bağırmayı düşünüyorum ama o haklı. Sadece ikimizi de incitecek. Bunun yerine ağzımı açıyorum ve elimi kullanarak Michael'ın parmaklarından birini ağzımın içine itiyorum. Sonra, çamur ve su dışında yeni bir sıvı ağzımda dolaşmaya başlayana kadar ısırabildiğim kadar sert ısırıyorum.

Michael çığlık atıyor ve silahla yüzüme vuruyor. Burnumdan ve dudağımdan ılık bir sıvı fişkırıyor. Acı içinde çığlık atarken ağzım istemsizce açılıyor. Parçalanmış parmağını dişlerimden kurtardı. Kanımı ve Michael'ın kanını tükürüyorum, yalvarmaya çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Neden seninle medeni bir konuşma yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum, Beth." Silahın horozunu kaldırmış, başıma doğrultmuş bir halde tepemde dikiliyor.

Ellerimi yüzümün önüne koyuyorum, durduramayacağımı bildiğim şeyi siper ediyorum ve yakında evim diyeceğim, gün yüzüne çıkarılmış toprağa bakıyorum.

Metalin kemiğe vuruşundaki o donuk gümbürtü tekrar çınlıyor ve Michael'ın kolunu tuttuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Taze bir yaradan kan akıyor ve Nicole elinde bir kürekle arkasında duruyor. Küreği tekrar kaldırıyor ama bu sefer kolları titriyor ve hareketi çok yavaş.

Michael dirseğini sert ve hızlı bir şekilde geri çekerek kadının ağzına saplıyor. Dudağı yarılr ve bir musluk gibi kan akar. Düşen bir dala takılarak tökezliyor, başı yere çarpıyor.

Ayağa kalktım, iki adım attım ve küreğe doğru daldım. Michael hareketimi fark etti ve benden önce davranmak için hamle yaptı. Nicole bacağını kaldırıp onu adımının ortasında çelmeliyor ve yüzüstü çamura düşmesine neden oluyor. Küreği kaptım, başımın üzerine kaldırdım ve savurdum. Bıçak kafatasına çarpmadan hemen önce, yoldan yuvarlandı. Kürek toprağı deliyor.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve Michael'ın gözleri paniğe kapılıyor. Tek çıkış yolu ölüm, ya onun ya da bizim. Ve o bunu biliyor.

Silahı tekrar kaldırıp bana doğrulttu. Ama Nicole öne atılarak iki eliyle silahı kavradı. Ben de onu takip ediyorum ve şimdi üçümüz tabancanın üzerinde boğuşuyoruz. En sevdiğimiz oyuncağımız için kavga eden çocuklar gibi ileri geri çekişiyoruz.

Siren sesleri gittikçe yükseliyor, homurdanmalarımızı, küfürlerimizi, çığlıklarımızı ve yakarışlarımızı yavaş yavaş bastırıyor. Silah sesi duyulana kadar sirenlerden başka bir şey duyulmuyor.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞ NICOLE

Kırmızı ve mavi ışınlar çalılıkların arasında dans ediyor. Dallara ve yapraklara yapışan yağmur damlalarından yansıyan ışıltılı bir ışık gösterisi. Bir sürü bağırış çağırış var ama hepsi çok uzaklardan geliyor, sanki hayatımın sesi kısılmış gibi. Casey yanımda duruyor. Eli kürek kemiklerimin arasında, ovuyor, masaj yapıyor. Konuşuyor ama ne dediğini duyamıyorum.

Dikkatim iki sağlık görevlisi tarafından bahçeye taşınan sedyede. Onu bir ambulansa yüklüyorlar.

Lucas başka bir ambulansın arkasında oturuyor. Bir sağlık görevlisi kafasına bandaj sararken, bir diğeri el feneriyle gözlerini kontrol ediyor.

"Lucas iyileşecek," diyor Beth omzumun üzerinden. Nedense sesi tüm sisi yarıp geçiyor ve fark ediliyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet ama beyninde kanama ya da şişme olmadığından emin olmak için onu MR'a götürecekler."

"Peki ya sen, Beth?" Casey soruyor. Kalın kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Sağlık görevlileri seni kontrol etti mi?"

"Kısaca."

"Hastaneye gitmeli ve ikinizi de bir doktora muayene ettirmelisiniz." Gözleri Beth ve benim aramda gidip geliyor.

Yağmurdan sırlıklam olmuş, çamura bulanmış. Teni siyah ve mavinin karışımı ve kurumuş kan yüzüne yapışmış. Aynı görüldüğüme eminim.

Başımızı salladık ve ona yapacağımızı söyledik.

Sedye yüklendiğinde, bir sağlık görevlisi arkaya atlar ve diğeri ambulansın etrafında sürücü koltuğuna doğru koşar.

"Michael nasıl?" Beth soruyor.

Casey cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi dudaklarını büzer. Ambulansın kapıları bir gümbürtüyle kapanır. Işıklar yanar ve ambulans garaj yolunda hızla ilerlerken sirenler çalar.

"Henüz bilmiyorlar," diye söze girdi sonunda. "Çok kan kaybetmiş ve bilinci yerine gelmemiş. Yaralarının boyutunu öğrenmek için onu acil ameliyata almaları gerekecek. Karnından silahla vurulmak zordur."

Beth ve ben birbirimize metanetle baktık. Yapmamız gerekeni yaptık. Ama sanırım ateş eden bendim. Emin olamıyorum. Her şey çok hızlı oldu. Ama çok da yavaş oldu. Bizi değiştiren anlar zamanın kurallarına göre oynamaz. Aynı anda her yerdedirler.

"Üç mezarla ilgili ne yapacaklar?" Beth soruyor. Başını çevirip düzinelerce polisin dolaştığı vadiye bakıyor.

Casey, "Cesetleri kazıp kimlik tespiti için getirecekler ve soruşturma açacaklar," diye açıklıyor.

"Dedektif Dunn," diye sesleniyor bir memur tepeden.

Casey, "Evet," der.

"Kaptanın sana ihtiyacı var."

Casey başıyla onaylıyor ve kısa sürede döneceğini söylüyor. Diğer subaya katılıyor ve vadiye doğru ilerliyor.

Başımı eğip Beth'e bakıyorum. "Sen iyi misin?"

"Olacağım," diyor. "Senin sayende."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Evet, kurtardın Nicole. Hayatımı kurtardın."

"Sen de benim için aynısını yapardın. Kız kardeşler böyle yapar. Birbirlerini kurtarırlar."

Kollarını bedenime doladı ve bana sarıldı. Bu, içinizdeki bir parçayı iyileştiren o kucaklamalardan biri. Sevginin gerçekten her şeyin üstesinden gelebileceğini hatırlatan bir kucaklaşma.

"Seni seviyorum." Kelimeler o kadar sessiz çıkıyor ki, neredeyse duymamasını umuyorum.

"Ben de seni seviyorum Nicole," diye fısıldıyor.

Uzun zamandır ağlamadığım bir yerden, içimin derinliklerinden gözyaşları fışkırıyor. Dökülüyorlar ve yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Bunlar rahatlama gözyaşları. Beth gözlerimin içine bakarak uzaklaşıyor. O da en az benim kadar ağlıyor. Annemin o yaştaki haline çok benziyor.

Cebinden bir zarf çıkarıp uzatıyor. "Bunu buldum."

Ondan almadan önce bir an tereddüt ettim. Ön yüzünde annemin el yazısıyla *Michael* ismi yazıyordu.

"Ne oldu?"

"Annemin senin için yazdığı mektup. Michael onunkini seninkiyle değiştirmiş."

Alt dudağım titriyor ve boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Mektubu zarftan çıkarıyorum. Beth'in haklı olduğunu anlamam için sadece birkaç kelime yetiyor. Bu annemin benim için yazdığı mektup. Gözyaşlarım birikmeye ve akmaya devam ediyor. Mektubu katlıyorum.

"Okumayacak mısın?" Beth soruyor.

"Henüz değil. Şu an doğru zaman değil."

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Anladım."

"Benim de senin için bir şeyim var." Elimi cebime a t t ı m ve Beth'e kasanın anahtarını uzattım.

Elinde ters çevirirken kaşları birbirine çarpıyor. "Açtın mı

Bu

mu "Evet."

"İçinde ne vardı?"

"Bekle," diyorum parmağımı kaldırarak. Park ettiğim arabama doğru yürüyorum.

ön koltuktan zarfı alacağım. Polise teslim etmeden önce Beth'in annemin mektubunu okumasına izin vereceğim.

Ona uzatırken elim titriyor. Bu yoksunluk, vücudum bir ilacı arzuluyor. Eskiden vücudumun titremesi beni korkuturdu çünkü teslim olmadan onları durduracak kadar güçlü değildim. Ama artık korkmuyorum. Kendime verdiğim değerden daha güçlüyüm ve biliyorum ki yüksekleri kovalamak yerinde koşmaya eşdeğer. Her adımda çamur tekmelenir ve sonunda altınızda bir çukur kazmış olursunuz. Yeterince uzun süre kazarsanız, sonunda içine gömülürsünüz.

Beth zarfı benden almadan önce bir an tereddüt ediyor. Titreyen elim hakkında hiçbir şey söylemiyor. Zarfın kapağı çoktan açılmış, içine bakması ve geçmişe bir göz atması için hazır.

"Nedir bu?" diye soruyor, kısaca bana bakarak.

"Annemin bilmemizi istediği her şey." "Neymiş o?"

"Gerçek," diyorum.

OceanofPDF.com

KIRK ALTI LAURA

Yalan söylediklerime,

Bir anne olarak görevim çocuklarımı korumaktı ... ama sanırım çok ileri gitti. Kocam ve ben ikimiz de yaptık. Dünyayı çocuklarımız için istiyorduk ve sırf onlar sahip olabilsin diye onu yok etmeye hazırдық. Yirmi yılı aşkın bir süredir bununla yaşıyorum ve bununla öleceğimi de biliyorum ama bunu bir sonraki hayatıma taşımayacağım. Öldüğümde, bundan kurtulmak istiyorum. Bu. Emma Harper, Christie Roberts, Charles Gallagher ve kocam Brian Thomas'a olanların gerçeği budur. Yaptığımız şeyin gerçeği bu.

Kocam Brian, 15 Haziran 1999 akşamı bana Emma Harper'ın öldüğünü ve cesedinden kurtulmamız gerektiğini söyledi. Bana nedenini söylemedi. Bana ne olduğunu söylemedi. Sadece bunun yapılması gerektiğini söyledi. Bir şekilde ben de kabul ettim. Asla yapmayacağımızı düşündüğümüz şeyleri ne kadar çabuk yapabiliyoruz. Sadece Yanlış bir karar vermek bir saniye sürer. Onu gömdükten sonra. Bunun son olmayacağını biliyordum ama en zor kısmın geride kaldığını sanıyordum. Öyle değildi. Emma'nın ebeveynleri Susan ve Eddie'nin çocuklarının nerede olduğunu bilmemenin acısını yaşadılar, bu çok daha kötüydü.

Emma'ya ne olduğunu öğrenmek için Charles'a kadar gitmeliyiz. Brian isimsiz bir ihbarda bulundu. Ben Bizim yüzümüzden acı çektiği için suçluluk duygusuna yenik düşmüştü, ben de Emma'nın bisikletini yerleştirdim. Charles'ın beraatine rağmen, Eddie Emma'nın kayboluşuyla bir ilgisi varmış. Boar's Nest'ten ayrıldıktan sonra sarhoş bir öfkeyle Charles'ı öldürdü. 27 Aralık 1999. Charles'ın öldürüldüğü gece Christie Roberts'ın kayboluşuyla ilgili gerçeği ve Emma Harper'in son anlarında neler olduğunu öğrendim. Eddie bunun peşini bırakamazdı. Bu yüzden, meseleyi kendi ellerine aldı. Allen's Grove parkında Charles'ı öldüresiye dövdü. Brian pisliği temizledi ve Eddie'nin bunun cezasını çekmeyeceğinden emin oldu. Nasıl yapamaz? Bu bizim hatamızdı. Charles ölmüştü ve Eddie artık bir katildi. Keder size normalde yapmayacağınız şeyleri yaptırır, öyle şeyler ki ruhunu parçalayacak.

Emma'ya son anlarında ne oldu? Yapmak zorundasın Bunu oğlum Michael'a sorun, ama size yalan söyleyeceğini biliyorum, tıpkı Brian'a yaptığı gibi. Michael Brian'a bunun bir kaza olduğunu söyledi. Emma ile dere kenarında oynadıklarını, çocukluk ettiklerini. Onu korkuttuğunda köprüden düştüğünü söyledi. Bize paniklediğini ve ne yapacağını bilemediğini, bu yüzden onu sürükleyip sakladığını söyledi.

Cesedi köprüünün altına atmış, üzerini dallarla ve uzun otlarla örtmüştü. Sonra eve geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi duş aldı.

O gece yemek yaptığımı hatırlıyorum. Domuz pirzolası, patates püresi ve mısır koçanı hazırladım. Hatta Brian ve ben bir bir şişe sauvignon blanc, Groovin' in ne kadar iyi olduğunu kutlamak için Grove gitmişti. O ve ben kadehlerimizi tokuşturduk, keskin ve lezzetli şarabı yudumladık ve masanın iki ucundaki yerlerimizi aldık, birbirlerine tamamen vurulmuşlardı. Michael sağımda oturuyordu. Beth.

Nicole ise solumda oturuyordu. Her birine gülümsedim ve kendime nasıl bu kadar şanslı olduğumu sorduğumu hatırlıyorum. O anı gerçekten yaşadım, bir daha asla böyle bir an yaşayamayacağımı fark etmemiştim. Hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Biz sadece ev yapımı bir yemeğin tadını çıkaran mutlu bir aileydik. Gerçeği öğrendikten sonra, beni en çok rahatsız eden şey buydu - hiçbir şeyin olağan dışı görünmemesi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Emma'nın kaybolduğunu öğrendikten ve geceyi onu arayarak geçirdikten sonra, Michael sonunda Brian'a olanları itiraf etti. Bence Brian, Michael'ın dürüst olmadığını biliyordu ya da en azından içten içe biliyordu. O küçük şüphe acısı

Brian neden polisi arayamayacağına ikna olmuştu.

Brian, Christie Roberts birkaç ay sonra kapımızı çalana kadar Emma'ya gerçekte ne olduğunu öğrenemedi. Brian'a bir film rulosu gösterdi.

Kmart fotoğraf bölümünden gelen bir zarf. İçinde bir yığın 4x6 fotoğraf vardı. Brian, bunları arka arkaya izlediğinizde, karanlık bir gerçeği canlandıran ve oğlumuzun söylediği yalanı ortaya çıkaran görüntülerin olduğu o eski kapaklı kitaplardan birine benzediğini söyledi. O düşmemiştir.

kendi başına. Michael onu köprüden aşağı itti. Michael'ın onu bu kadar sert itmek isteyip istemediğini bilmiyoruz. Fotoğraftan anlayamazsınız.

Ama kafatasından akan kanın üzerine su sıçratarak toprağa karışmasını sağladı. Sonra cesedi köprüünün altına sürükledi ve üzerini bitkilerle örttü. Nabzını ya da nefes alıp almadığını bile kontrol etmemiş. Elli fotoğraf her şeyi yakalamış.

Christie hiçbir şey söylemedi, gördüklerini kimseye anlatmadı. Nedenini bilmiyorum. Belki korkmuştu, belki de Çünkü aklında başka bir şey vardı. Fotoğrafları polise götürmedi. Onları Brian'a götürdü ve ona bir teklifte bulundu. Ona beş bin dolar öderse fotoğrafları alabileceğini söyledi.

şehirden çıkmasına yardım etti. Onun için özgürlüğü gerçeklerden daha önemliydi. Brian'ın parayı bulması biraz zaman aldı, Çünkü zaten fazla paramız yoktu. Silahlarının çoğunu sattı, işte fazladan vardiya aldı, 401(k)'sinin bir kısmını boşalttı. Bu konuda zekiydi çünkü ben fark etmedim bile. Sonra ona para verdi, sahte kimlik almasına yardım etti ve onu güneye giden bir trene bindirdi. Harvard, Illinois'den. Brian'ın yorgun ve bitkin olduğunu hatırlıyorum. Suçluluk duygusunun onu da yiyip bitirdiğini düşündüm ama sonra Christie kayboldu ve bu olayla bir ilgisi olduğunu anladım. Düşündüm ki Tıpkı Emma gibi o da ölmüştü ama son baktığımda Brian'ın ona verdiği yeni isimle Güney'de yaşıyordu. Evli ve iki çocukludur, Michael Emma'ninkini almasıyla asla sahip olamayacağı bir hayatı yaşamaktadır. Christie, Emma'dan bir şey alan tek kişi. tüm bunlardan mutlu son. Sizi özgür kılacak olanın gerçek olduğunu söylerler, ancak gerçeği söylemenin mi yoksa gerçeği bilmenin mi sizi özgür kılacağını asla belirtmezler.

Açıkçası 1999 yazından sonra bir daha asla eskisi gibi olmadık. Her şeye bakış açımızı değiştirdi. Artık çocuklarımızı dünyadan korumaya çalışmıyoruz. Bunun yerine, korumaya çalıştık Michael'dan saklamaya karar verdik. Yaptığı şeyi gizleme kararı alındığından beri, bunu bir daha asla yapmamasını sağlamanın bizim sorumluluğumuzda olduğunu biliyorduk. Onu düzeltmek, kanunlar olmadan rehabilite etmek istedik.

dahil oldu. Sonuçta o sadece küçük bir çocuktı ve bizim küçük oğlumuzdu. Çok kötü şeyler yapan ama büyüdüklerinde tamamen normal yetişkinler olan çocuklar hakkında okumuştum. Brian ve ben Michael'ın onlardan biri olabileceğine yürekten inanıyorduk. Bu yüzden onu meşgul ettik, kodlama derslerine kaydettirdik, ona bir bilgisayar aldık ve enerjisini başka bir şeye yönlendirmek için yaz kamplarına gönderdik.

Brian onu her zaman yakından takip etti ve yaptığı her şeyi izledi. Onu sevgi ve ilgiye boğduk, büyük olasılıkla

Bu süreçte kızlarımızı ihmal ettik. Ama yapmak zorundaydık. Emma'ya yaptığının tek seferlik olduğundan emin olmalıydık. Yapmamız gereken

diğer iki çocuğumuzu korumak. Bu bizim sorumluluğumuzdu çünkü bunu örtbas etmiştik. Michael iyi notlar alıp liseden mezun olduğunda ve tam burslu olarak harika bir üniversiteye kabul edildiğinde, doğru şeyi yaptığımızı düşündük.

Ama sonra 2015 yılında tamamen kederli bir şekilde kapımıza geldi. Tam otuz bir saat araba kullanmış. Kız arkadaşının korkunç bir kazada öldüğünü ve ona ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ebeveynler. Kaybını hazmetmek için işten izin aldığını ve evde bizimle birlikte yas tutmak istediğini söyledi. O ağlarken ve kollarımızda parçalanırken ona sarıldık. Onunla hızlı bir şekilde

Kırık oğlumuzu kucağımıza alırken Brian'a baktım ve bunu gözlerinde gördüm. Pişmanlık. Pişmanlık. Utanç. Yenilgi. Michael'ın tekrar öldürdüğüne inanıyordu. Ebeveyn olarak başarısız olduğumuza inanıyordu.

Ertesi gün, ikisi tartışmaya başladılar. Brian ona kız arkadaşı ve onun ölümü hakkında birbiri ardına sorular sormaya devam etti. Daha çok bir sorgulama gibiydi. Michael daha da sinirlendi ama her birine cevap verdi. Ona ulaşmaya çalıştım.

Brian'a sakin olmasını, bunun bir kaza olabileceğini söyledi. Ancak Brian'ın son on altı yıldır yaşadığı suçluluk duygusu ve Michael'ın Emma Harper'a ne olduğu konusunda kendisine yalan söylediğini bilmesi nedeniyle, ona bir daha asla inanamadı. Michael'a Emma'nın ölümüyle ilgili gerçeği öğrendiğini söyledi. Michael her şeyi inkâr etti. Birbirlerine bağırıp çağırdılar, hakaretler savurdular, olabilecek en incitici şeyleri söylediler. Kavg fiziksel bir hal aldığında ben mutfakta yemek pişiriyordum. Bağışmalar kesildi. Arka tarafta bir çarpışma oldu.

yatak odası, bir mücadele, bir gümbürtü. Ocaktaki brülörleri kapattım.

koridorda tepinip durdum. Ama oraya vardığımda, parçalanacak hiçbir şey kalmamıştı.

Brian yerde yatıyordu, kafatasındaki bir çatlaktan kan sızıyordu. Michael geniş gözlerle onun üzerinde durdu. Brian'ın boynu farklı renklere bürünmüştü: boğazına yayılan koyu mor, çene çizgisinin yanındaki pancar kırmızısı ve Brian'ın parmaklarının girdiği yerdeki beyaz daire izleri.

derisine bastırdı. Michael'ın elinde bilim kampında kazandığı bir kupa vardı. Babasının kanı büyük ahşap tabanı kaplamıştı.

Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken bir kaburgamı kırdım.

Michael, Brian'ın onu öldüreceğini sandığını söyledi. Nefes alamadığını ve kafasına vurduğunda düşünemediğini söyledi. Üzgün olduğunu söyledi. Keşke geri alabilseydim dedi.

Kaza olduğunu iddia etti. Sonra nefsi müdafaa olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Ama Brian'ın benden ne yapmamı isteyeceğini biliyordum. Tüm hayatını çocuklarını korumaya çalışarak geçirdi.

Ölüm bu önceliği değiştiremezdi. Bu yüzden Michael'a bunun onu son kez koruyacağımız an olduğunu söyledim. Brian'ın cesedini

Emma'ninkinin yanına gömdük. Bu yüzden yakılmayı ve küllerimin mülkün etrafına yayıldı. Ölüm döşeğindeyken kocamın yanında yatabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Michael'a Brian'ın kamyonetinin anahtarlarını verdim ve Teksas'a götürüp Meksika sınırına yakın bir yerde bırakmasını söyledim. Ona sadece nakit kullanmasını söyledim.

ve işi bitince California'ya dönmesini söyledim. Ona hiç eve gelmemiş gibi davranmasını söyledim. Onu sadece Brian ve ben görmüştük.

Her neyse. Michael'ın arabasını depoya kaldırdım ve bir yıl sonra sattım. Brian bir hafta önce, şimdi hatırlayamadığım aptalca bir şey yüzünden tartıştıktan sonra mutfak masasına bir not bırakmıştı.

"Laura, özür dilerim." yazıyordu. Sevgiler, Brian.

Ertesi sabah kayıp ihbarında bulunduğumda Beni terk etmiş olabileceğine dair kanıt olarak kavgamızın notunu gösterdi. Depresyondan muzdarip olduğunu ama bu konuda biriyle konuşmayı reddettiğini söyledim. Endişeli eş rolünü oynadım ama endişeli değildim. Yas tutuyordum. Soruşturma başlattılar, önce beni araştırdılar. Çünkü her zaman eş olur.

Ancak aracını sınıra yakın bir yere park etmiş halde bulduklarında, aramayı durdurdular. Ne de olsa, ailenizden kaçmak suç değildir.

Michael'ı en son Brian'ın kamyonetiyle gittiği gün gördüm. Oğluma sarıldım. Onu sevdiğimi ve bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Ağladı. Gözyaşları hızlı ve yoğun bir şekilde buruşuk yüzünden aşağı akıyordu. Ama ben sadece ona baktım, metanetli ve duygusuzdum. Çocuğumu teselli etmek, gözyaşlarını silmek ya da ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek gibi bir isteğim yoktu. İçimdeki tüm annelik içgüdüleri buharlaşmıştı. Annelik bağı kopmuştu.

Sonsuza dek. Bir çocuğa duyduğunuz sevginin koşulsuz olduğunu söylerler. Artık buna inanmıyorum. Koşullar vardır. Michael'a duyduğum koşul da onu sonsuza kadar ve daima sevmektir... ama o günden sonra sadece uzaktan.

Brian ve benim 15 Haziran 1999 gecesi doğru şeyi yapmadığımızı biliyorum. Bizim olmayan bir gerçeği gömdük. Ve o zamandan beri kendimden nefret ediyorum. Bazen canavara dönüşürsünüz ve bazen canavar siz olursunuz. Niyetimiz sadece . . . niyetlerimiz var ve onlara sahip olduğum için üzgünüm. Yaptıklarım için, yaptıklarımız için üzgünüm. Bu sırları mezara götürdüm, ama ancak bu kadarını götürebilirim.

Laura Thomas

KIRK YEDİ BETH

ÜÇ YIL SONRA

Ben tavaya bir yumurta kırarken tereyağı fişkırıyor ve tıslıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Mücver bir tavada, sosis daha küçük bir tavada pişiyor. Koku ilahi ve bu sıcacık kombinasyon ailemle bir sabaha başlamanın en sevdiğim yolu. Sağıma bakıp gülümsüyorum, Marissa'nın mücverleri çıtır çıtır yapmak için metodik bir şekilde çevirmesini izliyorum. Kızımın yüzünde kararlı bir ifade var. Yaptığı her şeyi mükemmel bir şekilde yapıyor, askerde öğrendiği bir özellik.

"Orada işler nasıl gidiyor, şef yardımcısı?"

"İyi, bunların pişmesi çok uzun sürüyor," diyor ve tekrar çeviriyor.

"Patates her zaman yapar. Isıyı dokuz ya da on dereceye çıkarır ve biraz daha tereyağı eklerseniz, yağ ve sıvı yağ daha hızlı gevrekleşmelerine yardımcı olacaktır."

Marissa başını sallıyor, ocağın altını açıyor ve bir parça tereyağı ekliyor.

Mutfakta onun yanında durmanın benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek. Belki bir gün bilecek, kendi çocukları olduğunda. O ve ben son üç yılda iyileştik, ilişkimizi düzeltmek için gerçekten çalıştık. Az önce tavaya kırıdığım yumurtalar gibi, bazen bir şeyin onarılabilmesi için önce kırılması gerekir ve ben

gerçekten kırılmış demektir. İçinde bazı çatlaklar olan ama hala su tutan bir bardağı tamir etmek için uğraşmazsınız; onun yerine dolabın arkasına gider. Ancak paramparça olmuş bir fincanın tekrar çalışması için onarılması gerekir. Sınırlarımın ötesine itilmek, zihinsel bir çöküş yaşamak, herkesi ve her şeyi kaybetmek ... Paramparça olmuşum. Ailemin başına gelenler -annem, babam ve kardeşim- sahip olduğum aileyi kaybetmem anlamına gelse de istediğim ve ihtiyaç duyduğum aileyi kazanmama yardımcı oldu.

"Seni yakalayacağım. Seni yakalayacağım!" Lucas, üç yaşındaki oğlumuzu mutfak masasının etrafında kovalarken şarkılı bir sesle söylüyor. Adı Jack ve tam bir enerji topu. Onu dört ay önce evlat edindik. Ailemizi bir bütün haline getirdi. Lucas harika bir babadan başka bir şey değil, olabileceğini hiç düşünmediği ama olması gerektiğini bildiğim biri.

"Yakaladım seni!"

Lucas Jack'i gıdıklayıp karnına ahududular üflerken tiz çığlıklar ve kahkahalar yükseliyor. Kahkahası dünyanın en mükemmel sesi.

Artık Grove'da yaşamıyoruz. Çok fazla yük taşıyordu, gömülü kalması en iyisi olan çok fazla anı vardı - gerçekten gömülü. Çok uzağa taşınmadık, sadece birkaç kasaba öteye taşındık ama bu değişiklik her şeyi değiştirdi. Yaşananları hatırlatan o tanıdık sokakları görmek ya da geçmişimizi bilen, konuşmak istemediğimiz insanlarla karşılaşmak zorunda kalmadık. Bu yeni bir başlangıçtı. Lucas ve ben on sekiz ay önce evlendik. Bana göre on sekiz yıl gecikmişti. Abartılı bir şey değildi, sadece bir adliye düğünü, samimi ve küçük bir şeydi. Nicole şahidimizdi. O ve ben birbirimizin iyileşmesine ikimizin de mümkün olduğunu düşünmediği şekillerde yardımcı olduk. Bunca yıl bizi ayıran sır aslında bizi birleştiren sırdı. Önceleri acılarla, kesen ve daraltan bağlarla birbirimize bağlıydık. Ama şimdi sevgiyle, umutla ve birlikte daha iyi bir hayat yaşama ve daha iyi bir aile olma arzumuzla birbirimize bağlıyız.

Michael o gün ölmedi. Uzun süre hastanede kaldı. Sayısız ameliyat geçirdi. İyileşmesi yorucu ve acı vericiydi. Ama iyileşti.

hayatta kaldı ve bence bu onun için en kötü şeydi. Grove'u aştığı için gurur duyan bir çocuk, şimdi memleketinden sadece otuz mil uzakta, altıya altı bir hücreye hapsedilmiş durumda. Sanki hiç dışarı çıkmamış gibi. 2050'ye kadar şartlı tahliye edilmeyecek ve o zamana kadar altmışlı yaşlarında olacak. Son üç yılda ona otuzdan fazla mektup gönderdim. Hiç cevap yazmadı ve bu benim için sorun değil. Bence utandığı için yazmıyor, nefret ettiği için değil. Ben de ondan nefret etmiyorum. Sadece küçük kardeşim için üzülüyorum. O benim için hep öyle kalacak.

"Lucas, Jack'in mama sandalyesini oturma odasına koyabilir misin?"

"Elbette aşkım." Lucas beni alnımdan öpüyor ve gizlice popomu sıkıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve yanaklarım kızarıyor. Küçüklüğümden beri ona karşı aynı tepkiyi veriyorum ve bunun asla geçeceğini sanmıyorum.

"Pişir, patates, pişir," diyor Marissa mücver tenceresine, sanki mutfak bölümündeki bir teğmenmiş gibi.

"İyi görünüyorlar," diyorum, kızarmış yumurtaları ve kızarmış sosisleri birkaç tabağa servis ederken.

Marissa neredeyse panik içinde, "Birazdan çıkacak," diyor.

Spatulayı ondan aldım. "Sen git televizyonu hazırla. Ben mücverleri bitireceğim."

"Teşekkürler anne," diyor oturma odasına doğru koşarken.

Yere çömelip bölümü beklerken lezzetli, atardamar tıkayıcı, dopamin salgılatıcı zevklerimizden buhar yükseliyor. Birden ekranda o beliriyor, kız kardeşim. Gözlerim doluyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın Amerika. Ben Rebecca Sanford ve bugün aramızda özel bir konuğumuz var. Nicole Thomas *Home Is Where the Bodies Are* adlı anı kitabının çok satan yazarıdır ve bu kitapta bazı üyelerinin günahları yüzünden batağa saplanmış bir ailede yaşadığı üzücü ve korkunç deneyimi anlatmaktadır. Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim."

Sırada ne olduğunu duymak için ekrana yapışmıştık. Lucas, Marissa ve ben hepimiz kitabını okuduk - okumamıza gerek yoktu, içinde geçecek her kelimeyi biliyorduk. Hikayemizi dünyayla paylaşması konusunda ne hissettiğimi sormaya geldiğinde, bu katarsisi yaşamasına izin verdiğim için çok mutluydum. Ayrıca, iyi anlatacağını da biliyordum. Nicole bir daha nüksetmedi. Güçlü kaldı ve her zaman olmak istediği gibi bir yazar oldu. O ve Casey de çıkıyorlar. Keşke annem onu görebilseydi. Bizi görmesini. Çok gurur duyardı.

Odayı tarayıp teyzesi için sevinen kızımın gülümseyişini ve oğlumuzu dizinde zıplatan kocamı izlerken, anne babamızın yaptıklarını düşünmeden edemiyorum. Onlar kötü insanlar değildi. İyidiler ve varlıklarının her zerresiyle seviyorlardı. Çocukları için en iyisini istediler. Tüm ebeveynler bunu ister. Ancak çocuklarını korumak için kötü kararlar verdiler. Onlar da insandı ve kusurluydular. Bazen doğru nedenlerle yanlış şeyler yaparız. Ailemi suçlamıyorum ya da yaptıklarından dolayı onlardan nefret etmiyorum. Çünkü kendi çocuklarıma baktığımda, onlar için aynı şeyi yapacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZ

NICOLE

Setteki ışıklar düşündüğümde daha parlak, ama yine de ışık daha önce üzerimde hiç bu kadar parlak olmamıştı. Tenim onların altında ısınıyor. Eteğimi çekiştiriyorum, oturmadan önce yeniden ayarlayıp düzeltiyorum. Bir adam, doğrudan bana doğrultulmuş iki büyük boy kameranın arasında duruyor. Elini havaya kaldırıyor ve tekrar ne zaman canlı yayında olacağımızı gösteren bir geri sayım başlatıyor. *Günaydın Amerika'nın* yardımcı sunucularından Rebecca, özel dikim kalem etek ve ona uygun bir blazer ceket giymiş bir şekilde yanımda oturuyor. Parlak sarı saçları tam omuzlarında bitiyor ve tepeden tırnağa mükemmel bir şekilde parlatılmış. Göz kamaştırıcı. Dizleri bile harika görünüyor. Makyaj sanatçısı, Rebecca'nın T bölgesine pudra serpilmiş bir fırça sürerken o da kartlarını gözden geçiriyor. Sanatçı bana da bir rötuş yapmayı teklif ediyor ama reddediyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor yardımcı sunucu, inci beyazı bir gülümsemeyle bana bakarak. Başımı sallıyorum.

"Unutma, sadece sohbet ediyoruz. Gergin olmayın" diyor.

"Ben değilim."

Hayatın kendi kalbimizin atışları arasında gerçekleştiğini ve eğer çok hızlı atarsa, yaşamamız için yer kalmadığını fark edene kadar tüm hayatımı gergin geçirdim.

Kameraların arasındaki adam, "Ve beş, dört ... içinde canlı yayındayız" diye sesleniyor ve sessizce parmaklarıyla üçü, ikiyi işaret ediyor ve sonra beni tanıtan Rebecca'yı işaret ediyor, konuşurken gülümsüyor. "Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim." diyor.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim Rebecca."

"Tabii ki. Bize biraz daha romanınızdan bahsedin."

"Evet, tabii." Onu düzeltmek, bunun bir roman olmadığını açıklamak istiyorum ama yapmıyorum. "*Ev Cesetlerin Olduğu Yerdir* hayatla ilgili, tam olarak benim hayatımla. Ama bence hepimiz bir şekilde benzer deneyimler yaşıyoruz, belki benim yaşadıklarım değil ama evrensel temalar var. Ölüm, keder, pişmanlık, hayatta ihtiyaç duyduğumuz şeyler ve hayatın bizden istediği şeyler hakkında. Koşullu ve koşulsuz aşk hakkında. Bağımlılık ve iyileşme hakkında. Ama en önemlisi, aile hakkında. Aile olmanın ne demek olduğu, aileye sahip olmanın ne demek olduğu ve aileyi kaybetmenin ne demek olduğu."

"Okudum ve bayıldım. Sürükleyici."

Ben de ona kibarca gülümsüyorum. Sadece yaşamadıysanız sürükleyici oluyor.

"Üç yıl önce, ailenizin 1999 yılında kardeşinizin işlediği bir cinayeti örtbas ettiğini öğrendiniz. Bu nasıl bir duyguydu?" diye soruyor.

İşte tam da bu yüzden böyle soruların sorulmadığından emin olmak için elimi taşın altına koyup bir reklamcı tutmalıydım. Ceketime takılı mikrofondan duyulmadığından emin olmak için en ufak bir iç çekiyorum.

"Tüm hayatım bir yalandan ibaretmiş gibi hissediyordum ama gerçeği bilmek yaşadığım hayatı anlamlandırıyordu."

Kaşlarını çatıyor. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, kendime lütufta bulunmamı sağladı. Kendimi mazur görmedim. Ama yanlış yaptığım her şey için kendimi affettim, tıpkı anne babamı ve kardeşimi affettiğim gibi."

"Bekle, onlara kızgın değil misin?" Kameraların arkasında oturan canlı izleyicilere bakıyor. "Biliyorum, ben olsam olurdum."

"Öfke kolaydır, Rebecca. İnsan duygularının en ilkelidir. Bebekler öfke yaşar. Psikopatlar öfkelenir. Beyin aktivitesi çok az olan ya da hiç olmayan insanlar öfke yaşar. Ama merhamet ve bağışlama zordur. Tüm duygular arasında en karmaşık olanlarıdır. Yani, hayır. Onlara kızgın değilim."

Çenesini içeri çeker ve işaret kartlarını hızlıca gözden geçirir. "Annen ve baban şu anda karşında oturuyor olsalardı, onlara ne söyledin?"

Rebecca'ya küçük bir gülümseme gönderiyorum. Muhtemelen gözyaşlarına boğulacağımı ve televizyon için inanılmaz bir an yaşayacağını, onu en iyi gazeteci olarak pekiştireceğini, hatta belki de Gündüz Kuşağı Emmy adaylığı alacağını düşünüyor. Ama bugün hiç gözyaşı dökmeyeceğim.

"Onlara onları sevdiğimi söyledim," diyorum.

"Bu kadar mı?" Kaşlarını çatıyor. "Onlara söyleyeceğin başka bir şey yok mu?"

Bir an duraksıyorum, cevabımı ve onun duymak istediğini düşünüyorum. "Ayrıca onlara iyi ebeveynler oldukları ve ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları konusunda güvence verirdim."

Rebecca ağzını bir o yana bir bu yana oynatıyor ve işaret kartlarını tekrar gözden geçiriyor. "Peki ya kardeşin Michael, o da izliyor olabilir mi?" Kameraya bakıyor. "Thomas ailesinin hikâyesini bilmeyenler için, Michael Thomas şu anda babası Brian Thomas'ı öldürmek, ölümcül silahla saldırı, adam kaçırma ve insan cesedine saygısızlık gibi birçok suçtan önümüzdeki elli yıl boyunca hapiste kalacak." Rebecca en ciddi yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Kardeşin Michael burada oturuyor olsaydı ona ne söyledin Nicole?"

"Ona onu sevdiğimi söyledim. Ona çocukken yatağımın altında yaşayan canavarlardan korktuğum için yatak odamın zemininde uyuduğu zamanları hatırlatırdım. Beni güvende tuttuğu için ona teşekkür ederdim.

canavarları uzak tuttuğum için. Ama Michael'a da onu onlardan koruyamadığım için üzgün olduğumu söyledim." Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Rebecca'nın gülümsemesi genişliyor ve onu yakalamak için yakınlaştıran kameralardan birinin uğultusunu duyuyorum. Onu silmiyorum. Çünkü onlar için değil.

"Bugün bizim için kitabınızdan bir şeyler okuyacaksınız, değil mi?" Seyircilerin alkışlaması için ellerini kaldırıyor ve onlar da alkışlıyor. Çünkü bu şov dünyası ve şov size ne derse onu yaparsınız.

"Evet," dedim. "Ama sadece önsöz."

"Harika, dinleyelim bakalım."

Kitabımı yanımdaki masadan alıp birinci sayfaya kadar açıyorum. Başlamadan önce boğazımı temizliyorum ve burnumdan nefes veriyorum. Şimdiyi içime çekiyorum, geçmiş dışarı veriyorum.

"En iyi hikayeler kusurlu, kırık dökük olanlardan çıkar. Denemelere ve sıkıntılara katlananlardan. Dünyayla yüzleşmiş ve dibe vurmuş olanlar. Sadece onlar dinlemeye değer hikayeler anlatabilir, çünkü birden fazla başlangıçları, kendilerini sürükledikleri birden fazla ortaları ve birden fazla sonları olmuştur ... ve her şeye rağmen hikayeleri devam eder. Benim adım Nicole Thomas. Ben pek çok şeyim - eski bir uyuşturucu bağımlısı, bir katilin ablası, tanıdığım en cesur kadınlardan birinin küçük kız kardeşi, çocuklarını hatasız seven kusurlu ebeveynlerin kızı, beni en kötü anlarımda gören ama yine de seven bir yeğenin teyzesi, o tarafımı asla görmemesini umduğum bir yeğenin halası, iyi bir arkadaş ve kötü bir arkadaş, bir yalancı ve dürüst bir tetikçi, ama en önemlisi, ben bir hikaye anlatıcısıyım. Bu benim hikayem. Ve evde başlıyor ... çünkü ev cesetlerin olduğu yerdir."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Geçenlerde, çoğu insanın bir kitabın sonundaki teşekkür bölümünü bile okumadığını okudum. Bu teoriyi test etmeyi ve en derin, en karanlık sırlarımı bu metinde itiraf etmeyi düşündüm. Ama sonra sırlarımın o kadar da derin ya da karanlık olmadığını fark ettim, bu yüzden bu alanı amaçlandığı gibi kullanıp bu kitabı mümkün kılan insanlara teşekkür edeceğimi düşündüm. Ama belki de burada karanlık bir sır olacak, o yüzden emin olmak için okumaya devam edin.

Allen's Grove gerçek bir yer. Wisconsin'in güneydoğusunda küçük, tüzel kişiliği olmayan bir topluluk, özel bir yer değil ama benim için özel çünkü on altı yıl boyunca evimdi. Parktaki donmuş salıncak setine dilimi yapıştırdım (yapışacağını düşünmemiştim, yapıştı). Doğa parkurunda ata binerken atın sırtından düştüm. Derede oltayla levrek ve sazan yakaladım ve vücudumla sülük tuttum. Bir evin inşasına yardım ettim, çünkü ailem bunun ben ve kardeşlerim için eğlenceli bir çocukluk aktivitesi olacağına karar vermişti. Spoiler uyarısı: öyle olmadı. Ama zor bir günün değerini ve hayatın size vermeye istekli olmadığı ya da veremediği bir şeyi istiyorsanız, onun peşinden kendiniz gitmeniz gerektiğini öğrendim. Grove beni birden fazla yönden şekillendirdi. Orada yaşadığım zaman için minnettarım ve şirketleşmemiş topluluğumu bu kitaba dahil edebildiğim için mutluyum.

Patsy Ryan'a evinize gelip eskiden orada yaşadığımı ve bir sonraki kitabımı orada kurgulayacağımı söylediğimde beni geri çevirmediği ya da aklımı kaçırdığımı düşünmediği için teşekkür ederim. Çocukluğumun geçtiği evi tekrar ziyaret edebilmek, (bu hikayede ayrıntılı olarak anlattığım) arazide yürüyebilmek ve her şeyin fotoğrafını çekebilmek gerçeküstü ve harika bir deneyimdi. Hem bu roman hem de benim üzerimde olumlu bir etkisi oldu ve misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim. Ayrıca Flo teyzeme de bu eve dönmemi kolaylaştırdığı için teşekkür etmek isterim.

Allen's Grove ve Boar's Nest'te arkadaşlarınız ve ailenizle özel bir buluşma düzenlediğiniz için.

Menajerim Sandy Lu'ya beni ve çalışmalarımı desteklemeye devam ettiği için teşekkür ederim. Bu kitabı incelediğinizde ve sevdiğiniz tüm alıntılarının altını çizdiğinizde, güvenimi artırmak ve devam etmemi sağlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Blackstone Yayıncılık'taki tüm ekibe bu uzun yolculukta benimle birlikte oldukları için teşekkür ederim. Bu sizinle üçüncü kitabım ve böylesine yetenekli bireylerden oluşan bir grupla birlikte çalışma fırsatına sahip olduğum için çok minnettarım. Editörlerim Josie Woodbridge, Celia Johnson ve Kathryn Zentgraf'a bu kitabı on kat geliştirdikleri için teşekkür ederim. Stephanie Stanton ve Sarah Riedlinger'a, çalışmamın yüzü olmasından gurur duyduğum bir başka muhteşem kapak yarattıkları için teşekkür ederim. Bir yazarın isteyebileceği en iyi pazarlama direktörü olduğu için Rachel Sanders'a teşekkür ederim. Sen benim için bir MVP'sin (Pazarlama Başkan Yardımcısı). Sarah Bonamino'ya mükemmel tanıtım çalışmalarınız ve son kitap turunda (ki bu kolay bir iş değildir) beni organize ve akli başında tuttuğu için teşekkür ederim. Mallarımı Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanında pazarlayan satış ekibine, özellikle de John Lawton, Brad Simpson ve Bryan Green'e teşekkür ederim. Stephanie Koven'a kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırdığı için teşekkür ederim. Tüm online desteğiniz için sosyal medya ekibine, özellikle de Bella Bedoya'ya teşekkür ederim. Hollywood'a kolayca rakip olabileceğini düşündüğüm en çarpıcı kitap fragmanlarını yarattığı için Sean Thomas'a teşekkür ederim. Bu Sean'ın Hollywood'a katılması için bir destek değil çünkü onun tarafından daha fazla kitap fragmanı yaratılmasını istiyorum. Anthony Goff'a - nam-ı diğer "A" ama *Pretty Little Liars*'tan değil, rica ettim - her zaman beni dinleyip tavsiyelerde bulunduğu ya da komediyi hafiflettiği için teşekkür ederim. Josh Stanton'a daha önce hiçbir CEO'nun yapmadığı şekilde CEO'luk yaptığı için teşekkür ederim. Blackstone yazarı olmaktan onur duyuyorum çünkü Avengers'ın kendisinden daha etkileyici bir ekip kurdunuz.

Film ajanslarım Debbie Deuble Hill ve Alec Frankel'e çalışmalarımı sayfa dışında da destekledikleri için teşekkür ederim.

Bir kitabı yazmayı bitirdikten sonra, temsilcime ya da editrme teslim etmeden önce her zaman seçkin bir grup insana okuturum. Onların görevi bana hassas bir eleştiri ve övgü dengesi sağlamak ve bunu çok iyi yapıyorlar. Bri Becker, Cristina Montero, James Nerge, Andrea Willetts ve Kent Willetts'e teşekkür ederim.

Beta okuyucum **APRIL GOODING**'e kocaman bir alkış. Microsoft Word'n son teşekkür bölümünde otomatik düzeltme yaparak tanımadığım ve hatta belki de var olmayan bir kişiye teşekkür etmeme neden olduğu gerçeğini telafi etmek için adınızı büyük harfle yazıyor ve kalınlaştırıyorum. April, bu dokunduğun dördüncü kitabım ... ve bir kez daha, onu çok daha iyi hale getirdin.

Omzunda taşıdığın o ağır video kamerayla çocukluğumun büyük bir kısmını kaydettiğin için anneme teşekkür ederim. Seni özlediğim zamanlarda o ev videolarını izlemem bu hikyenin ortaya çıkmasına neden oldu. Bana bu fikri verenin sen olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Romanımı okumak ve tanıtmak için zaman ayıran son derece yetenekli ve bir o kadar da nazik yazarlara teşekkür ederim. Çok minnettarım. Teşekkür ederim: Ashley Flowers, Mary Kubica, Hannah Mary McKinnon, Karen Dionne, Stacy Willingham, Ashley Winstead, Lisa Gardner, Peter Swanson ve Lisa Jewell.

Eğer kocam Drew'a teşekkür etmezsem, bunun sonunu asla duyamayacağım. O yüzden teşekkür ederim, Drew. Ama cidden, sen yanımda olmasan bunların hiçbirini yapamazdım.

Sadece okuma sevgilerini paylaşarak ve kolaylaştırarak kitap dünyasını daha iyi bir yer haline getiren insanlara teşekkür ederim. Size bakıyorum: kütüphaneciler, kitapçılar, kitapçılar, kitap eleştirmenleri, blog yazarları, öğretmenler ve bookstagrammer'lar.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kitaplarım sadece günlük olurdu, çünkü onları okuyan tek kişi ben olurdum. Bunu yapabilmemin sebebi sizsiniz.

Sevdiğim şeyi yapıyorum ve sonsuza dek minnettarım. Facebook grubum Jeneva Rose's Convention of Readers'ın üyeleri olan aptal kazlar sürüsüne özel olarak sesleniyorum. İnternet her zaman iyi bir yer olmayabilir, ama sayenizde çevrimiçi olarak ziyaret edebileceğim bir cennet dilimim var.

Şimdi, en derin, en karanlık sırrıma gelelim. . . bir sonraki kitabımın teşekkür bölümünde paylaşacağım. Bizi izlemeye devam edin! ;)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jeneva Rose, aralarında *You Shouldn't Have Come Here*, *The Marriage* ve *One of Us Is Dead*'in de bulunduğu birçok romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Eserleri iki düzineden fazla dile çevrilmiş ve film ve televizyon için seçilmiştir. Aslen Wisconsinli olan yazar, şu anda kocası Drew ve inatçı İngiliz buldogu Winston ile birlikte Chicago'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Başlık önerileri, çekilişler ve sadece abonelere özel indirimler için
bültenimize abone olun.

[Buraya katılın.](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.